

КОЛЕКЦИЯ ★ ПЛЕЯДА ★ 1

СТИВЪН КЛИНГ

3

СТИВЪН КИНГ ТАТИК

Превод: Мария Парушева, Андрей Жишев

chitanka.info

„... една страшна история е като зло куче, което ще те ухапе, ако се приближиш безразсъдно близо. Тази история хапе!

Трябва ли да се извинявам, за това? Вие как мислите? Именно рискът да бъдете ухапани — не е ли той причината, поради която държите тази книга? Аз мисля, че причината е рискът. И ако започнете да се отнасяте към мен като към добрия стар чичо Стиви, аз ще се старая да ви ухапя още повече! С други думи, искам малко да ви е страх.“

Стивън Кинг

ВСТЪПЛЕНИЕ (КОШМАРИ И СЪНОВИДЕНИЯ)

*Мит, вяра, доверие и
„Ако искаш вярвай, ако не искаш — недей“
На Рипли*

Когато бях малък, вярвах на всичко, което ми казваха, на всичко, което прочитях, и на всяко излъчване, изпратено от собственото ми пренагрятно въображение. Това бе причината за много безсънни нощи, но също така изпълни света, в който живеех, с такива цветове и съдържание, че не бих ги заменил за цял живот спокойни нощи. Разбирате ли, дори тогава знаех, че в този свят съществуват хора — всъщност прекалено много хора, чието въображение е или сковано, или съвършено закърняло, и които живеят в духовно състояние близо до далтонизма. Винаги съм ги съжалявал, никога не съм мислил (поне тогава), че много от тези типове, лишени от всякакво въображение, или ме съжаляват, или ме презират, не просто защото страдах от невъобразимо количество ирационални страхове, но защото бях дълбоко и безрезервно доверчив към почти всичко. Някои от тях сигурно са си мислили (поне майка ми разсъждаваше така): „Ей, това момче ще го купят и ще го продадат, без да се усети.“

Тогава в това имаше някаква истина и ако трябва да бъде честен, предполагам, че има истина и сега. Жена ми все още се наслаждава, когато разказва на познати, че в първите избори за президент, в които съпругът ѝ е участвал на невинната възраст от двадесет години, той пуснал гласа си за Ричард Никсън. „Никсън каза, че има план как да ни измъкне от Виетнам“ — добавя тя обикновено с насмешлив блясък в очите. „И Стийв му повярва“

Точно така, Стийв му повярва! И това далеч не е всичко, в което Стийв повярва през често ексцентричния път на своите четиридесет и

пет години. Аз бях например последното дете в махалата, което стигна до извода, че всички тези улични Дядо Коледа означават, че *истински* Дядо Коледа не съществува. (Все още не виждам къде са логическите корени на това умозаклучение: то е все едно да твърдиш, че наличието на милион последователи доказва, че не съществува учител), никога не поставих под въпрос твърдението на чичо Орън, че човек може да откъсне сянката на някого със стоманено колче за палатка (ако удариш точно по пладне, там е номерът), или пък теорията на жена му, че всеки път, когато потрепериш, някоя гъска минава над мястото, където един ден ще бъде гробът ти. Като отчитам развитието на моя живот, това би трябвало да означава, че съм обречен да завърша дните си, погребан в задния двор на леля Роди, където гъските ѝ пасат.

Вярвах и на всичко, което ми раздуваха в училищния двор, преглъщах еднакво лесно и „дребни риби“, и опашати лъжи с големината на кит. Едно дете ми каза с непоколебима увереност, че ако оставиш десет цента върху железопътна релса, първият влак, който премине над нея, ще дерайлира. Друго хлапе ми каза, че десетцентовата монета, оставена върху железопътната лента, ще бъде съвършено „разплескана“ (точно така го каза — съвършено „разплескана“) от идващия влак и след като премине влакът, ще можете да вземете почти прозрачна монета с размера на сребърен долар. Лично аз вярвах, че и двете неща са истина: че десетцентовите монети, оставени на железопътните релси, се разплескват напълно, преди въпросните влакове да дерайлират.

Други омайващи факти от училищния двор, които поглъщах по време на годините ми в училището „Сентър“, Стратфорд, щата Кънектикът, и в Дъръмското начално училище в Мейн, бяха свързани с такива противоположни обекти, като топките за голф (отровни и разяждащи се отвътре); помятанятията (понякога водещи до появата на живи уродливи чудовища, убивани впоследствие от лицата, работещи в здравеопазването, носещи злоещото име „специалните сестри“); черните котки (ако някоя от тях ти пресече пътя, трябва да плюеш три пъти в пазвата си или се подлагаш на стопроцентов риск да умреш преди залез) и какво ще ти се случи, ако минеш под стълба.

Моите първи източници на чудотворни и удивителни факти в ония времена бяха подвързаните с меки корици сборници на Рипли „Ако искаш вярвай, ако не искаш — недей“, които се издаваха в

джобни издания. Точно в един от тях открих, че бих могъл да направя мощен експлозив, като изстържа целулоида от гърбовете на картите за игра и след това напъхам това вещество в тръба; че можеш да пробиеш дупка в черепа си, след това да я затъкнеш със свещ и да се превърнеш в нещо като човешка нощна лампа (защо на някой може да му хрумне да поиска такова нещо, бе въпрос, който си зададох чак след много години!); че съществуват истински гиганти (мъж висок над два и четиридесет); истински елфи (жена, достигаща едва двадесет и пет сантиметра); истински ЧУДОВИЩА — ПРЕКАЛЕНО УЖАСНИ, ЗА ДА БЪДАТ ОПИСАНИ... само че в сборниците на Рипли ги описваха с болезнени подробности и обикновено с картинка (и сто години да доживея, пак няма да забравя рисунката на оня тип със свещ, натикана в центъра на обръснатия му череп).

Тази серия от книги с меки корици бе (за мен поне) най-чудесната панаирна атракция на света — книжка, която можех да разнасям в задния си джоб и да прекарвам с нея дъждовните следобеди на празничните дни, когато нямаше бейзболни мачове и всеки бе отегчен до смърт от играта на монополи. Истина ли бяха всичките фантастични любопитни факти и чудовищата на Рипли? В този контекст това едва ли има някакво значение. Те бяха истински за мен, и то вероятно в периода от шест до единадесетгодишна възраст — възлови години, в които до голяма степен се формира човешкото въображение. Те бяха повече от истински за мен! Вярвах в тях, както вярвах, че с десетцентовата монета можеш да дерайлираш товарен влак или че лепкавата течност в центъра на топката за голф ще разяде ръката ти чак до рамото, ако си невнимателен и допуснеш да те опръскат с нея. Точно в книгата на Рипли „Ако искаш вярвай, ако не искаш — недей!“ започнах да разбирам колко тънка може да бъде понякога границата между приказното и прозаичното и да разбера, че противопоставянето на тези две начала хвърля светлина както върху обикновените страни на живота, така и върху случайните странности, изникващи пред нас. Нали помните, че тук става дума за *вяра*, а вярата е люлката на мита? Ами действителността, ще кажете вие? Добре, ако питате мен, действителността може да върви на майната си.

Никога не съм се придържал кой знае колко към действителността и в книгите си. Защото въображението бяга от нея като дявол от тамян.

Мисля, че митът и въображението са фактически почти взаимозаменяеми концепции и вярата е източникът и на двете. Вярва в какво? Ако трябва да съм откровен, не мисля че има голямо значение. В един бог или в много богове. Или че десетцентова монета може да обърне товарен влак.

Тази моя вяра няма нищо общо с различните вярвания, нека наречем нещата със собствените им имена. По религиозно възпитание съм методист и в детството си бях принуден да изслушвам достатъчно много фундаменталистки проповеди. Убедих се, че в най-добрия случай такова твърдение би прозвучало прекалено самонадеяно, а в най-лошия — като откровено еретично. Вярвах във всички тези изчанчени работи, защото бях създаден така, че да повярвам в тях. Някои хора участват в надбягвания, защото така са устроени — да бягат бързо или играят баскетбол, защото Господ ги е надарил с двуметров ръст, или решават дълги сложни уравнения на черните дъски, защото така са устроени — да виждат местата, където всички цифри се наместват и заспиват заедно.

Но все пак вярата има своето място и мисля, че то има нещо общо с това, че отново и отново се връщаш към нещо, което си убеден, че никога няма да успееш да направиш по-добре, и ако продължиш да настояваш, няма къде да отидеш, освен по-надолу. Когато правиш първия си опит да уцелиш мишената, ти няма какво да губиш, но когато направиш втори (...и трети... и четвърти... и тридесет и четвърти), това означава, да рискуваш да се провалиш и впоследствие да си докараш депресия. А ако пък си автор на разкази, който работи в един ясно и добре определен жанр, резултатът е само пародия. Но повечето от нас продължават, а става все по-трудно. Става наистина трудно. За нищо на света не бих повярвал в това преди двадесет или даже десет години, но си е така. Става все по-трудно. Има дни, когато си мисля, че оня стар компютър „Уанг“ е спрял да се захранва с електричество още преди пет години и че след „Тъмната половина“ работи изцяло на честна дума. Но и така е добре, каквото и да става, думите излизат на монитора, нали?

Идеята на всеки от разказите в тази книга възникна в момент на вяра и всеки от тях бе написан в прилив на вяра, щастие и оптимизъм. Тези положителни чувства имат своите тъмни аналози обаче, и освен страха от провал, има много по-лоши неща. Говоря само от собствен

опит, разбира се, но за мен, въображението, което толкова често не ме оставяше в покой и не ми даваше да заспя от страх като дете, ми помогна да премина през ужасните схватки с понякога суровата и непреклонна действителност. Ако разказите, които се родиха от това въображение, са направили същото за някои от хората, които са ги прочели, тогава ще бъда наистина щастлив и доволен — чувства, които не могат, доколкото зная, да бъдат купени посредством големи сделки с авторските права за филми или договори за книги, възлизащи на десетки милиони.

И все пак разказът е трудна литературна форма — истинско предизвикателство за писателя. Затова толкова се зарадвах и изненадах да открия, че съм събрал достатъчно, за да издам трети сборник. Това стана в най-подходящото време, тъй като един от фактите, в които бях толкова сигурен като дете (вероятно съм се натъкнал на него в „Ако искаш, вярвай, ако не искаш — недей“ на Рипли), бе, че хората изцяло се обновяват на всеки седем години — всяка тъкан, всеки орган, всеки мускул се заменят със съвършено нови клетки. Най-страхотното е да знаеш, че макар полетът на вярата, необходим за превръщането на една идея а действителност, да става все по-труден (крилата изнемощяват бавно с всеки изминал ден), той въпреки това е напълно възможен. Не по-малко важно е да зная, че някой все още иска да прочете разказите ми — това си ти, Постоянни читателю, ако досега не ти е станало ясно.

Онова, което на всяка цена исках да постигна, е да не се поддавам на изкушението да прибягвам до старите вицове, до разказите, захвърлени на тавана или на дъното на чекмеджето. От 1980 година, или малко след това, някои критици казваха, че мога да публикувам сметките си за пране и да продам милион екземпляри, но това са в преобладаващата си част критици, които мислят, че през цялото време само това съм правил. Хората, които четат моите творби за удоволствие, очевидно се отнасят различно към тях и аз съм направил тази своя книга с мисъл за тях, а не за критиците.

И така, повторете молитвата след мен:

Вярвам, че десетцентова монета може да преобърне товарен влак.

Вярвам, че в канализационната система на Ню Йорк има алигатори, да не говорим за плъхове, големи колкото шотландски понита.

Вярвам, че може да откъснеш сянката на някого със стоманено колче за палатка.

Вярвам, че Дядо Коледа наистина съществува и че всички тези типове в червено облекло, които виждате преди Коледа, наистина са негови помощници.

Вярвам, че около нас има невидим свят.

Вярвам, че топките за тенис са пълни с отровен газ и ако разрежеш една от тях и вдъхнеш това, което излезе от нея, ще умреш.

Най-вече вярвам в призраци, вярвам в призраци, вярвам в призраци.

Всичко е наред, нали? Готови ли сте? Прекрасно! Вземете ръката ми. Сега се отправяме. Зная пътя. Всичко, което трябва да направите, е да ме държите здраво... и да вярвате.

Бангор Мейн,
6 ноември 1992

ПОСТЕПЕННО ТИ ВЛИЗА ПОД КОЖАТА

Есен в Нова Англия. Тънката почва се показва тук-там на петна сред спорежа и златника в очакване на снега, който ще падне чак след четири седмици. Канавките са задръстени с листа, небето е станало трайно сиво, а царевичните стъбла стърчат в наклонени редици като войници, които са открили някакъв фантастичен начин да умрат, изправени на крака. Тиквите, хлътнали, защото са започнали да нагиват отвътре, са струпани на купчини край сумрачните навеси и миризмата им напомня дъх на старици. По това време на годината няма нито мраз, нито жегга, само прозрачен въздух, вечно неспокоен и плющящ през голите полета под избелелите небеса, където стрелката на отлитащото ято сочи на юг. Вятърът вдига прах от мекия банкет на черните пътища, върти се като танцуващ дервиш, разресва ожънатите ниви така, както гребенът разделя косите на път, и с острия си нюх намира пътеките към изоставени коли, вдигнати на трупчета по задните дворове.

Къщата на Нюъл, разположена на шосе № 3, гледа към онази част на Касъл Рок, която е известна като Завоя. Невъзможно е човек да изпита приятни чувства към тази къща. Във вида ѝ има нещо застрашително, което може да се обясни с факта, че не е боядисана. Ливадата отпред представлява неравни издутини, които студът скоро ще надигне до още по-гротескни пози. Тънък дим се вдига от магазина на Брауни в полите на хълма. Някога Завоят представляваше доста важна част от Касъл Рок, но това време отмина горе-долу, когато свърши войната в Корея. На стария подиум за оркестъра, който е точно срещу Брауни, две дечица си търкалят напред-назад червена пожарникарска кола. Лицата им са уморени и пусти, лица на старци. Ръцете им сякаш режат въздуха, докато търкалят играчката едно към друго, от време на време спират само за да избършат вечно течащите си носове.

В магазина се разпорежда Харли Макисик, огромен и червендалест, докато Джон Клатърбък и Лени Партридж седят край

печката с вдигнати крака. Пол Корлис се е облегал на тезгяха. Магазинът има някаква древна миризма — миризма на суджук и мухоловки, на кафе и тютюн, на пот и тъмна кока-кола; на пипер и карамфил и на тоник за коса „О’Дел“, който прилича на семенна течност и превръща косата ти в скулптурна фигура. Наплют от мухите афиш, рекламиращ бобена вечеря, организирана през 1986, продължава да е опнат до прозореца, до афиша, обявяващ появата на кънтри певица Кен Кориво на панаира в Касъл Каунти през 1984 г. Жарките лъчи на почти десет лета са падали върху втория афиш и сега Кен Кориво (който вече поне половината от тези десет години не е в музикалния бизнес и продава фордове) изглежда едновременно избелял и препечен. В дъното на магазина има огромен стъклен фризер, донесен от Ню Йорк през 1933, целият магазин е пропит със силната миризма на кафе на зърна.

Старците наблюдават децата и си говорят тихо и несвързано. Джон Клатърбък, чийто внук Анди не преставал да се напива до смърт тази есен, говори за градското бунище.

— През лятото бунището вони ужасно — казва той.

По този въпрос никой не спори — това е самата истина, — но и не проявява особен интерес към темата, защото не е лято. Вече е есен и огромната нафтова печка хвърля унасяща топлина. Термометърът зад тезгяха показва двадесет и седем градуса. На челото на Клатърбък, точно над лявата вежда, има дълбок белег от времето, когато се бе ранил в катастрофа през 1963 г. Понякога малките деца го молят да им позволи да го пипнат. Старият Клат е печелил много пари от летовниците, които не му вярват, че във вдлъбнатината на белега може да се побере толкова вода, колкото се побира в средно голяма чаша.

— Полсън — казва тихо Харли Макисик.

Един стар шевролет е спрял зад дизела на Лени Партридж. Отстрани има надпис на картон, залепен с дебело тиксо: ГАРИ ПОЛСЪН ПЛЕТЕНИ СТОЛОВЕ, ПОКУПКА И ПРОДАЖБА НА АНТИКВАРНИ ПРЕДМЕТИ, пише на надписа, а под думите е изписан телефонният номер за контакти. Гари Полсън бавно излиза от колата, старец с избелели зелени панталони с провиснало дъно. Той измъква чепат бастун, но не се пуска от рамката на вратата, докато не забие бастуна в земята така, както на него му се струва най-здраво. Бастунът е с бяла дръжка от детски велосипед, забучена в единия край като

кондом. С него Полсън опипва с несигурни кръгове безжизнения прах, докато предприеме своето предпазливо пътешествие от колата към вратата на Брауни.

Децата върху подиума вдигат очи към него, след това проследяват погледа му (по всичко личи с известен страх) в посока към къщата на Нюъл на хълма над тях. След това пак се заемат със своята пожарна кола.

Джо Нюъл си купи имущество в Касъл Рок през 1904 и имаше своя собственост в Касъл Рок до 1929, но натрупа богатството си в недалечния индустриален град Гейтс Фолс. Той бе мършав човек с ядовито, раздражено лице, а бялото на очите му имаше жълтеникав оттенък. Купи голям участък земя в района на Завоя — това бе по времето, когато селото процъфтяваше, — заедно с малка дъскорезница и фабричка за мебели. Купи ги от Първа национална оксфордска банка. Банката я бе получила с помощта на шерифа Никърсън Камбел от Фил Будро, за пресрочена ипотека. Фил Будро бе любимец на съседите си, но те го считаха малко за глупак. Той се измъкна в Китъри и прекара следващите дванадесет години, като се занимаваше с коли и мотоциклети. После замина за Франция да се бие с фрицовете, падна от един самолет по време на разузнавателна акция (поне така разказваха) и загина на място.

Участъкът на Будро остана глух и неразоран през по-голямата част от времето, докато Джо Нюъл живееше в къща под наем в Гейтс Фолс и се занимаваше с натрупването на богатството си. Той бе известен с начина, по който гонеше работниците си, отколкото с методите си да разработи една дъскорезница, която беше купил на ръба на фалита през 1902 година. Работниците го наричаха Джо Уволнявача, защото ако човек пропуснеше дори само една смяна, той го пращаше да си върви по пътя, без да приема и изслушва извинения.

Той се ожени за Кора Ленард, племенница на Карл Стоу, през 1914 г. Женитбата имаше голямо преимущество, поне в очите на Джо Нюъл, защото Кора бе единствената жива родственица на Карл и без съмнение тя щеше да получи едно доста прилично наследство, когато Карл се споминеше (стига Джо да запазеше досегашните добри отношения със стареца, който навремето бе считан за Дяволски хитрец, но напоследък хората смятаха, че е започнал да се превръща в

Мекушав изкуфелник). В областта имаше и други дъскорезници, които можеха да се купят на безценица, а след това да ги развърти човек... естествено, в случай че има началния капитал, за да го използва като лост. Джо скоро получи своя лост, богатият чичо на жена му почина само една година след сватбата.

Така че женитбата имаше едно голямо преимущество — о, да, в това нямаше никакво съмнение. Обаче самата Кора нямаше никакви преимущества. Тази жена приличаше на чувал с царевица, невероятно широка в ханша, невероятно провиснала в задника и въпреки това отпред бе плоска като дъска, а вратът ѝ бе абсурдно тънък и върху него едрата ѝ глава кимаше като странен блед слънчоглед. Бузите ѝ висяха като тесто, устните ѝ — като ивици дроб, лицето ѝ бе безмълвно като пълна луна в зимна нощ. Дори и през февруари тя се потеше така, че под мишниците на роклите ѝ се образуваха тъмни петна и около нея непрекъснато се носеше миризмата на пот.

Джо започна да строи къща за жена си върху участъка на Будро през 1925 и една година по-късно къщата изглеждаше завършена. Беше боядисана в бяло и включваше дванадесет стаи, които стърчаха под различни странни ъгли. Джо Нюъл не беше популярна личност в Касъл Рок, отчасти защото той си печелеше парите извън града, а отчасти и защото Будро, неговият предшественик, бе всепризнат добряк (въпреки че беше глупак, не пропускаха да си припомнят те, сякаш глупостта и добротата вървяха ръка за ръка, и щеше да бъде направо смърт да го забрави човек), но най-вече защото проклетата му къща бе построена от работници, наети извън града. Малко преди да поставят водосточните тръби и улуците, на яркоосветената входна врата се появи неприлична рисунка, придружена с англосаксонска псувня, изписана с мек жълт тебешир.

До 1920 г. Джо Нюъл вече бе станал богат човек. Трите му дъскорезници в Гейтс Фолс работеха с пълна пара, запазени с печалбите от световната война и подсигурени с поръчките на новоиздигналата (и издигаща) се средна класа. Той започна да строи ново крило на къщата. Повечето от хората в селото считаха, че то е напълно ненужно — все пак в нея живееха само те двамата, — и почти всички бяха на мнение, че крилото щеше да допринесе само за загрозяването на една къща, която и без това считаха за безмерно грозна. Това ново крило се извисяваше един етаж над основната сграда

и гледаше от хълма, който по онова време бе изпъстрен тук-там с борове.

Новината, че те двамата скоро ще са трима, дойде от Гейтс Фолс, като най-вероятният източник беше Дорис Джинджъркрофт, която по онова време бе медицинска сестра при доктор Робъртсън. Така че добавеното крило бе нещо като начин да се отпразнува събитието. След шест години брачна благодат и четири години живот в Завоя, през което време я бяха забелязвали само когато прекосява предния си двор или за да бере цветя — минзухари, диви рози, иглики, синчец и кърпикожух, — в ливадата зад сградите. След толкова време Кора Нюъл беше прихванала.

Тя никога не пазаруваше в магазина на Брауни. Правеше си покупки в магазина Кити Корнър в търговския център „Гейтс“ всеки четвъртък следобед.

През януари 1921 г. Кора роди чудовище без ръце и малка лапа с добре оформени пръсти, така поне казваха, които стърчели от едната очна ябълка. То умря, без да минат и шест часа от мига, в който безумни контракции бяха изтласкали червеното му и безчувствено тяло на белия свят. Година и половина по-късно Джо Нюъл добави купол към крилото, през късната пролет на 1922 (в Западен Мейн няма ранна пролет — само късна пролет, предшествана от зима). Той продължаваше да пазарува извън града и не искаше да има нищо общо с Макисик от магазина на Бил Брауни. Той така и не прекрачи прага на методистката църква в Завоя. Безформеното отроче, което се бе пръкнало от утробата на жена му, бе погребано в Гейтс, на Нюълския участък в гробището, а не на родното си място. Надписът на малкия надгробен камък гласеше:

САРА ТАМСЪН ТАБИТА ФРАНСИН НЮЪЛ

14 ЯНУАРИ 1921

ДА ДАДЕ БОГ ДА ПОЧИВА В МИР

В магазина разговаряха за Джо Нюъл, за жената на Джо Нюъл и за къщата на Джо Нюъл, докато момчето на Брауни, Харли, все още твърде младо, за да се бръсне (но старостта му така или иначе погребана в него, дремеща, изчакваща, може би дори сънуваща), но достатъчно пораснал, за да може да подрежда зеленчуци и да влачи чували с картофи до сергията на пътя, всеки път, когато му поръчаха, стоеше наоколо и слушаше. Те говореха най-често за къщата; считаха я

за оскърбление към здравия разум и обида за окото. „Но просто влиза под кожата на човек“, отбелязваше понякога Клейтън Клатърбък (бащата на Джон). Нямаше какво да се каже на това. Това бе забележка, лишена от всякакъв смисъл... и въпреки това си беше факт. Ако човек застанеше в двора на Брауни, може би просто за да потърси най-хубавата кутия с ягоди, ако беше сезонът на ягодите, рано или късно усещаше, че очите му се извиват към къщата на хълма така, както ветропоказателят се насочва на североизток през мартенска виелица. Рано или късно човек трябваше да погледне нататък и с течение на времето за повечето хора това ставаше по-скоро рано, отколкото късно. Защото, както казваше Клейт Клатърбък, къщата на Нюъл просто ти влиза под кожата.

През 1924 Кора падна по стълбите между купола и новото крило, строши си врата и гръбначния стълб. В града се разнесе мълвата (най-вероятно тръгнала от дамския базар на печива), че тогава тя е била чисто гола. Погребах я до деформираната ѝ, кратко живяла дъщеря.

Джо Нюъл — за когото повечето от хората вече се съгласяваха без съмнение, че има нещо еврейско — продължи да печели като луд. Построи два навеса и обор на хълма, като всички бяха свързани с къщата чрез новото крило. Хамбарът бе завършен през 1927 и предназначението му веднага стана ясно — явно Джо бе решил да става фермер. Купи си шестнадесет крави от някакъв човек от Миканик Фолс. Купи и лъскава нова автоматична доилка от същия човек. Онези, които успяха да я зърнат отзад в камиона, когато шофьорът спря, за да изпие една бира, преди да се качи на хълма, я оприличиха на метален октопод.

След като настани кравите и инсталира доилката, Джо нае един малоумен от Мотън, за да се грижи за неговата инвестиция. Всички се чудеха как беше възможно този явно стиснат и твърдоглав фабрикант да направи такова нещо, всички бяха сащисани — един от възможните отговори бе, че Нюъл е започнал да полудява, — но той го направи и естествено всички крави измряха.

Инспекторът от местната здравна служба отиде, за да види кравите, но Джо му показа подписан документ от ветеринар (ветеринар от Гейтс Фолс, казваха хората след това и многозначително повдигаха веждата си), с който се удостоверяваше, че кравите са измрели от волски менингит.

— На английски това означава лош късмет — каза Джо.

— Това да не би да е някакъв майтап?

— Както искаш, така го разбирай — каза Джо. — Всичко е наред.

— Накарай този идиот да млъкне — каза здравният инспектор, гледайки надолу по алеята към малоумния, който се беше облегал на RFD кутия и виеше. По топчестите му мръсни бузи се стичаха сълзи. От време на време замахваше и се зашлевяваше по лицето, сякаш знаеше, че за всичко е виновен той.

— И с него всичко е наред.

— На мен тук нищо не ми изглежда наред — каза здравният инспектор. — Най-малко пък шестнадесет крави, проснати по гръб, с крака щръкнали нагоре като дъски в ограда. Оттук ги виждам.

— Добре, че ги виждаш — каза Джо Нюъл, — защото по-близо от това няма и да се приближиш.

Здравният инспектор хвърли документа от ветеринаря в Гейтс Фолс и стъпи с единия си ботуш върху него. Той хвърли поглед на Джо Нюъл и се изчерви толкова, че пръсналите се венички от двете страни на носа му, изпъкнаха и станаха лилави.

— Искам да видя кравите. Ако трябва, изтегли една от тях дотук.

— Няма.

— Ти не си собственик на целия свят, Нюъл — ще взема съдебно решение.

— Да видим дали ще можеш.

Здравният инспектор си замина. Джо го наблюдаваше. Долу, на края на алеята, малоумникът, облечен в лекъосан гащеризон от каталога за изписване на стоки по домовете „Сиърс и Рoubък“, продължаваше да е облегал на кутията и да вие. Той прекара така целия августовски ден, виейки с всичка сила, извърнал плоското си монголоидно лице към жълтото небе.

— Мучи като теле към луната — бе казал младият Гари Полсън.

Здравен инспектор бе Клем Ъпшоу от Сиройс Хилс. Може би той щеше да забрави за цялата работа, когато времето се захлади малко, но Брауни Макисик, който му бе помогнал да получи службата, която имаше (и който му пускаше безплатно доста бира), непрекъснато го ръчкаше да не се отказва. Бащата на Харли Макисик не беше от хората, които прилагаха желязна хватка — нито пък му се налагаше да я прилага, — но той искаше Джо Нюъл да разбере нещо важно за

частната собственост. Искаше Джо Нюъл да разбере, че частната собственост е голямо нещо, да, американско нещо, но все пак частната собственост е свързана с града, а в Касъл Рок хората вярваха, че обществото има предимство пред индивида, дори ако индивидът е достатъчно богат, за да си пристроява още малко и още малко към къщата, всеки път, когато му скимне. И така Клем Ъпшоу слезе в Лакъри, където беше областният център по онова време, и получи съдебното решение.

Докато се занимаваше с това, един голям закрит камион профуча край виещия идиот и отиде до обора. Когато Клем Ъпшоу се върна с решението, беше останала само една крава, която се бе вторачила в него с черните си очи, които изглеждаха помътнели и далечни, посипани с парченца плява. Клем установи, че поне тази крава бе умряла от волски менингит, и си отиде. Когато си тръгна, дойде камионът, за да откара и последната крава.

През 1928 г. Джо започна още едно крило. Тогава вече мъжете, които се събираха при Брауни, решиха, че той напълно е полудял. Може да е умен, но е луд. Бени Елис твърдеше, че Джо бил извадил единственото око на дъщеря си и го държал в един буркан с „фабълдехид“ на масата в кухнята заедно с ампутирани пръсти, които стърчели от другата очна ябълка, когато се родило бебето. Бени много обичаше да чете книги с ужасии, списания, в които показваха как гигантски мравки разнасят голи жени и други подобни кошмари по кориците, и неговият разказ явно бе вдъхновен от този вид четива. В резултат от това скоро из целия Касъл Рок, а не само в Завоя, имаше хора, които твърдяха, че това е абсолютната истина. Някои твърдяха, че Джо държал дори по-ужасни неща в буркана.

Второто крило бе завършено през 1929 и две нощи по-късно бързодвижеща се таратайка с огромни фарове вместо очи мина с писък и трясък по алеята на Джо Нюъл и към новото крило полетя вонящият подут труп на голям скункс. Животното се пръсна над един от прозорците и хвърли ветрилообразни струи кръв, които изписаха нещо като китайски йероглиф.

През септември същата година помещението за кардиране на водещата фабрика на Нюъл в Гейтс Фолс бе пометено от пожар, който причини щети за петдесет хиляди долара. През октомври положението на стоквата борса стана катастрофално. През ноември Джо Нюъл се

обеси на греда в една от недовършените стаи — вероятно е била планирана за спалня — в най-новото крило. Миризмата на смола от прясно дърво беше все още силна. Намери го Кливлънд Торбът, заместник-управител на Гейтс Милс и съдружник на Джо (или поне така се говореше) в доста сделки на Уолстрийт, които сега не струваха колкото пикнята на туберкулозен кокер шпаньол. Тялото бе свалено от областния следовател, който по случайност се оказа братът на Клем Ъпшоу — Нобъл.

Джо бе погребан до жена си и детето си в последния ден на ноември. Беше студен ярък ден и единственият човек от Касъл Рок, който дойде на погребението, бе Алън Кой, който караше погребалната кола. Алвин съобщи, че на погребението присъствала млада добре оформена жена в кожено палто и черна шапчица. Докато седеше в магазина на Брауни и ядеше турския направо от бъчвата, Алвин се усмихваше саркастично и разказваше на старите си приятели, че тя била страшно джазова мадама. Тя не приличала по нищо на роднините на Кора Ленърд Нюъл и не затворила очи по време на молитвата.

Гари Полсън влиза в магазина с изящни забавени движения, затваряйки внимателно вратата след себе си.

— Добър ден — поздравява Харли Макисикс безразличен глас.

— Чух, че снощи си спечелил пуйка — казва старият Клът и се приготвя да си запали лулата.

— Ахъ — казва Гари. Той е на осемдесет и четири и като останалите помни добре времето, когато Завоя бе много по-оживено място от сега. Той изгуби двама синове в две войни — двете преди тази каша, дето я забъркаха във Виетнам, — и много трудно го преживя. Третият му син, добро момче, загина в катастрофа с един камион, превозващ дървен материал, горе, край Преско Айл — това беше някъде около 1973 г. Кой знае защо това по-леко го преживя. Понякога от крайчеца на устните на Гари потичат лиги и той често прави мляскащи звуци, за да всмукне лигите обратно в устата си, преди да потекат по брадата му. Напоследък той не може да осъзнае много неща, но е осъзнал, че остаряването е един много гаден начин да си прекара човек последните години от живота.

— Кафе? — пита Харли.

— Май че не.

Лени Партридж, който вероятно никога няма да се възстанови, след като си строши ребрата в една много странна автомобилна катастрофа преди две години, си прибира краката, така че старецът да може да премине и да се отпусне внимателно върху един стол в ъгъла (Гари сам преплете седалката на този стол още през 1982). Полсън премлясква с устни, всмуква обратно слюнката си и сплита пръстите си върху дръжката на бастуна. Видът му е уморен и изпосталял.

— Голям дъжд ще вали — казва той най-накрая. — Всичко ме боли.

— Есента е лоша — казва Пол Корлис.

Следва тишина. Топлината на печката изпълва магазина (който ще бъде затворен, когато Харли умре или може би дори още преди да умре, ако малката му дъщеря успее да се наложи), тя прониква до костите на старците, или поне се опитва да ги достигне, души край мръсните прозорци с античните им плакати, които гледат навън към двора, където бяха колонките за бензин, докато Мобил не ги изкупи през 1977 г. Това са старци, повечето от които са изпратили синовете си на по-печеливши места. Магазинът няма кой знае какъв оборот, ако се изключат няколкото местни жители или пък транзитно преминаващите летовници, които смятат, че такива старци, които седят край печката облечени във ватирани долни дрехи дори през юли, са отживелица. Старият Клът винаги е твърдял, че по тези места ще дойдат нови хора, но през последните две години бе по-зле от всякога — сякаш целият проклет град умираше.

— Кой строи новото крило на проклетата къща на Нюъл? — попита Гари накрая.

Всички се обръщат към него. За един, миг кибритената клечка, която старият Клът току-що е драснал, увисва мистично над лулата му, прогаря и почернява. Сярната топчица в края става сива и се навива нагоре. Накрая старият Клът я поднася към лулата и започва да пуфка.

— Ново крило? — пита Харли.

— Ахъ.

Една тънка димна ципа се надига от лулата на стария Клът, започва да се носи над печката и се разпростира като нежна рибарска мрежа. Лени Партридж повдига брадичката си напред, за да опъне провисналите кожи на шията си и след това бавно прокарва ръка по врата си, така че се чува сухо стържене.

— Не е някой, когото познавам — казва Харли и с тона си подсказва, че с това включва всеки, който би могъл да бъде от известно значение, поне в тази част на света.

— Те не са имали купувач за това място от илядо деветстотин и осемсе и първа — казва старият Клът. Когато старият Клът казва „те“, той има предвид „Предачници — Южен Мейн“ и Банката на Южен Мейн, но едновременно с това има предвид и италианските мошеници от Масачузетс. „Предачници — Южен Мейн“ добиха собственост върху трите фабрики на Джо — и къщата му на хълма — около година след като Джо сложи край на живота си, но що се отнася до мъжете, които се събират около печката в магазина на Брауни, това име е само параван... или това, което те понякога наричат Закона, като например: „Тя даде показания под клетва и сега той дори не може да види децата си заради Закона.“ Тези мъже мразят Закона, защото той е посегателство върху техния живот и живота на приятелите им, но безкрайно се прехласват, когато размишляват върху това как някои хора успяват да се възползват от него, за да разработят престъпните си планове за забогатяване.

„Предачници — Южен Мейн“, Банката на Южен Мейн както и италианските мошеници от Масачузетс, си докараха добри печалби от фабриките, които Джо Нюъл спаси от изчезване, но старците, които прекарваха времето си в магазина на Брауни, се впечатляваха най-много от това, че те не успяваха да се отърват от къщата. „Това е като сопол, който човек не може да отлепи от пръста си — бе казал веднъж Лени Партридж и те всички кимнаха. — Дори онези макаронаджии от «Молдън ривиър» не могат да се отърват от този воденичен камък.“

Старият Клът и неговият внук Анди доста се отчуждили, и причината за това е собствеността върху грозната къща на Джо Нюъл... въпреки че има и други, по-лични причини, които кръжат под повърхността — няма съмнение, че винаги има такива. Темата изскочила една вечер, когато дядо и внук — и двамата овдовели — се наслаждавали на една съвсем прилична вечеря в къщата на младия Клът в града.

Младият Анди, който по онова време не беше изгубил работата си в полицейския участък на града, се опитал да обясни на дядо си (доста самонадеяно), че „Предачници — Южен Мейн“ не са имали нищо общо с бившите предприятия на Нюъл в продължение на години,

че действителен собственик на къщата в Завоя е Банката на Южен Мейн и че двете компании нямат никаква връзка помежду си. Старият Джон казал на Анди, че е пълен глупак, ако вярва на тези работи, той казал, че и банката, и текстилната компания са само паравани за италианските мошеници от Масачузетс и че единствената разлика между тях е в една дума. Те просто крият връзките помежду си с купчини документация, обяснил старият Клът — просто Закона, с други думи.

Младият Клът имал неблагоприятното да се разсмее, при тези думи. Старият Клът се изчервил, хвърлил салфетката си върху чинията и се изправил. *Смей се, казал той. Продължавай, смей се. Защо не? Единственото нещо, което един пияница прави по-добре от това да се смее за нещо, които не разбира, е да плаче за разни неща, без да знае защо.* При тези думи Анди направо пощурял и казал нещо в смисъл, че Мелиса била причината, поради която пиел, и Джон попитал внука си колко време възнамерява да обвинява починалата си съпруга за своето пиянство. Когато старецът казал това, Анди станал бял като платно и му казал да се маха от къщата му и Джон така и направил, като оттогава не е стъпвал там. Нито пък иска да стъпи. Като оставим настрана тежките думи, той просто не иска да вижда как Анди върви към ада по тази наклонена плоскост.

Независимо дали има спекулации или не, едно нещо не може да бъде отречено — къщата на хълма е празна вече единадесет години, в нея никой не е заживявал за дълго и Банката на Южен Мейн обикновено е организацията, която в крайна сметка се опитва да я продаде, чрез една от местните фирми за недвижими имоти.

— Нали последните, които дойдоха да я видят, бяха от горната част, от щата Ню Йорк? — пита Пол Корлис и всички се обръщат към него, защото той рядко си отваря устата да продума нещо. Дори Гари се обръща.

— Да, сър — казва Лени. — Симпатична двойка бяха. Нали мъжът се готвеше да боядиса обора в червено и да го превърне в нещо като антикварен магазин?

— Ахъ — каза старият Клът. — Тогава момчето им взело пушката, която държ...

— Някои хора са толкова небрежни... — вмъква Харли.

— Умря ли? — пита Лени. — Имам предвид момчето.

Въпросът е посрещнат с тишина. По всичко личи, че никой не знае. Накрая — почти неохотно — заговаря Гари.

— Не — казва той. — Но ослепя. Преместиха се нагоре в Обърн. Или може би беше в Лийдс.

— Тези хора изглеждаха много подходящи — каза Лени. — Аз наистина бях повярвал, че нещата ще потръгнат. Но те се бяха вкопчили в тази къща. Мислеха, че всички им се подиграват, като казват, че къщата носи нещастие, защото са преселници от далече — той се спря и се замисли. — Сега сигурно разсъждават другояче — където и да се намират.

Последва тишина, през което време старците разсъждаваха върху хората от горната част на щата Ню Йорк, или може би разсъждаваха върху своите собствени отказващи вече да работят органи и сетива. Някъде в мрака зад печката се чува как избълбуква нафтата. Някъде отвъд се чува как една щора трака напред-назад от есенния вятър.

— Има ново крило, което се издига до къщата, в това няма съмнение — казва Гари. Той говори тихо, но натъртено, сякаш някой му се е противопоставил. — Видях го, докато се спущах по крайречния път. Вече е поставена дограмата. Проклетото нещо изглежда така, сякаш се готви да се разпростре на тридесет метра дължина и девет метра ширина. Досега не бях го забелязал. От хубав клен изглежда. Откъде може човек да намери такъв хубав клен в наше време?

Никой не отговаря. Никой не знае.

Накрая, много внимателно, Пол Корлис казва:

— Ти сигурен ли си, че не става въпрос за друга къща, Гари? Може да си...

— Може да е дрън-дрън — казва Гари, съвсем тихо, но още по-настойчиво. — Това е къщата на Нюъл, вече са сложили дограмата и ако имаш някакви съмнения, просто излез навън и виж сам.

Като каза това, вече нямаше какво друго да се каже — те всички му повярваха. Обаче нито Пол, нито някой друг тръгна навън, за да си протяга шията към новото крило, добавено към къщата на Нюъл. Считаха, че това е доста важен въпрос и не е необходимо да се бърза с него. Минава още време — Харли Макисик неведнъж си е мислил, че ако времето бе дървен материал, те всички щяха да са богати. Пол се приближава до стъкления шкаф с водно охлаждане и си взема портокалов сок. Той дава на Харли шейсет цента, които Харли прибира

със звън в касата. Когато затваря шумно чекмеджето на касовия апарат, той си дава сметка, че атмосферата в магазина някак се е променила. Има други неща за обсъждане.

Лени Партридж се покашля, трепва, притиска ръце леко в гърдите си, където счупените ребра всъщност никога не са зараснали, и пита Гари кога ще е погребението на Дана Рой.

— Утре — казва Гари. — Гробището в Горъм. Жена му е погребана там.

Люси Рой почина през 1968 г. Дана, който бе електротехник в Гейтс Фолс, бе умрял от рак в червата преди два дни. Той бе живял в Касъл Рок целия си живот и обичаше да казва на хората, че е напуцал Мейн само три пъти за осемдесетте си години, веднъж, за да посети една леля в Кънектикът, веднъж, за да иде на мач на Бостън Ред Сокс във Фенуей Парк (и те загубиха, проклети смотаняци), и веднъж, за да присъства на конференция на електротехниците в Портсмът, Ню Хемпшир. „Само си загубих времето“ — казваше той за конференцията. — „Само пиене и свалки, пък никоя от жените не заслужаваше да я погледне човек, да не говорим за другото. Той бе приятел на тези хора тук и неговата смърт бе предизвикала у тях смесица от тъга и триумф.“

— Изрязали метър и двадесет от червата му — каза Гари на останалите. — Не помогна. Бил целият прояден.

— Той познаваше Джо Нюъл — каза изведнъж Лени. — Бил е горе в къщата с баща си, когато баща му прокарвал електрическата инсталация на Джо — сигурно не е имал повече от шест или осем, поне аз така го пресмятам. Каза, че Джо му бил дал близалка веднъж, но той я изхвърлил по пътя, докато се връщали вкъщи с камиона на баща му. Каза, че била кисела и много странна на вкус. После, доста по-късно, когато пак пуснаха фабриките — трябва да е било някъде в края на тридесетте, — той отговаряше за прекарването на новите инсталации. Това помниш ли го, Харли?

— Ахъ.

Сега, когато пак се бяха върнали на темата за Джо Нюъл, говорейки за Дана Рой, мъжете седяха тихо и тършуваха из мозъците си за някой майтап, свързан с единия или другия. Но когато старият Клът накрая отваря уста, той казва нещо наистина стряскащо.

— На времето точно братът на Дана Рой, Уил, беше хвърлил оня скункс върху къщата. Почти съм сигурен, че той беше.

— Уил? — Лени повдига вежди. — Бих казал, че Уил Рой беше твърде уравновесен, за да направи такова нещо.

Гари Полсън казва съвсем тихо:

— Ахъ, Уил беше.

Всички се обръщат, за да го погледнат.

— И тогава жената дала на Дана близалката, когато отишъл с баща си — казва Гари. — Кора, не Джо. И Дана не е бил на шест или на осем; скунксът бе хвърлен по време на голямата депресия, а тогава Кора вече беше мъртва. Не, Дана може да си спомни това-онова, но не може да е бил на повече от две години. Трябва да са му дали тази близалка някъде към 1916 година, защото тогава Еди Рой прокара електричество на къщата. Той повече не е ходил горе, в къщата. Франк, средният син, вече има десет дванадесет години откакто е умрял, той може да е бил на шест или на осем години по онова време. Франк видял какво направила Кора на малкия, това го знам, но не зная кога е казал на Уил. Няма значение. Накрая Уил решил да предприеме нещо. По онова време жената вече беше умряла, но той си го изкарал на къщата, която Джо построил за нея.

— Тази част я остави — казва Харли, омагьосан. — Тя какво му направила на Дана? Това искам да знам.

Гари говори спокойно, почти поучително.

— От това, което Франк ми каза една вечер на няколко питиета, разбрах, че жената му дала близалката с едната ръка, а с другата се пресегнала и го хванала за пишката. И то пред очите на по-голямото момче.

— Не може да бъде! — казва старият Клът, шокиран, въпреки че се опитва да не го показва.

Гари само го поглежда с пожълтелите си, избледнели очи и нищо не казва.

Настъпва тишина, нарушавана само от вятъра и плющящата щора. Децата на подиума са си взели пожарната кола и са отишли с нея някъде другаде, а бездънният следобед продължава да се влачи, със светлина като в картина на Андрю Уайът — бяла, неподвижна и изпълнена с идиотски значения. Земята е дала мизерната си реколта и безполезно чака снега.

Гари би искал да им разкаже за болничната стая в болницата Къмбърланд Мемориал, където Дана Рой лежеше на смъртен одър, с черен сопол, спечен на ноздрите, миришец на риба, забравена на слънце. Искаше му се да им разкаже за хладните сини плочки и за сестрите, чиито коси бяха опънати назад с мрежички, повечето от тях младички, с хубави крака и стегнати млади гърди, без дори да могат да си представят, че 1923 е реална година, реална като болките, загнездили се в старческите кости. Усеща, че му се иска да им тегли една реч за злините на времето и може би дори за злините на определени места и да обясни защо Касъл Рок е сега като развален зъб, готов накрая сам да падне. Най-вече искаше да им каже, че Дана Рой звучеше така, сякаш някой бе натъпкал гръдния му кош със сено и сега той се опитваше да диша през него и че имаше вид на човек, който е започнал да се разлага вече. И въпреки това той не може да разкаже нито едно от тези неща, защото не знае как, така че само всмуква обратно една лига и нищо не казва.

— Никой не обичаше стария Джо кой знае колко — казва старият Клът... и тогава лицето му изведнъж светва. — Обаче, дяволите да го вземат, той просто ти влизаше под кожата!

Другите нищо не му отвръщат.

Деветнадесет дни по-късно, седмица преди да падне първият сняг и да покрие безполезната почва, Гари Полсън сънува удивително сексуален сън... само дето по-голямата част от него е спомен.

На 14 август 1923, докато минаваше с камиона на баща си край къщата на Нюъл, тринадесетгодишният Гари Мартин Полсън случайно видя Кора Ленърд Нюъл да се отдалечава от пощенската си кутия в дъното на алеята. В едната си ръка държеше вестник. Когато видя Гари, тя спусна свободната си ръка надолу, към подгъва на домашния си пеньоар. Тя не се усмихна. Това огромно лице с форма на луна бе бледо и празно, когато тя повдигна роклята си и му показа срамните си части — тогава за първи път той видя това тайнство, което другите момчета така разгорещено обсъждаха. И като продължаваше да не се усмихва, а само да го гледа сериозно, тя разтвори бедрата си пред неговото зяпнало, удивено лице, докато минаваше край нея. И докато минаваше, ръката му се спусна в скута ѝ и миг след това той се изпразни във фланелените панталони.

Това бе първият му оргазъм. В последвалите години той прави любов с доволно много жени, като се започне от Сали Келет под моста още през 1926, и всеки път, когато се приближаваше до оргазъм — абсолютно всеки път, — виждаше Кора Нюъл: виждаше я изправена до пощенската кутия под нажеженото сиво небе, виждаше я как повдига полата си, за да разкрие почти несъществуващо петно рижи косми под кремавата изпъкналост на корема ѝ, виждаше удивителната цепка, с червени устни, постепенно преливащи се в нещо, което той би определил като най-сладостно коралово

(Кора)

розово. И въпреки това, не беше видът на влагалището ѝ под безразборната подутина на нейния корем или поне не само това, което не му даваше мира през всичките тези години, така че всяка жена се превръщаше в Кора в момента на освобождаването. Това, което просто го подлудяваше от сладост, когато си спомнеше (и когато правеше любов, той просто не можеше да не си спомни), беше начинът, по който тя бе помпила с бедра в посока към него... веднъж, два пъти, три пъти. Това и липсата на изражение на лицето ѝ, едно такова безразличие, което напомняше за някакъв идиотизъм, сякаш тя обединяваше в себе си ограниченото сексуално разбиране и желание на всяка млада жена — стегната и жадуваща тъмнина, нищо повече, един тесен рай в (Кора)лово розово.

Неговият сексуален живот бе едновременно очертан и ограничен от това преживяване — семенно преживяване, ако може да има такова, — но той никога не бе го споменавал, въпреки че много пъти се бе изкушавал да го направи, особено когато си пийнеше. Беше го съхранил за себе си. И точно това сънуваше, с penis в пълна ерекция, за първи път от почти девет години, когато един малък кръвоносен съд в мозъка му се пръсна, оформяйки съсирек, който тихо го уби, милостиво спестявайки му четири седмици или четири месеца парализа, тънките тръбички към вените, катетъра, безшумните сестри с коси под мрежичките и високите гърди. Той умря в съня си, penisът му се отпусна, сънят избледня като остатъчния образ върху екрана на вече изключен телевизор в тъмна стая. Приятелите му обаче щяха да се изненадат, ако бяха чули последната дума, която той произнася, изречена задъхано, но все пак достатъчно ясно:

Луната!

В деня, в който го погребяха на гробището, върху новото крило на къщата на Нюъл, започна да се издига нов купол.

ТАТИК

Шеридан бавно се движеше напред-назад по пустата алея пред търговския център и тогава видя хлапето да си пробива път през изхода под светещия надпис КАЗЪНТАУН. Беше момченце, едричко за тригодишно, но на не повече от пет. На лицето му имаше изражение, каквото Шеридан вече се бе научил прекрасно да разпознава. То се опитваше да не заплаче, но скоро щеше да започне.

Шеридан спря за миг, усещайки познатата лека вълна на самоотвращение... макар че всеки път, когато хванеше дете, това усещане ставаше все по-поносимо. Първия път не спа цяла седмица. Все си мислеше за оня едър мазен турчин, който наричаше себе си господин Магъосник и през цялото време се чудеше какво ли прави той с децата.

— Изпращам ги на разходка с лодка, господин Шеридан — му бе казал турчинът, което прозвуча: *Спращам ги на ръсодка с лъодка, гусин Шърдън*. Турчинът се беше усмихнал. *И за вас ще е най-добре да не питате повече за това*, съобщаваше тази усмивка, и то ясно и високо, без никакъв акцент.

Шеридан *не* бе задавал повече въпроси, но това не означаваше, че бе престанал да се чуди. Особено след това. Той се мятеше и се въртеше, искаше му се да започне всичко отначало, така че да може да обърне нещата, да успее да избяга от изкушението. И втория път беше доста зле... третия — малко по-добре... а на четвъртия път той вече почти бе престанал да си задава въпроси за „ръсодкътa с лъодка“ и какъв ли бе краят на тази разходка за дечицата.

Шеридан зави и паркира в зоната за инвалиди, точно пред входа. Регистрационните му номера бяха специални, от тези, които в щата даваха само на инвалидите. Тези тенекийки бяха направо безценни, защото не будеха никакво съмнение у ченгетата по търговските центрове, а инвалидните паркинги бяха много удобни и винаги свободни.

Ти все се правиш, че не излизаш, за да търсиш, но винаги задигаш инвалидни номера ден-два преди това.

Но майната им на тия глупости; беше се забъркал в голяма каша и онуй хлапе там можеше да разреши твърде важни въпроси.

Той слезе и се отправи към детето, което се озърташе с нарастваща паника. Да, помисли си Шеридан, имаше пет години, може би дори шест — просто беше слабичко. На ярката флуоресцентна светлина, която прииждаше през стъклените врати, то изглеждаше бледо като пергамент, сякаш не само от уплах, а от някакъв болестен пристъп. Шеридан впрочем го изчисли просто като див страх. С лекота разпознаваше външните признаци на това усещане, защото често бе виждал отражението му в своето огледало през последната година и половина.

Детето поглеждаше с надежда към хората, които минаваха край него; тези, които влизаха в търговския център да пазаруват; други излизаха натоварени с пакети, с отнесени лица, сякаш дрогирани от нещо, което вероятно считаха за удовлетворение — купуването.

Момченцето, облечено в джинси и фланелка с пингвини, се оглеждаше за помощ, търсеше с поглед някой, който да го види и да забележи, че нещо не е в ред, търсеше човек, който да му зададе единствения належащ въпрос. Например *Ти да не си загубил татко си, синко?* щеше да свърши работа. То просто търсеше приятел.

Ето ме, помисли си Шеридан, и тръгна към него. *Ето ме, синко — аз ще ти стана приятел.*

Почти го бе стигнал, когато забележа ченгето, наето да охранява магазина, да се приближава с нехайна походка към входа. Той тършуваше в джоба си сигурно за цигари. Сега ще излезе, ще види детето и ще развали сигурната работа на Шеридан.

Майната му, помисли си той, но поне ченгето нямаше да го види, че разговаря с малкия, когато излезеше. По-лошото не се случи.

Шеридан се отдръпна леко и започна старателно да тършува из джобовете си, уж че проверява дали си е взел ключовете. Погледът му шареше светкавично от детето към полицая и обратно. Момченцето бе започнало да плаче. Не ревеше с цяло гърло — все още, — но ронеше едри-едри сълзи, които розовееха в червените отблясъци на надписа „Казънтаун“ и се стичаха по гладките му бузки.

Момичето на гише „Информация“ махна на ченгето и му каза нещо. Тя бе хубавка, с тъмна коса, около двадесет и пет годишна; той бе рус, мустакат. Когато полицаят се облегна с лакти и ѝ се усмихна, Шеридан си помисли, че приличат на рекламите за цигари, които излизат на задните корици на списанията. Духът на „Салем“. Запали моята „Лъки“. Той умираше тук навън, а те там, вътре, дърдореха празни приказки — кво шъ праиш след работа, навита ли си да пийнем по нещо в онуй новото място и дъра-дъра. Виж я само как запърха с мигли към него. Колко сладко.

Шеридан реши да рискува. Гърдите на детето се разтърсиха спазматично, ако ревнеше с цяло гърло, някой непременно щеше да го забележи. На Шеридан никак не му се искаше да действа, докато имаше полицай на двајсетина метра, но ако не си оправеше вересиите при господин Реги през следващите двајсет и четири часа, двама яки мъже щяха сигурно да го посетят с цел импровизирана хирургическа намеса върху ръцете му, след която той щеше да си остане с по няколко допълнителни лакътни свивки на всяка.

Той се запъти към момчето; беше едър мъж, облечен в обикновена риза и бежови панталони, с обикновено едро лице, което на пръв поглед изглеждаше добро. Той се наведе над момченцето, опрял ръце на коленете, и момчето вдигна бледото си изплашено лице към него. Очите на хлапето бяха зелени като смарагди, даже двойно по-зелени от плувналите в тях сълзи, отразяващи светлината.

— Ти да не си загубил татко си, синко? — попита Шеридан.

— *Моят Татик* — каза детето и избърса очите си. — Аз... аз не мога да намеря моя Ттатик!

Сега детето наистина започна да хълца и една жена, която се бе запътила към входа на магазина, се огледа с нещо като смътна загриженост.

— Всичко е наред — каза ѝ Шеридан и тя си продължи.

Шеридан прегърна успокоително раменете на момченцето и леко го дръпна надясно — в посока към микробуса.

После погледна през вратата.

Охраняващото ченге бе долепило лице до момичето от информацията. По всичко личеше, че тази вечер щеше да даде огънче не само на нейната „Лъки“. Шеридан се отпусна. В този момент дори

банков обир да имаше в съседната банка, полицаят нищо нямаше да забележи. Работата замирисваше на опечена.

— Искам си Татик! — плачеше момченцето.

— Ами да, как да не го искаш — каза Шеридан. — И ние сега ще го намерим. Ти не се тревожи.

Той го притегли още малко вдясно.

Момчето вдигна очи към него и очите му изведнъж се изпълниха с надежда.

— Можете ли? Можете ли, господине?

— А че как! — каза Шеридан и се усмихна сърдечно. — Намирането на изгубен Татик... ами може да се каже, че това ми е нещо като специалност.

— Вярно? — детето дори се усмихна леко, въпреки че от очите му продължаваха да капят сълзи.

— Вярно, я! — каза Шеридан и пак погледна навътре да провери дали ченгето, което сега едва се виждаше (и което едва ли можеше да забележи Шеридан с момчето, ако изобщо погледнеше насам), продължава да се занася с момичето. Продължаваше. — Как беше облечен твоят Татик, синко?

— Беше облечен с костюм — каза момчето. — Той почти винаги носи костюм. Само веднъж съм го виждал с джинси. — То говореше така, сякаш Шеридан бе длъжен да знае всички тези неща за неговия Татик.

— Бас държа, че костюмът е бил черен — каза Шеридан. Очите на момчето светнаха.

— Ти си го видял! Къде?

То тръгна въодушевено назад към вратите, забравило сълзите си и Шеридан едва се удържа да не сграбчи малкото прежълтяло диване на секундата. Но нямаше как. Не можеше да си позволи да прави сцени. Не можеше да направи нещо, което хората по-късно да си спомнят. Трябваше да го подмами в микробуса. Целият микробус бе с тъмни стъкла, с изключение на предното, и човек не можеше да види какво става вътре, ако не долепеше лице до стъклото.

Първо трябваше да го качи в микробуса.

Той хвана момчето за ръката.

— Не го видях вътре, синко. Видях го ей там.

Той посочи от другата страна на огромния паркинг с безкрайните редици коли. Входът към паркинга бе в най-отдалечения край, а зад него се издигаха двойните жълти арки на „Макдоналдс“.

— И защо Татик ще ходи там? — попита момчето, сякаш или Шеридан, или Татик — а може би и двамата — бяха съвсем полудели.

— Не зная — каза Шеридан. Мозъкът му щракаше бързо, тракаше като експресен влак — така ставаше винаги, когато опреше до момента, в който човек трябва да си размърда гъза и или да свърши работата без грешка, или да я заебе като разкаял се грешник. Татик. Не Тати или Татко, ами Татик. Момченцето специално го беше поправило. Може би Татик означаваше дядо, реши Шеридан. — Но съм абсолютно сигурен, че беше той. Възрастен човек с черен костюм. Белокос... със зелена вратовръзка...

— Татик си беше сложил синята вратовръзка — каза момчето. — Той знае, че аз най я харесвам.

— Да бе, синя беше — каза Шеридан. — На тази светлина човек не може да определи. Хайде, скачай в микробуса. Ще те закарам отсреща при него.

— Ти сигурен ли си, че е бил Татик? Не разбирам защо ще ходи там, където...

Шеридан вдигна рамене.

— Слушай, хлапе, ако си толкоз сигурен, че не е бил той, май най-хубаво да си го търсиш сам. Може пък и да го намериш — и той решително закрачи към микробуса.

Детето не щеше да захапе. Той си помисли да се върне и да опита пак, но цялата работа вече беше продължила прекалено дълго — човек или се опитваше да сведе до минимум възможността да бъде забелязан, или си просеше двайсет години затвор. По-добре да иде в някой друг търговски център. Може би „Скотървил“. Или пък...

— Почакайте, господине!

Беше момченцето, в гласа му се усещаше паника. Чуваше се лекото тупкане на тичащи маратонки.

— Изчакайте ме! Аз му казах, че съм жаден и той сигурно е решил да иде отсреща, за да ми купи нещо за пиене. Почакайте!

Шеридан се обърна усмихнат.

— И без това нямаше да те оставя, синко.

Той поведе момченцето към микробуса; имаше го от четири години, беше боядисан в мътносиньо. Отвори вратата и се усмихна на детето, което го погледна с известно съмнение, огромните му очи сякаш плуваха на фона на бледото личице — същинско бездомниче от лигавите благотворителни илюстрации в евтините седмичници като „Нашънъл инкуайър“ и „Инсайд вю“.

— Заповядай в моя салон, приятелче — каза Шеридан и пусна една усмивка, която изглеждаше почти естествена. Тръпки го побиваха, като си помислеше колко вече се е усъвършенствал.

Детето се качи и макар че не го съзнаваше, от момента, в който вратата на микробуса хлопна, то принадлежеше с всичките си карантии на Бригс Шеридан.

В неговия живот имаше само един проблем: не бяха курвите, въпреки че и той като всеки мъж обичаше шумоленето на фустите и коприненото усещане на фини чорапи и бельо под пръстите си; не беше и къркането, макар да му се случваше да обърне по едно питие вечер — понякога и три. Проблемът на Шеридан, дори може да се каже — неговият фатален недостатък, — бяха картите. Всякакви карти, стига да се раздаваха за игри, където може да се залага. Бе губил работни места; кредитни карти; къщата, завещана от майка му. Никога поне досега не бе влизал в затвора, но още първия път, когато загази с господин Реги, му се стори, че затворът би му се отразил като санаториум в сравнение с методите на господина.

Онази вечер бе леко превъртял. Беше открил, че е най-добре веднага да загубиш. Когато губиш от самото начало, губиш и мерак, отиваш си вкъщи, гледаш телевизия и си лягаш. Когато обаче спечелиш малко в началото, се амбицираш. Онази вечер Шеридан се беше амбицирал и накрая се оказа, че дължи седемнадесет хиляди долара. Просто не можеше да повярва; прибра се вкъщи зашеметен, едва ли не в екстаз от необхватността на дълга. На път за вкъщи в колата все си повтаряше, че дължи на господин Реги не седемстотин, не седем хиляди, а *седемнайсет хиляди бона*. Щом си ги представеше, започваше да се киска и надуваше още повече радиото.

Но следващата вечер хич не се кискаше, когато двете горили — същите, които щяха да осигурят на ръцете му най-разнообразни възможности за прегъване в нови и интересни посоки, ако не плати — го заведоха в офиса на господин Реги.

— Ще платя — веднага запелтечи Шеридан. — Ще платя, вижте, не е проблем, два-три дни, най-много седмица, две седмици в краен случай...

— Отегчаваш ме, Шеридан — каза господин Реги.

— Аз...

— Я млъквай. Ако ти дам една седмица, да не мислиш, че не знам какво ще направиш? Ще изкрънкаш от някой приятел двеста долара, ако ти е останал приятел, от който да крънкаш. Ако не намериш приятел, ще ограбиш магазин за напитки... ако ти стиска. Съмнявам се, че ще го направиш, но всичко е възможно. — Господин Реги се наклони към него, подпря брада на ръцете си и се усмихна. Миришеше на одеколон „Тед Лapidъс“. — И като се сдобиеш с двеста долара, какво мислиш, че ще направиш с тях?

— Ще ви ги дам — смотолеви Шеридан. Беше готов да се разплаче. — Веднага ще ви ги дам!

— Не, няма да ми ги дадеш — каза господин Реги. — Ще идеш да ги заложиш, та белким ги увеличиш по този начин. А на мен ще ми пробуташ куп лайнени обяснения. Този път си затънал до ушите, приятел. Даже много над ушите.

Шеридан повече не можеше да удържа сълзите си. Разциври се.

— Тези момчета могат да те пратят в болница за доста дълъг период — каза господин Реги замислено. — Ще имаш по една тръбичка във всяка ръка и една в носа.

Шеридан се разрева още по-високо.

— Сега ще ти се размине. Дръж това! — каза господин Реги и бутна към Шеридан сгънато листче хартия. — Може пък да си допаднете с тоя тип. Той се представя като господин Магъосник, но е лайнар като теб. Сега се махай. Обаче те искам тук след седмица, а разписките за дълговете ти ще са на това бюро. Или ще си ги откупиш, или ще накарам моите приятели да те обработят. А те почнат ли веднъж, не се отказват, докато не постигнат пълно удовлетворение, както се изразява Букър Т.^[1]

На листчето бе написано истинското име на турчина. Шеридан се срещна с него и бе уведомен за децата и за „ръсодката с лъодка“. Господин Магъосник спомена една цифра, значително надхвърляща сумата в разписките, които бяха в лапите на господин Реги. От този момент нататък Шеридан започна да обикаля по търговските центрове.

Той излезе с колата от централния паркинг на търговския център „Казънтаун“, огледа се дали не идват коли, прекоси входната алея и навлезе в алеята пред „Макдоналдс“. Детето седеше, наведено напред, с ръце на коленете, в очите му напираше мъчителна тревога. Шеридан насочи микробуса към сградата, направи завой и продължи напред.

— Защо заобикаляте? — попита детето.

— Трябва ни задната врата — каза Шеридан. — Я се стегни, малкият, май точно там го мярнах.

— Сигурен ли сте? Ама съвсем сигурен?

— Почти съвсем. Да.

Върховно облекчение заля лицето на детето и за миг на Шеридан му дожаля за него — дявол го взел, той не беше чудовище или някакъв маниак. Но всеки път бе затъвал все повече в дългове, а тази гад, господин Реги, без капка състрадание би му предложил и въже да се обеси сам. Този път не ставаше въпрос за седемнайсет, нито за двайсет, нито дори за двайсет и пет хиляди. Този път бяха трийсет и пет бона и до събота му трябваше цяло гъмжило зелени „гущери“, ако не искаше да получи пет-шест нови лакътни свивки.

Спря отзад, до машината за смилане на боклука. Нямаше нито една паркирана кола. Добре. От вътрешната страна на вратата имаше еластичен джоб за карти и други работи. Шеридан бръкна вътре с лявата си ръка и измъкна чифт белезници от синкава стомана. Гривните им бяха разтворени.

— Защо спирате тук, господине? — попита момченцето. Страхът пак се беше появил в гласа му, но в нова разновидност. То беше осъзнало, че да загубиш добрия стар Татик в претъпкания магазин комай не е най-лошото нещо, което може да му се случи в крайна сметка.

— Не, ние всъщност не спираме — каза Шеридан най-непринудено. — Втория път, когато се бе занимавал с тази дейност, беше разбрал, че не бива да подценява маляците особено ако са подплашени. Второто дете го бе изритало в слабините и за малко щеше да се измъкне. — Просто се сетих, че съм забравил да си сложа очилата. Могат да ми вземат шофьорската книжка. Те са в онова калъфче на пода. Плъзнаха се към теб. Би ли ми ги подал?

Детето се протегна да вдигне калъфа, който беше празен. Шеридан се наведе и щракна едната гривна върху протегнатата му

ръка без никакъв проблем. И тогава започнаха неприятностите. Нали току-що му бе минало през ум, че е груба грешка да се подценява даже и шестгодишно дете? Диването започна да се бори като вълче, то му се опъна с такава мускулна мощ, каквато Шеридан не би допуснал у него, ако не я изпитваше на гърба си. То риташе, блъскаше и се дърпаше към вратата, пъхтеше и издаваше някакво странно, птицеподобно грачене. Докопа дръжката, вратата се отвори, но лампичката не се запали. Шеридан я бе строшил след второто си пътуване.

Той сграбчи детето за яката на фланелката с пингвините и го издърпа навътре. Опита се да щракне другата гривна на белезниците за скобата между седалките, но не успя. Детето го ухапа два пъти по ръката — до кръв. Господи, какви зъби — същински бръсначи. Болката проникна дълбоко и чак до рамото му премина стоманена тръпка. Той прасна детето през устата. То рухна зашеметено на седалката, от устните по брадичката му се стичаше кръвта на Шеридан и капеше по разтеглената фланелка. Шеридан закопча втората гривна към скобата и се отпусна на своята седалка, засмукал дясната си ръка.

Болеше страхотно. Той свали ръка от устата си и я разгледа на слабата светлина от арматурното табло. Две недълбоки, но лоши разкъсани рани, всяка около пет сантиметра, се спускаха от кокалчетата към китката му. От тях се стичаха тънки струйки кръв. Все пак не му се искаше да цапардоса детето втори път — и то не за да не похаби стоката за турчина, въпреки че оня бе вдигнал голяма гюрултия специално по този въпрос. „Зяносаш ли стокъта, ши зяносаш пичалбъта“ — бе казал турчинът с мазния си акцент.

Не, той не винеше детето — как да не се съпротивлява, и той самият би постъпил така. Трябваше обаче да дезинфекцира раните веднага, може би дори щеше да се наложи инжекция; беше чел някъде, че ухапване от човек е най-опасно. Тъй или инак, не можеше да не свали шапка на характерчето на момчето.

Включи на скорост, заобиколи павилиона за хамбургери, мина край прозорчето, откъдето шофьорите си купуваха закуски, без да излизат от колите, и отново се върна на пътя пред „Макдоналдс“. Сви наляво. Турчинът имаше голяма къща, тип ранчо, на хълма Талуда в края на града. Шеридан реши да стигне дотам по страничните пътища, че знае ли човек... Трийсет мили. Може би четиридесет и пет минути, може би час.

Мина край табела, на която пишеше: БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ ПОСЕТИХТЕ ВЕЛИКОЛЕПНИЯ ТЪРГОВСКИ ЦЕНТЪР „КАЗЪНТАУН“, зави наляво и пушна микробуса да пълзи с най-редовните шейсет километра. Измъкна от задния си джоб носна кърпа, превърза ръката си и се съсредоточи върху светлината на фаровете, озаряващи пътя към четиридесетте бона, които турчинът бе обещал за момченце.

— Ще съжаляваш — каза детето.

Шеридан го огледа стреснато, беше се отнесъл в сладки мечти как току-що е спечелил двацет последователни ръце и този път господин Реги пълзеше в краката му, потен и молещ.

Детето пак плачеше и сълзите му отново бяха с розов оттенък, въпреки че отдавна отминаха ярките светлини на търговския център. Шеридан започна да се чуди дали момчето не боледува от някоя заразна болест. Предполагаше, че е малко късно да започне да се тревожи за такива неща, така че реши да престане да мисли затова.

— Когато моят Татик те намери, дълбоко ще съжаляваш — продължаваше детето.

— Да — каза Шеридан и запали цигара. Сви от шосе номер 28 по един страничен черен път, който продължаваше две мили, без никаква маркировка. Отляво се простираше блатиста местност, отдясно — нескончаеми гори.

Детето опъваше белезниците и хълцаше.

— Престани. Това няма да помогне.

Въпреки това детето продължи да се дърпа. И този път се чу едно страховито изскърцване, което никак не се хареса на Шеридан. Той се огледа и видя, че металната скоба отстрани на седалката — скобата, която той сам бе заварил — беше изкривена. *Мамка му!* — помисли си той. — *Зъбите му са като бръснач, а сега разбирам, че е силен като вол. И щом е такъв в ден, когато му е зле, слава богу, че не го пипнах в ден, когато се чувства добре.* Той спря на банкетата край пътя и каза:

— Престани!

— Няма!

Детето опъна още веднъж белезниците и Шеридан видя как скобата се изкриви още малко. Боже! Как може едно дете да е

способно на такова нещо?

От паниката е, помисли си той. Затова успява да го направи.

Но нито едно от останалите деца не бе успявало да направи такова нещо, а и всички останали бяха доста по-паникьосани от това момченце на този стадий от играта.

Отвори жабката, която се намираше в средата на арматурното табло. Извади оттам спринцовка. Турчинът му я беше дал и го бе предупредил да я използва само в краен случай. Медикаментът (турчинът бе произнесъл „мидикъмента“) може да повреди стоката.

— Виждаш ли това?

Детето погледна спринцовката изкосо и кимна.

— Искаш ли да я използвам?

Детето веднага поклати отрицателно глава. Шеридан с радост откри, че силно или не, и то като всички други деца изпитваше ужас от иглата.

— Виж това вече е умно. Това нещо ще те приспи. — Той замълча. Но искаше да го каже — дявол го взел, той беше добър човек, когато не беше чак толкова притиснат до стената, — но нямаше как. — Може дори да те убие.

Детето вторачи поглед в него, устните му трепереха, бузите му побеляха от страх.

— Престани да опъваш белезниците и аз ще прибера спринцовката. Разбрано?

— Разбрано — прошепна детето.

— Обещава ли?

— Да — детето вдигна горната си устна и показа белите си зъби. На един от тях имаше петънце от кръвта на Шеридан.

— Закълни се в майка си!

— Никога не съм имал майка.

— Майната му — каза Шеридан, отвратен, и пак запали микробуса. Сега караше малко по-бързо не само защото вече беше напуснал главния път. Това не беше дете, а някакво изчадие. Шеридан искаше да го предаде на турчина, да си вземе парите и да изчезне.

— Моят Татик е наистина много силен, господине.

— Така ли? — каза Шеридан и си помисли: *Бас държаш, че е така, дете. Единственият от дъртите, който може сам да си повдигне задника, нали тъй?*

— Той ще ме намери.

— Аха.

— Той ще ме подуши.

В това Шеридан вярваше. Той можеше да подуши момчето. По време на предишните си експедиции той се бе научил, че страхът има мирис, но сега всичко изглеждаше съвсем нереално — момчето миришеше на смесица от пот, кал и бавно разлагаща се киселина за батерии. Шеридан все повече се убеждаваше, че на детето му има нещо... но това скоро щеше да е проблем на господин Магьосника, не негов и *saveat emptor*, както казваха онези старци с тогите; *saveat мръсен emptor*.

Шеридан лекичко отвори своя прозорец. Отляво продължаваше блатото. Откъслечни отражения от луната потрепваха върху застоялите води.

— Татик може да лети.

— Аха — каза Шеридан. — След две бутилки уиски, бас държа, че лети като истински орел.

— Татик.

— Стига вече с този Татик, дете... ясно ли е?

Детето млъкна.

На четири километра по-нататък блатото отляво се превръщаше в широко езеро. Шеридан изви върху сухата твърда кал, която обхващаше северната част на езерото. Седем километра на запад оттук, той щеше да излезе на магистрала 41 и оттам щеше да стигне право на възвишенията Талуда.

Той погледна към езерото, плоска сребърна повърхност на лунната светлина... и тогава лунната светлина изчезна. Нещо я засенчи.

Над главите им се чу плющене, като голям чаршаф, прострян на въже за пране.

— Татик! — извика детето.

— Я мълчи, това е просто някаква птица.

Но изведнъж го хвана шубето, голямо шубе. Погледна детето. Устните му пак бяха оголили зъбите, а те бяха бели, много големи.

Не... не бяха големи. Големи не беше най-точната дума. *Дълги* беше точната дума. Особено горните от двете страни. Как... как им викаха?

Изведнъж мозъкът му пак затрака, сякаш пътуваше с пълна скорост:

„Казах му, че съм жаден.“

„Защото не разбирам защо ще ходи на място, където се...“

(? яде, дали нямаше да каже яде?)

„Той ще ме намери.“

„Той може да ме подуши.“

„Татик може да лети.“

Нещо кацна на покрива на микробуса и тежко, тромаво избумтя.

— Татик — момченцето пак изпищя, изпаднало почти в унес от удоволствие, и изведнъж Шеридан престана да вижда пътя пред себе си — едно огромно ципесто крило с пулсиращи вени покри предното стъкло от край до край.

„Татик може да лети.“

Шеридан извика и рязко натисна спирачката с надеждата, че от рязкото спиране нещото ще полети напред и ще падне. Отдясно пак се чу скърцащият звук на метал под напрежение, последван от късо изщракване. Само след миг ноктите на момчето се бяха забили в лицето на Шеридан и бяха раздрали бузата му.

— *Татик, той ме открадна!* — пищеше детето към покрива на микробуса със своя птицеподобен глас. — *Открадна ме, открадна ме, лошият човек ме открадна!*

Ти нищо не разбираш, дете, помисли си Шеридан. Той започна да търси пипнешком спринцовката и я намери. *Аз не съм лош човек, просто се забърках в голяма каша.*

Тогава една ръка, която приличаше повече на нокти на граблива птица, разби страничния прозорец и изтръгна спринцовката от ръката на Шеридан. Само след миг Татик обели цялата врата откъм страната на шофьора от рамката ѝ и металните панци, на които висеше, се превърнаха в безсмислени парчета метал. Шеридан видя издут плащ, черен от външната страна, подплатен с червена коприна, и вратовръзката на съществото, наистина синя, точно както бе казало момчето.

Татик удари Шеридан и той излетя от колата, ноктите се забиха през якето и ризата му дълбоко в плътта на раменете му, изведнъж зелените очи на Татик станаха кървавочервени като рози.

— Ние дойдохме в търговския център, защото внучето ми искаше да си купи фигурки на костенурките Нинджа — прошепна Татик и дъхът му напомняше наплюто от мухите месо. — От онези, дето ги показват по телевизията. Всички деца искат такива. Не трябваше да го закачаш. Не трябваше да ни закачаш.

Вампирът разтърси Шеридан като парцалена кукла. Той изпищя и усети, че пак го разтърсват. Чу как Татик загрижено попита детето дали още е жадно, чу как детето каза да, много, лошият човек го изплашил и гърлото му направо пресъхнало. Видя нокътя на палеца на Татик само за част от секундата, преди да изчезне под брадата му, нокътят бе нащърбен и дебел. И преди да осъзнае какво точно става, прерязаха гърлото му с този нокът и последното нещо, което видя преди пред очите му да стане черно, бе момченцето, което протегна шепи, за да ги напълни на струята така, както Шеридан бе пълнил шепи на чешмата в задния двор, да си пийне в горещ летен ден, когато беше дете, и Татик, който галеше детето нежно по главата, с любовта на грижовен дядо.

---

[1] Букър Талиаферо Уошингтън (1856–1915) — негърски педагог. — Б.ред. ↑

ДЪЖДОВЕН СЕЗОН

Беше пет и половина следобед, когато Джон и Илис Грейъм успяха да намерят пътя до малкото селце, което лежеше в центъра на Уилоу, щата Мейн, така, както една малка прашинка може да лежи в центъра на някоя съмнителна перла. Селото се намираше на около седем километра от имението Хемпстед, но по пътя на две места завиха в погрешна посока. Когато накрая пристигнаха на главната улица, и на двамата им беше горещо и не бяха в настроение. Климатичната инсталация на форда се беше повредила по пътя от Сейнт Луис и им се струваше, че температурата е поне четиридесет градуса. Разбира се, това въобще не е така, мислеше си Джон Грейъм. Както казваха хората с опит, не беше от жегата, беше от влагата. Днес той имаше чувството, че само да се пресегне, и ще изцеди от въздуха топли струйки вода. Небето над тях бе ясно и синьо, но тази висока влажност създаваше впечатлението, че всеки момент ще завали. Дявол да го вземе — човек имаше чувството, че вече е заваляло.

— Ето супермаркета, за който ни спомена Мили Казънс — каза Илис и посочи с пръст.

Джон изсумтя:

— Съвсем няма вид на супермаркета на бъдещето.

— Не — съгласи се внимателно Илис. И двамата много внимаваха. Бяха женени от две години и все още се обичаха много, но пътят от Сейнт Луис дотук бе дълъг, особено когато се пътува в кола с повредено радио и климатик.

Джон искрено се надяваше да прекарат една хубава ваканция тук, в Уилоу (трябваше, след като университетът в Мисури поемаше разноските), но смяташе, че ще им бъде нужна поне една седмица да се настанят и да свикнат с обстановката. А когато хванеше такава адска жегата като сега, всеки момент можеше да избухне скандал, просто ей така. Нито единият, нито другият искаха почивката им да започне със скандал.

Джон караше бавно по главната улица към универсалния магазин на Уилоу. На ъгъла, на козирката пред входа висеше ръждива табела със син орел, така че ставаше ясно, че това е и пощенският клон. Универсалният магазин изглеждаше доста пуст, с една единствена кола — раздрънкано до крайност волво, паркирано пред реклама на ИТАЛИАНСКИ САНДВИЧИ, ПИЦА, РАЗРЕШИТЕЛНИ ЗА РИБОЛОВ, но в сравнение с останалата част от града той просто кипеше от живот. Имаше неонova реклама на първокачествена бира на прозореца, въпреки че щяха да минат още поне три часа, преди да се стъмни. *Доста радикално, помисли си Джон. Дано собственикът е взел разрешение от старейшините, преди да я окачи.*

— Мислех си, че Мейн се превръща в рай за почиващите през лятото — измърмори Илис.

— Ако се съди по това, което видяхме досега, Уилоу трябва да се пада малко встрани от най-оживените туристически места — отвърна ѝ той.

Слязоха от колата и се качиха по стълбите пред магазина. Един възрастен мъж със сламена шапка седеше в плетен стол-люлка и ги гледаше с дяволити сини очички. Той въртеше в ръце току-що свита цигара и от нея падаха парченца тютюн върху кучето, което се бе проснало в краката му. Кучето беше жълто и трудно можеше да се определи каква му е породата. Лапите му бяха точно под една от дъгите на стола-люлка. Старецът въобще не забелязваше кучето, сякаш не съзнаваше, че то е там, но всеки път, когато залюлееше стола, дъгата се спираше на един сантиметър от уязвимите лапи. Илис реши, че в това има някакъв необясним чар.

— Добър ви ден, госпожо и господине — каза старият джентълмен.

— Здравейте — отвърна Илис и му хвърли една лека, внимателна усмивка.

— Здравсти — каза Джон. — Аз съм...

— Господин Грейъм — довърши спокойно старецът. — Господин и гус'жа Грейъм. Дето сте наели имението Хемпстед за лятото. Чух, че пишете някаква книга.

— За имиграцията на французите през седемнадесети век — съгласи се Джон. — Тук новините бързо се разчуват, а?

— Разчуват се — съгласи се старата пушка. — Малко градче, нал' знайти? — Той мушна цигарата в устата си, където тя се разпадна, пръсвайки тютюн по краката му и по козината на кучето. Кучето въобще не помръдна. — Дяволско нещо — каза старецът и отлепи развилата се цигарена хартия от долната си устна. — Безтуй жена ми не ми дава да пуша повече. Била чела, че от това и тя ще хване рак, не само аз.

— Дойдохме, за да купим някои продукти — каза Илис. — Къщата е великолепна, но шкафовете са празни.

— Ахъ — каза старецът. — Драго ми е да се запознаем. Аз съм Хенри Идън. — Той им подаде ръка. Джон се ръкува с него, следван от Илис. И двамата се ръкуваха внимателно и старецът кимна, сякаш искаше да каже, че цени жеста. — Очаквах ви преди половин час. Сигурно някъде сте направили завой в погрешна посока. Много са ни улиците за толкова малък град, нали разбирате. — Той се засмя. Звукът бе кух, идваше от бронхите му и се превръщаше в къртеща кашлица на закоравял пушач. — Много са ни пътищата тук, в Уилоу, ама много! — после пак се засмя.

Джон леко се намръщи.

— И защо ще ни чакате?

— Обади се Люси Дусет, че видяла новодошлите — каза Идън. Той извади торбичката си с тютюн, отвори я, бръкна в нея и извади пакетче цигарени хартийки. — Вие не я знаете Люси, но тя казва, че сте познавали племенницата й, гус'ожо.

— За пралелята на Мили Казънс ли става въпрос? — попита Илис.

— Да, гусо'жо — съгласи се Идън. Започна да ръси тютюн. Част от него попадна върху цигарената хартийка, но повечето падна долу, върху кучето. И точно когато Джон Грейъм бе започнал да се чуди дали кучето не е умряло, то повдигна опашката си и пръдна. *По този въпрос всичко е ясно*, помисли си той. — В Уилоу всички са роднини помежду си. Люси живее в подножието на хълма. Тъкмо се канех сам да ви се обадя, но след като така и така бяхте тръгнали насам...

— Откъде знаехте, че сме тръгнали насам? — попита Джон.

Хенри Идън повдигна рамене сякаш искаше да каже: „Къде другаде може да иде човек?“

— Може би сте искали да говорите с нас? — попита Илис.

— В определен смисъл ми се налага — каза Идън. Той залепи цигарата и я пхна в устата си. Джон изчака да види дали и тя ще се разпадне като другата. От цялата тази работа сякаш бе изгубил ориентация, имаше чувството, че без да подозира, е попаднал на една пасторална версия на ЦРУ. Цигарата някак остана цяла. От едната страна на люлеещия се стол имаше парче почерняла шкурка. Идън драсна клечката си в нея и поднесе пламъка към цигарата си, половината от която се превърна в пепел още при контакта с клечката.

— Помислих си, че вие с гус'ожата може да поискате да прекарате вечерта извън града — каза той най-накрая. Джон го погледна и премигна.

— Извън града? И защо? Та ние току-що пристигнахме.

— И въпреки това идеята не е лоша, господине — каза един глас зад Идън.

И двамата Грейъм се обърнаха и видяха от вътрешната страна на ръждивата врата висока жена с отпуснати рамене. Лицето ѝ гледаше към тях, показвайки се над една стара ламаринена табела, която рекламираше цигари „Честърфийлд“ — от двадесет и един вида отличен тютюн се получават двадесет отлични цигари. Тя отвори вратата и излезе на площадката пред магазина. Лицето ѝ изглеждаше уморено и изпито, но съвсем не изглеждаше глупаво. В едната си ръка носеше франзела хляб, а в другата — опаковка от шест бири.

— Аз съм Лора Стентън — каза тя. — Много ми е приятно да се запозная с вас. Не бихме искали да изглеждаме негостоприемни тук, в Уилоу, но довечера е дъждовният сезон.

Джон и Илис размениха объркани погледи. Илис погледна към небето. С изключение на няколко перести облачета, които обещаваха хубаво време, то беше ярко синьо.

— Зная как изглежда — каза госпожа Стентън, но това нищо не значи, нали, Хенри?

— Не значи, гус'жа — каза Идън. Той всмукна дълбоко от разпадащата се цигара и след това я запрати отвъд перилата на площадката пред магазина.

— Човек може да усети колко е влажен въздухът — каза госпожа Стентън. — Това е ключът, нали, Хенри?

— Ами — поколеба се Идън — ахъ. Вече станаха седем години. Точно седем.

— Точно на този ден всеки седем години — съгласи се Лора Стентън.

И двамата погледнаха очаквателно към семейство Грейъм.

— Моля да ме извините — каза накрая Илис. — Не разбирам нищо от това, което говорите. Това някаква местна шега ли е?

Този път Хенри Идън и Лора Стентън се спогледаха и въздъхнаха едновременно, като по даден знак.

— Толкова го мразя този момент — каза Лора Стентън, въпреки че на Джон Грейъм не му стана ясно дали го каза на стареца, или на себе си.

— Трябва да се направим — отвърна Идън.

Тя кимна, после въздъхна. Това бе въздишка на жена, която е оставила на земята тежък товар и сега знае, че трябва пак да го вдигне.

— Не се налага много често — каза тя, — защото дъждовният сезон идва в Уилоу на седем години веднъж...

— Седемнадесети юни — вметна Идън. — Дъждовен сезон всеки седем години на седемнадесети юни. Никога не се променя. Дори във високосна година. Трае само една нощ, но въпреки това винаги са го наричали дъждовен сезон. Изобщо не зная защо. Ти знаеш ли, Лора?

— Не — каза тя — и ще те помоля да не ме прекъсваш, Хенри. Мисля, че склерозата те хваща.

— Ами, моля да ме извиниш, че още дишам. Просто съм изпаднал от катафалката — каза старецът, видимо раздразнен.

Илис хвърли на Джон един леко подплашен поглед. *Тези хора будалкат ли ни?* питаше този поглед. *Или и двамата са луди!*

Джон не знаеше, но дълбоко съжаляваше, че не бяха отишли за провизии в Огъста, можеха да похапнат нещо набързо на някое от павилиончетата за миди по шосе № 17.

— Слушайте сега — каза любезно госпожа Стентън. — Резервирани сме ви стая в хотел „Уандървю“, на пътя за Улуич, ако я искате. Хотелът бе пълен, но управителят ми е братовчед и ми направи услуга, като успя да я освободи. Можете да се върнете утре и да прекарате лятото при нас. Ще се радваме, ако ни погостувате.

— Ако това е някаква шега, аз въобще не разбирам накъде биете — каза Джон.

— Не, не е шега — каза тя. Погледна към Идън, който кимна бързо, сякаш искаше да каже *Продължавай, сега вече не спирай*. Жената пак погледна към Джон и Илис, видимо се мобилизира цялата и каза. — Вижте какво, хора, на всеки седем години тук, в Уилоу, ваят жаби. Ето на. Сега вече знаете.

— Жаби — каза Илис с един далечен, унесен глас, който сякаш искаше да каже „не сънувам ли?“

— Да, жаби — весело потвърди Хенри Идън.

Джон предпазливо се огледа за помощ, в случай че им трябва помощ. Но главната улица бе съвсем пуста. Не само пуста, тя изглеждаше така, сякаш беше паднала бомба — нито една кола не се виждаше по нея. Нито един пешеходец не се мяркаше по тротоара.

Тук можем да имаме сериозни неприятности, помисли си той. *Ако тези хора са толкова откачени, колкото на нас ни изглеждат, можем да имаме сериозни неприятности*. Той се сети изведнъж за разказа на Шърли Джаксън „Лотарията“ за първи път, след като го беше чел като ученик.

— Само да не си помислите, че съм застанала насреща ви и се правя на глупачка — каза Лора Стентън. — Работата е там, че аз просто си изпълнявам дълга. Също и Хенри. Виждате ли, не просто падат жаби. Ваят жаби като из ведро.

— Хайде — каза Джон на Илис и я хвана над лакътя. Той им хвърли такава усмивка, която изглеждаше истинска колкото шестдоларова банкнота. — Беше ни приятно да се запознаем, приятели. — Той поведе Илис надолу по стълбите, като се обърна два-три пъти, за да погледне през рамо стареца и бледата жена с увиснали рамене. Не му се искаше да се обръща изцяло с гръб към тях.

Жената направи крачка към тях и Джон за малко да се препъне и да падне от последното стъпало.

— Малко е трудно да се повярва наистина — съгласи се тя. — Сигурно си мислите, че страхотно ми хлопа дъската.

— Не, въобще не си мислим такова нещо — каза Джон. Огромната фалшива усмивка на лицето му се бе разтегнала дотолкова, че вече стигаше до ушите. Боже Господи, защо въобще бе тръгнал от Сейнт Луис? Беше пропътувал почти две хиляди километра с повредено радио и без климатик, само за да се срещне с фермер Джекил и госпожа Хайд.

— Това няма значение — каза Лора Стентън и странното спокойствие в гласа ѝ го накара да спре до рекламата за ИТАЛИАНСКИ САНДВИЧИ, на два метра от форда. — Дори хора, които са чували, че валят жаби, птици и други такива, не могат да си представят какво точно се случва в Уилоу всеки седем години. Въпреки всичко, чуйте един съвет: ако ще останете, в къщата ще се чувствате добре. Най-вероятно в къщата ще сте в безопасност.

— Може би ще е добре да си затворите капачите на прозорците — добави Идън. Кучето повдигна опашката си и пусна една дълга, стенеща кучешка пръдня, за да подчертае думите му.

— Ние... ние така ще направим — каза Илис със слаб глас, а в този момент Джон вече беше отворил предната врата на колата и почти я напъха вътре.

— Разбира се — каза той през огромната си замръзнала усмивка.

— И елате да ни се обадите утре — извика Идън, докато Джон заобикаляше форда отпред, за да мине на мястото на шофьора. — Утре ще се чувствате мъничко по-сигурни при нас, поне аз така мисля. — Той замълча, после добави. — Ако не сте си заминали, естествено.

Джон махна, седна зад волана и запали колата.

На площадката пред магазина настъпи пауза, докато старецът и жената с бледата, нездрава кожа наблюдаваха как фордът се насочва обратно по главната улица. Колата се отдалечаваше със скорост, доста по-голяма от скоростта, с която се беше приближила.

— Е, направихме го — каза старецът с доволство в гласа.

— Да — съгласи се тя. — Почувствах се направо като задник. Винаги се чувствам като задник, когато ги видя как ни гледат. Как ме гледат.

— Е, това е веднъж на седем години. И трябва да се направи точно по този начин, защото...

— Защото това е част от ритуала — каза тя начумерено.

— Ахъ. Такъв е ритуалът.

Сякаш за да изрази съгласието си, кучето вдигна опашка и пак пръдна.

Жената го срита и след това се обърна към стареца с ръце на хълбоците:

— Това е най-вонливата мърша в околността, Хенри Идън!

Кучето се надигна с ръмжене и залитайки се спусна по стълбите, като се спря само за да удостои Лора Стентън с един укорителен поглед.

— Такова си е кучето и нищо не може да се направи — каза Идън.

Тя въздъхна и погледна улицата след форда.

— Жалко — каза тя. — Изглеждат толкова симпатични хора.

— Такива са си хората. И по този въпрос нищо не можем да направим — каза Хенри Идън и започна да си навива още една цигара.

В крайна сметка семейство Грейъм вечеря на едно от павилиончетата с миди. Намериха го недалече от град Улуич (градът на живописния мотел „Уандървю“, напомни Джон на Илис, опитвайки се напразно да я накара да се усмихне) и седнаха на маса за пикник под един разклонен смърч. Павилионът за миди рязко контрастираше със сградите на главната улица в Уилоу. Паркингът бе почти пълен (повечето коли като тяхната имаха номера от други щати), деца крещяха и се гонеха, лицата им бяха изцапани със сладолед, а родителите им се разхождаха наоколо, гонеха едрите мухи и чакаха да извикат номера им по високоговорителя. Павилиончето имаше доста разнообразно меню. *Всъщност, помисли си Джон, човек можеше да поръча всичко, което си поиска, стига то да може да се побере във фритюрник.*

— Не зная дали ще мога да изкарам и два дни в тези град, какво остава два месеца — каза Илис. — На онази дама здраво ѝ хлопа дъската, Джони.

— Това просто беше майтап. От онези майтапи, дето местните жители обичат да си правят с туристите. Просто малко прекалиха. Сигурно сега се пукат от смях.

— Изглеждаха доста сериозни — каза тя. — И как да се върна при оня старец след всичко това?

— Въобще не бих се притеснявал за това. Ако се съди по цигарите му, той е стигнал до етапа, в който, с когото и да се срещне, все ще му е за първи път. Дори и с най-старите си приятели.

Илис се опита да контролира подскачащото мускулче в края на устата си, но после се отказа и избухна в смях.

— Много си гаден!

— Може би съм честен, но гаден не съм. Не бих казал, че страда от болестта на Алцхаймер, но приличаше на човек, който може да стигне до банята само ако има карта.

— Как мислиш, къде бяха останалите? Градът изглеждаше съвсем пуст.

— Или са вечеряли боб, или може би са играли карти в „Източна звезда“ — каза Джон и се протегна. Взе си от нейните миди. — Ти не яде много, скъпа.

— Не съм гладна, скъпи.

— Казвам ти, че това беше само една шега — каза той и я хвана за ръката. — Отпусни се.

— Ти наистина ли си сигурен, че е било шега?

— Наистина съм сигурен. Нали разбираш, хей, помисли си — на всеки седем години в Уилоу, Мейн, падат жаби? Не ти ли прилича на част от монолог на Стивън Райт?

Тя се усмихна изтощено.

— Не просто падат жаби, а ваят като из ведро — каза тя.

— Те явно се ръководят от схващанията на стария рибар, дето казал, ако ще им разтягам локум, ще им го разтегна голям. Когато бях дете и ходехме по лагери, си разказвахме как сме ловили бекасини. Това не е много по-различно. И като се замисли човек, никак даже не е за чудене.

— Кое не е за чудене?

— Че хората, които печелят от летовниците, развиват манталитет на деца от летен лагер.

— Онази жена се държеше така, сякаш не се шегуваше. Честно да си кажа, Джони, тя доста ме изплаши.

Обикновено приветливото лице на Джон Грейъм стана сериозно и сурово. Това изражение някак не му вървеше, но то не беше нито неискрено, нито престорено.

— Зная — каза той и започна да прибира опаковките, салфетките и пластмасовите чинии. — И те ще ти се извинят за това. Намирам, че глупостта сама по себе си е приемлива, но когато някой изплаши жена ми — дявол да ги вземе те и мен малко ме изплашиха, това вече прехвърля чертата. Готова ли си да се върнем?

— Можеш ли да намериш пътя обратно?

Той се усмихна и веднага заприлича на себе си.

— Пусках трошици по пътя и можем да се върнем по следата.

— Колко си ми умен, миличък — каза тя и се изправи. Беше се усмихнала и Джон се зарадва. Тя си пое дълбоко дъх — от това простата синя риза, която носеше се превърна направо в чудо, — после издиша. — Изглежда, че вече не е толкова влажно.

— Да — той хвърли отпадъците в кошчето с финтово движение и след това ѝ намигна. — Толкова по въпроса за дъждовния сезон.

Като се върнаха на пътя за Хемпстед, влажността пак започна да се усеща, този път още по-силно. Джон имаше чувството, че неговата собствена фланелка се е превърнала в лепкава паяжина и се е впила в гърба и гърдите му. Небето, което сега добиваше леките оттенъци на вечерна иглика, продължаваше да е ясно, но той усещаше, че ако имаше сламка, можеше да пие направо от въздуха.

На пътя се издигаше само още една къща, в подножието на хълма, на чийто връх се намираше имението Хемпстед. Минавайки край нея, Джон забеляза силуета на жена, застанала на един от прозорците, която ги наблюдаваше.

— Ето я и пралелята на твоята приятелка Мили — каза Джон. — Много мило, че е позвънила на местните перковци от универсалния магазин да ги предупреди, че сме тръгнали към тях. Чудя се дали ако бяхме останали още малко, нямаше да си измъкнат всички атрибути: тракащи зъби, звънци и прочее сигнални устройства.

— Онова куче, изглежда, имаше вградено сигнално устройство.

Джон се засмя и кимна.

След пет минути завиха по тяхната алея. Тя цялата беше обрасла в треви и ниски храсти и Джон бе решил да вземе мерки, преди лятото да навлезе в силата си. Имението Хемпстед представляваше безразборно построена къща, към която са били добавяни нови и нови пристройки всеки път, когато се е появяла необходимост или просто желание за това. Зад къщата имаше хамбар, свързан с нея с три безразборно построени навеса. Сега, в ранното лято, два от тях бяха просто потопени в ароматните вълни на орловия нокът.

От къщата се разкриваше прекрасна гледка към града, особено в ясна нощ като тази. Джон се чудеше как е възможно нощта да бъде толкова ясна, при положение че влажността бе толкова висока. Илис отиде при него до колата и те останаха известно време така,

прегърнати през кръста, вперили погледи към хълмовете, които се издигаха в посока към Огъста и се губеха в сенките на вечерта.

— Красиво е — прошепна тя.

— Чуй — каза той.

На петдесетина метра зад хамбара имаше блатисто място, обрасло с тръстики, и там хор жаби пееше и напъваше ластиците, които Господ по някаква причина бе опнал в гърлата им.

— Е, във всеки случай жабите са налице.

Той погледна към ясното небе, в което Венера току-що бе отворила студеното си око.

— Ето ги, Илис! Виж ги там, горе! Облаци жаби!

Тя се изкиска.

— Тази вечер в малкото градче Уилоу — заговори той с монотонен глас — студен фронт жаби се сблъска с топъл фронт тритони и резултатът бе...

Тя го смуши с лакът.

— Да се прибираме — каза тя.

Влязоха и веднага си легнаха.

Около час по-късно Илис се стресна в сладката си дрямка от изтупкване върху покрива. Изправи се на лакти.

— Джони, какво беше това?

— Шшшшт — каза Джони и се обърна на другата страна.

Жаби, помисли си тя и се закиска... нервно се закиска. Стана и отиде до прозореца и преди да погледне към земята, за да види какво ли може да е паднало на нея, тя се улови, че гледа към небето.

То продължаваше да е безоблачно и осеяно с трилиони звезди. Погледна към тях и за миг остана хипнотизирана от простата им, тиха красота.

Туп.

Тя се дръпна от прозореца и погледна към тавана. Каквото и да беше това, което изтупка, то беше паднало точно над главата ѝ.

— Джони! Джони! Събуди се!

— А? Какво? — той седна в леглото, косата му бе объркана и приличаше на твърди пружини от часовник.

— Започна се — каза тя и пронизително се изкиска. — Дъждът от жаби.

— Илис, за какво говор...

Туп-туп.

Той се огледа, след това спусна краката си на пода.

— Това е абсурд — каза той тихо и ядосано.

— Какво искаш да каж...

Туп-ТРЯС! На долния етаж се чу звън от счупено стъкло.

— Дявол го взел — каза той, стана и си нахлузи джинсите. — Стига толкова. Много ми стана. До гуша ми дойдохте.

Чуха се няколко меки изтупквания по стените на къщата и по покрива. Тя се притисна до него, сега вече истински изплашена.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че онази лудата, а може би и старецът са там, отвън, заедно със свои приятели и хвърлят разни работи по къщата — каза той. — Но аз ще сложа край на всичко това. Те може да си имат навика да вадят акъла на новите физиономии, които се появяват в този град, обаче...

Туп! ТРАК! Откъм кухнята.

— Дявол да го вземе! — изруга Джон и се втурна към антрето.

— Не ме оставяй! — извика Илис и хукна след него.

Той запали лампата в антрето, преди да се спусне надолу по стълбите. Меки тупкания и потраквания отекваха по цялата къща с увеличаваща се честота и Илис успя да помисли: *Колко ли души от града трябва да са излезли там отвън? Колко души са необходими, за да се направи това? И какво ли хвърлят? Камъни, увити в калъфки на възглавници?* Джон се спусна по стълбите и отиде в дневната. Тя имаше огромен прозорец със същата гледка като онази, на която се бяха наслаждавали малко преди това. Прозорецът бе счупен. Големи и малки парчета стъкло лежах разпръснати по килима. Той тръгна към прозореца с намерение да им изкрещи нещо от рода на това как сега ще иде да си вземе пушката. Тогава погледна счупеното стъкло, спомни си, че е бос, и се спря. За миг не знаеше какво да прави. Тогава видя някакво черно петно върху строшените стъкла — камъка, с който тези откачени мръсни копелета бяха строшили прозореца, поне той реши така — и му причерня пред очите. Щеше да се втурне към прозореца, независимо бос или обут, но точно в този момент камъкът се помръдна.

Това не е камък, помисли си той. Това е...

— Джон? — попита Илис. Сега цялата къща се тресеше от тези меки тупкания. Сякаш ги бомбардираше едра, мека градушка. — Джон, какво е това?

— Жаба — отвърна той тъпо. Продължаваше да гледа към мърдащата сянка сред стъклата и говореше повече на себе си, отколкото на жена си.

Вдигна очи и погледна през прозореца. Гледката, която се откри пред погледа му, го накара да онемее от ужас и изненада. Вече не се виждаха хълмовете или хоризонта — дявол го взел, той едва виждаше хамбара, а той беше на десетина метра.

Въздухът се бе изпълнил с падащи неща.

Още три от тях паднаха през счупения прозорец. Една се приземи на пода, недалеч от потръпващата си другарка. Падна право върху острия връх на едно стъкло и от тялото ѝ запръскаха струи черна течност.

Илис изпищя.

Другите две се заплетоха в пердетата, които започнаха да се движат и извиват, сякаш подети от поривист бриз. Една от тях успя да се освободи от пердето, скочи на земята и заподскача към Джон.

Той започна да опипва стената с ръка, която сякаш не беше част от него. Пръстите му попаднаха на електрическия ключ и го натиснаха.

Нещото, което подскачаше към него по посипания със стъкла под, беше жаба, но едновременно с това не беше жаба. Черно-зеленото му тяло беше прекалено голямо, прекалено буцесто. Златисто-черните му очи бяха изскочили като невероятни яйца. Щръкнали напред от устата ѝ, сякаш откопчали долната ѝ челюст, напиреха цял букет огромни зъби, остри като игли.

Жабата дебело изкряка и направи голям скок към Джон, сякаш беше на пружини. Зад нея през прозореца падаха още жаби. Онези, които бяха паднали на пода, или бяха умрели веднага, или бяха осакатени, но още много — още прекалено много — използваха пердетата като предпазна мрежа и се стоварваха на пода невредими.

— Излез оттук! — изкрещя Джон на жена си и ритна жабата, която — може би приличаше на лудост, но си беше самата истина — го нападнаше. Тя не се дръпна, изплашена от крака му, напротив, заби иглоподобните си зъби в пръстите му. Болката бе незабавна, огнена, страхотна. Без да се замисля, той се извърна и ритна стената с всички

сила. Усети, че пръстите му се строшиха, но и жабата се пръсна, разплисквайки черната си кръв върху дървената ламперия в полукръг, като ветрило. Неговите пръсти се бяха превърнали в полудял пътепоказател, който сочи във всички посоки едновременно.

Илис стоеше замръзнала на вратата към антрето. Сега чуваше как се трошат прозорци в цялата къща. След като се бяха любили, тя си беше облякла една от фланелките на Джон и сега я стискаше отпред на врата с две ръце. Въздухът бе пълен с грозни квакащи звуци.

— Излез, Илис! — изкрещя Джон. Той се обърна и разтърси окървавения си крак. Жабата, която го беше ухапала, беше мъртва, но огромните ѝ, невероятни зъби се бяха забили в плътта му като заплетени рибарски въдички. Този път той ритна във въздуха като човек, който замахва към футболна топка, и накрая жабата излетя встрани.

Протритият килим в дневната вече се беше покрил с надути, подскачащи тела. Те всички подскачаха към тях.

Джон се затича към вратата. Кракът му попадна върху една от жабите и я пръсна. Петата му се подхлъзна върху студеното желе, което изскочи от тялото ѝ, и той за малко не падна. Илис отпусна смъртоносната хватка около деколтето на фланелката си и здраво го хвана. Залитнаха заедно и Джон затръшна вратата, като притисна с нея една от жабите и я прережа на две. Горната половина започна да се гърчи на пода, зъбатата ѝ черна уста се отваряше и затваряше, изпъкналите черно-златни очи се кокореха към тях.

Илис хвана с длани лицето си и започна да пици истерично. Джон се пресегна към нея, но тя поклати глава и се отдръпна.

Звукът от жабите, които се удрят по покрива, беше неприятен, но много по-ужасно беше крякането и цвъртенето, защото тези звуци идваха от вътрешността на къщата... от всички ъгли на къщата. Той си помисли за стареца, който седеше на люлеещия се стол пред универсалния магазин и който им беше извикал: *Може би ще е добре да си затворите капациите на прозорците.*

Господи, защо не му повярвах?

И веднага след това му мина през ум: *Как да му повярвам? Нищо в моя живот не беше ме подготвило да му повярвам!*

Някъде отвъд звука на жабите, които падаха на земята навън, и на жабите, които се разплескваха по покрива, той чу много по-зловещ

звук — дъвчещия, цепещ звук, идващ от жабите в дневната, които бяха започнали да прегризват път през вратата. Всъщност той виждаше как вратата прилепва все по-плътно към пантите под тежестта на все повече и повече жаби, които напиреха с цялата си маса.

Обърна се и видя още жаби да се спускат по основното стълбище на цели дузини.

— Илис! — Той посегна да я хване. Тя продължи да крещи и да се дърпа. Един от ръкавите на фланелката се отпори. Той огледа тъпо парчето разнищен плат, останал в ръката му, и след това го пусна на земята.

— Илис, дявол го взел!

Тя пак изпищя и се дръпна назад.

Сега вече първите жаби бяха стигнали до антрето и нетърпеливо подскачаха към тях. Чу се крехък звън от това, че апликът над вратата се разби. Една жаба профуча, удари се в килима и остана да лежи по гръб, с открит петнисторозов корем и потрепващи във въздуха ципести крака.

Той хвана жена си и здраво я разтърси.

— *Трябва да слезем в мазето, там ще сме в безопасност!*

— Не! — изкрещя му Илис. Очите ѝ представляваха огромни плаващи нули и той усети, че тя не приема не просто идеята му да слязат в мазето — тя нищо не приема.

Нямаше време за нежности и успокояващи думи. Той сви в шепа предницата на фланелката, в която тя беше облечена и я задърпа из антрето така, както ченгетата дърпат съпротивляващ се арестант по пътя към полицейската кола. Една от жабите, която до този момент се движеше в ариергарда на бързащите надолу по стълбите, направи гигантски скок напред и изтрака с пълната си с иглени зъби уста, опитвайки се да захапне мястото, където петата на Илис бе стояла само преди миг.

Някъде по средата на коридора на нея ѝ стана ясно за какво става въпрос и тръгна с него съвсем доброволно. Стигнаха до вратата. Джон натисна дръжката и я дръпна към себе си, но вратата не искаше да се отвори.

— Дявол да го вземе — извика той и пак я дръпна. Никакъв резултат. Нищо.

— Джон, побързай!

Тя погледна назад през рамото си и видя как жабите нахлуват в антрето към тях с огромни луди скокове една върху друга, удряха се в избелелия тапет на рози, падаха по гръб и след това бяха смазвани от останалите. Това бяха само зъби, златисто-черни очи и дишащи кожени тела.

— *Джон, моля те! Мо...*

Тогава една от тях подскочи и се вкопчи в лявото ѝ бедро, малко над коляното. Илис изпищя и я сграбчи, пръстите ѝ пробиха кожата и потънаха в черната течна вътрешност. Тя успя да я откъсне от себе си и за един миг, докато вдигаше ръце, ужасното нещо се изпречи право пред очите ѝ, с щракащи зъби, като някаква малка, но смъртоносна машинка. Тя я запрати с всичка сила. Жабата се превъртя във въздуха и се пръсна в стената, която се намираше точно срещу кухненската врата. Не падна на земята, а остана залепена в лепилото на собствените си вътрешности.

— *Джон! За бога, Джон!*

Джон Грейъм изведнъж осъзна къде точно му е грешката. Той промени посоката на силата си и бутна вратата напред, вместо да я дърпа към себе си. Тя се отвори рязко и той политна напред, като за малко щеше да падне по стълбите. Удари се в парапета, вкопчи се в него, но в този момент Илис за малко щеше да го повали отново, прелитайки край него с писък, напомнящ на пожарна сирена.

Боже Господи, тя ще падне, няма как да не падне, ще си счупи главата...

Но по някакъв начин не стана така. Тя стигна до пода на мазето и се свлече в хлипаща купчина, стискайки раздраното си бедро.

Жабите нахлуваха с малки и големи скокове през отворената врата на мазето.

Джон запази равновесие, обърна се и затръшна вратата. Няколко от жабите, които останаха затворени от вътрешната страна на вратата, започнаха да скачат от площадката по стълбите и да се промушват през перилата. Една от тях скочи вертикално нагоре и изведнъж Джон избухна в смях — изведнъж си представи съвсем ясно как господин Жабаров от телевизионната поредица подскача на пружина, вместо да пътува с колата си. Без да престава да се смее, той сви дясната си ръка в юмрук и удари жабата право в средата на мекия ѝ пулсиращ корем, когато тя се намираше в най-високата точка от скока си, увиснала в

пълно равновесие между земното притегляне и своята собствена освободена енергия. Тя изсвистя и Джон я чу как направи пльок!, когато се удари в пещта.

Той задраска по стената в тъмното и пръстите му напипаха цилиндърчето на старомодния „мързелив“ ключ. Натисна го и в този момент Илис отново закрещя. Една жаба се беше заплела в косата ѝ. Тя крякаше, извиваше се, и я хапеше по врата, увивайки се в косата ѝ във формата на нещо, което приличаше на огромна безформена ролка за коса.

Илис скочи и започна да обикаля в кръг, като по чудо не се блъсна в натрупаните кашони. Блъсна се в една отвесна подпорна греда, отхвъркна назад, после се обърна и бързо блъсна тила си два пъти в същата греда. Чу се изпукване, шурна черна течност и жабата падна от косата ѝ, оставяйки едри кървави следи по фланелката ѝ.

Тя изкрещя и лудостта, която се почувства в писъка ѝ, смрази кръвта на Джон. Той побягна, препъвайки се надолу по стълбите на мазето, и здраво я прегърна. Отначало тя се опита да го избута, след това се отпусна и се предаде. Писъците ѝ постепенно се превърнаха в неспирен плач.

Тогава, сред мекото топуркане на жабите, които падаха отвън по къщата и наоколо ѝ, те чува крякането на жабите, които бяха паднали вътре при тях. Тя се дръпна назад, очите ѝ лудо се мятаха насам-натам в блесналите им бели орбити.

— Къде са? — попита задъхано тя. Гласът ѝ бе пресипнал, прозвуча почти като излайване, толкова дълго беше пищяла. — Къде са, Джон?

Но нямаше нужда да ги търсят. Жабите вече ги бяха забелязали и заподскачаха нетърпеливо към тях.

Семейство Грейъм отстъпи назад и Джон видя една ръждива права лопата, подпряна на стената. Той я грабна и започна да премазва жабите, които се доближаваха до тях. Само една успя да се промъкне край него. Тя скочи от пода на един кашон и от кашона върху Илис, като захапа със зъби предницата на фланелката ѝ и остана да виси между гърдите ѝ, ритайки с крака.

— Стой мирно — кресна ѝ Джон. Той пусна лопатата, направи две крачки напред, сграбчи жабата и я дръпна от фланелката ѝ. Тя се откъсна заедно с парче от плата. То висеше на зъбите ѝ, докато тя се

извиваше и опъваше в ръцете на Джон. Кожата ѝ бе покрита с брадавици, но страшно топла и някак напрегната. Той сви ръцете си в юмруци, извивайки жабата. Между пръстите му изтече кръв и някаква лигава течност.

Десетина от тези малки чудовища се бяха промъкнали през вратата на мазето и скоро всички бяха мъртви. Джон и Илис се бяха вкопчили един в друг и слушаха неспирния дъжд от жаби навън.

Джон погледна през ниските прозорци на мазето. Те бяха запушени и тъмни и той изведнъж си представи как изглежда къщата отвън — заровена в преспи гърчещи се, мятащи се и скачащи жаби.

— Трябва да укрепим прозорците — каза той пресипнало. — Ще се счупят под тежестта им и тогава те ще се излеят вътре.

— С какво да ги укрепим? — попита Илис с пресипнал, грачещ глас. — Какво можем да използваме?

Той се огледа и видя няколко листа шперплат, потъмнял и поостарял, подпрян на една от стените. Не беше много, но все беше нещо.

— Ей това — каза той. — Помогни ми да го направя на по-малки парчета.

Работеха бързо, като луди. Мазето имаше четири прозореца, които бяха тесни и самите им размери ги бяха спасили да не се строшат като големите прозорци горе. Тъкмо приключваха с последния прозорец, когато чуха как стъклото на първия се строши зад шперплата... но шперплатът издържа.

Върнаха се със залитане в средата на мазето, а Джон куцукаше със счупения си крак. От най-горното стъпало на стълбата се чуваше как жабите гризат вратата и си проправят път към мазето.

— Какво ще правим, ако проядат вратата и нахлуят вътре? — прошепна Илис.

— Не зная — каза той... и точно в този момент вратата на шахтата за въглища, неизползвана от години, но все още здрава, изведнъж се отвори под тежестта на жабите, които бяха паднали или скочили в нея, и стотици се изляха като в реактивен поток.

Този път Илис не успя да изкрещи. Прекалено много беше изтощила гласните си струни.

Нещата не продължиха дълго за семейство Грейъм, след като възлищната шахта се отвори, но докато всичко свърши, Джон Грейъм крещя достатъчно и за двама.

До полунощ пороят от жаби бе намалял и се бе превърнал в лек квакащ дъжд. В един и половина след полунощ от тъмното звездно небе падна последната жаба, приземи се върху един бор край езерото, скочи на земята и изчезна в нощта. Всичко бе свършило за седем години напред.

Около пет и петнадесет сутринта първите светлини започнаха да се появяват в небето и да осветяват земята. Уилоу бе погребано под гърчещ се, подскачащ, стенещ килим от жаби. Сградите на главната улица бяха изгубили своите ъгли, всичко бе заоблено, изгърбено и тръпнещо. Табелата на магистралата, на която пишеше: **ДОБРЕ ДОШЛИ В УИЛОУ, ЩАТА МЕЙН, НАЙ-ГОСТОПРИЕМНИЯ КЪТ!** имаше такъв вид, сякаш някой бе изстрелял по нея поне тридесетина патрона. Естествено дупките бяха направени от летящи жаби. Табелата пред универсалния магазин, която рекламираше италианските сандвичи, беше съборена. Жабите подскачаха около нея. На всяка от колонките в бензиностанцията на Дони се провеждаше по едно жабешко събрание. Две жаби бяха седнали на бавно въртящия се ветропоказател на покрива на магазина за печки и приличаха на две безформени деца, седнали на въртележка.

В езерото малкото платформи, пуснати по вода толкова рано (само най-смелите плувци се осмеляваха да влязат в езерото преди Четвърти юли, независимо дали валяха жаби или не), бяха натрупани с жаби и рибите направо полудяваха, усещайки, че съвсем наблизо има толкова много храна. От време на време се чуваше по едно „пльок“, „пльок“, когато някоя от жабите, които се блъскаха върху платформите, биваше избутана и така някоя гладна съомга или пъстърва получаваше своята закуска. Пътищата, които водеха към града и навън от него — а имаше твърде много пътища за толкова малък град, както бе казал Хенри Идън, — бяха павирани с жаби. Засега нямаше ток; свободно падащите жаби бяха скъсали далекопроводите на няколко места. Повечето от градините бяха изравнени със земята, но и без това Уилоу не беше кой знае колко фермерски град. Няколко души имаха доста големи стада, от които добиваха мляко, но всички бяха прибрани на

сигурно място за през нощта. Тези фермери, свързани с добиването на мляко, знаеха всичко за дъждовния сезон и нямаха никакво желание да изгубят животните си заради ордите скачащи месоядни жаби. И какво можеше да каже човек в застрахователната компания в такъв случай?

Когато над имението Хемпстед просветля, започнаха да се забелязват преспи мъртви жаби на покрива, водосточните тръби бяха отпрани от сградата от бомбардиращите жаби, входната площадка, мърдаща от телата им. Те подскачаха навън-навътре в хамбара, бяха задръстили комините, небрежно скачаха около колелата на форда на Джон Грейъм, бяха наседали и квакаха на предната седалка, като богомолци в очакване да започне службата. Край сградата имаше струпани купчини жаби, повечето от които мъртви. Някои от тези жабешки преспи бяха по метър и осемдесет високи.

В шест часа и пет минути слънцето прочисти хоризонта и в момента, в който лъчите му докоснаха жабите, те започнаха да се топят.

Кожите им просветляха, после побеляха, после сякаш станаха прозрачни. Скоро от телата започна да се издига пара с лек мирис на блато и от тях започнаха да се стичат малки поточета течност. Очите им изпадаха или навън, или навътре, в зависимост от това в какво положение беше тялото им, когато ги огря слънцето. Кожите им пукаха и наоколо се разнасяха звуците от това пукане, сякаш по цяло Уилоу отваряха шампанско.

След това се разпадаха бързо, стапяха се и от тях се образуваха мътни бели локви, като човешка семенна течност. Тя се стичаше по стръмния покрив на къщата Хемпстед и капеше от стрехите като гной.

Живите жаби умираха, мъртвите се превръщаха в тази бяла течност. Тя правеше по няколко мехурчета и след това потъваше бавно в земята. От земята се издигаше пара и за кратко време всяка полянка в Уилоу бе заприличала на умиращ вулкан.

До седем и петнадесет всичко беше свършило, оставаше да се ремонтират повредените места, а това беше нещо, с което жителите бяха свикнали.

Тази цена изглеждаше нищожна, като се има предвид, че с нея се заплащаха седем години тихо процъфтяване на този малък, почти забравен градец в Мейн.

В осем и пет смачканото волво на Лора Стентън сви в двора на универсалния магазин. Когато Лора слезе от колата, тя изглеждаше побледа и по-зле от всякога. Всъщност на нея наистина ѝ беше зле. Пак носеше опаковката с бира, но сега всички бутилки бяха празни. Мъчеше я страхотен махмурлук.

Хенри Идън излезе на площадката пред магазина. Кучето беше зад гърба му.

— Прибери това псе вътре, че ще се обърна и ще си ида у дома — каза Лора още на първото стъпало.

— Той просто няма как да не пуска газове, Лора.

— Това не означава, че аз трябва да съм наблизо, когато ги пуска — каза Лора. — Сериозно ти говоря, Хенри. Главата ми се пръска и последното нещо, от което имам нужда тази сутрин, е да слушам как това куче свири химна със задника си.

— Иди вътре, Тоби — каза Хенри, държейки вратата отворена.

Тоби го погледна с влажни очи, сякаш искаше да каже. *Налага ли се? Тук тъкмо започва да става интересно.*

— Хайде, давай — каза Хенри.

Тоби влезе вътре и Хенри затвори вратата. Лора изчака да чуе как щраква бравата и тогава се качи по стълбите.

— Паднала ти е табелата — каза тя и му подаде картонената опаковка с празните бутилка.

— Не съм сляп — каза Хенри. Той самият не беше в най-доброто си настроение тази сутрин. Едва ли много хора в Уилоу бяха в подобро. Да спи човек, докато навън ваят жаби, не беше от най-лесните неща. Добре, че ставаше по веднъж на седем години, защото човек можеше направо да полудее.

— Трябвало е да я прибереш — каза тя.

Хенри каза нещо, което тя не разбра много добре.

— Какво каза?

— Казах, че трябваше да се опитаме малко по-настойчиво — каза Хенри предизвикателно. — Бяха такава мила двойка. Трябваше да сме по-настойчиви.

Изведнъж тя почувства състрадание към стареца, въпреки пулсиращата си глава, и сложи ръка на рамото му.

— Такъв е ритуалът — каза тя.

— Е, да, но понякога ми се ще да пратя по дяволите и ритуала и всичко!

— Хенри! — тя дръпна ръката си шокирана.

Но той просто остарява — напомни си тя. — Колелцата на горния му етаж започваха да ръждясват, в това нямаше съмнение.

— Пет пари не давам — каза той. Явно се беше заинатил. — Те ми изглеждаха наистина мила двойка. И ти каза същото, недей сега да ми разправяш, че не си.

— И аз си помислих, че са мили — каза тя. — Но нищо не сме в състояние да направим, Хенри. Нали ти самият го каза снощи.

— Зная — въздъхна той.

— Не ние ги карахме да останат — каза тя. — Напротив, предупреждавахме ги да напуснат града. Те сами решиха да останат. Винаги така решават. Това си е тяхно собствено решение. Това също е част от ритуала.

— Зная — повтори той. Пое си дълбоко дъх и направи физиономия. Целият град вони на вкиснато мляко.

— До обяд всичко ще се разнесе. Знаеш го.

— Ахъ. Обаче направо се моля да не съм жив, когато дойде следващият път, Лора. А и да съм жив, надявам се на някой друг да му се падне да се срещне с хората, които пристигат точно преди дъждовния сезон. Обичам сам да си плащам сметките, преди да им изтече крайният срок, като всеки човек, но честно ти казвам, на един мъж може да му писне от жаби.

— И на една жена ѝ писва — каза тя тихо.

— Ами — каза той и се огледа с въздишка. — Може би трябва да се опитаме да оправим тази бъркотия, а?

— Да, разбира се — каза тя. — А пък ти знаеш, Хенри, че ние не измисляме ритуала, само го изпълняваме.

— Зная, но...

— Пък и нещата могат да се променят. Не казвам кога или защо, но могат да се променят. Може това да е последният ни дъждовен сезон. Или може следващия път да не дойдат външни хора в града...

— Това не го казвай — каза той страхливо. — Ако не дойдат външни хора, може жабите да не изчезнат на слънцето, както става сега.

— Ето на, видя ли? — попита тя. — В крайна сметка и ти дойде на моето мнение.

— Е — каза той, — много време има дотогава. Нали така? Седем години са много време.

— Да.

— Бяха мила двойка, нали?

— Да — повтори тя.

— Много гаден начин да си иде човек — каза Хенри Идън и гласът му леко потрепери. Този път тя нищо не отговори. След секунда Хенри я попита дали ще му помогне да си изправи табелата. Въпреки ужасното си главоболие Лора каза, че ще му помогне — не искаше да вижда Хенри в лошо настроение, особено когато причината за лошото му настроение беше нещо, което той не можеше да контролира така, както не можеше да контролира фазите на луната.

Когато свършиха работата, той се почувства малко по-добре.

— Ахъ — каза той. — Седем години са страшно много време.

Така е, помисли си тя, но те винаги минават и дъждовният сезон пак идва и с него идват външните хора, винаги са двама, винаги мъж и жена и ние винаги им казваме какво точно ще стане, и те все не ни вярват, и това, което трябва да стане... става.

— Хайде, старче — каза тя, — почерпи ме едно кафе, преди главата ми да се пръсне съвсем.

Той я почерпи едно кафе и преди да го изпият, започнаха да се чуват звуците на чукове и триони. През прозорците се виждаше главната улица, където хората бяха започнали да вдигат капациите на прозорците, да говорят и да се смеят.

Въздухът беше топъл и сух, небето над тях беше бледо и синьо и в Уилоу дъждовният сезон беше свършил.

ПЕТАТА ЧЕТВЪРТИНА

Паркирах таратайката зад ъгъла, край къщата на Кинан, поседях малко в тъмното, след това завъртях ключа ѝ слязох. Като затръшнах вратата, чух как се лющи ръжда и пада на улицата. Нещата нямаше да продължат дълго по този начин.

Пистолетът бе в кобура под мишницата, прилепнал към тялото ми. Беше 45-и калибър, собственост на Барни, и слава богу. Гледах на цялата работа с известна ирония. Може би дори с чувството, че справедливостта ще възтържествува.

Къщата на Кинан представляваше архитектурно чудовище, разпростряло се върху един ар земя, цялата в тъпи ъгли и стръмни стрехи, зад желязната ограда. Беше оставил портата отключена, точно както се надявах. Малко преди това бях забелязал, че вика някого от дневната и интуицията недвусмислено ми бе подсказала, че това беше или Джагър, или Сержанта. Бе дошъл краят на дългото чакане; това беше моята нощ.

Приближих се до алеята пред къщата, като внимавах да се държа близо до храстите, и се ослушах за всеки по-особен звук, който се чуваше през януарския вятър.

Нищо не се чуваше. Беше петък вечер и постоянната прислужница на Кинан сигурно се забавляваше на нечие парти, с обявено облекло за всички — долно бельо. Никой в къщи, освен това копеле Кинан. Чака Сержанта. Чака — въпреки че още не го знае — и мен.

Вратата на гаража беше отключена и се промъкнах вътре. Абаносовата сянка на импалата на Кинан изплува в мрака. Проверих задната врата. Колата също беше отключена. Помислих си, че Кинан не беше роден за разбойник, прекалено доверчив беше. Влязох в колата, седнах и зачаках.

Започнах да чувам слабите звуци на джаз, които се носеха във въздуха, много тихо, много красиво. Може би Майлз Дейвис. Кинан

слуша Майлз Дейвис и държи джин-фис в ръката си с добре поддържан маникюр. Браво.

Дълго чаках. Стрелките на часовника ми изпълзяха от осем и половина на десет без пет. Имах предостатъчно време за мислене. Мислех си най-вече за Барни, и това не беше просто въпрос на личен избор. Мислех си за това как изглеждаше той, когато го бях намерил в онази малка лодка, вторачен в мен, издаващ безсмислени грачещи звуци. Два дни се бе носил по вълните и бе почервенял като варен рак. По корема му, където беше прострелян, имаше засъхнала черна кръв.

Беше се опитал да направлява лодката, доколкото може, но най-вече му бе помогнал късметът. Късмет, че бе стигнал дотук, късмет, че успя да говори още известно време. Бях приготвил шепя приспивателни таблетки, в случай че не можеше да говори. Не исках да го оставя да страда. Особено ако нямаше сериозна причина за това. Оказа се, че имаше. Той имаше да каже нещо, една страхотна история, и успя да ми я разкаже почти цялата.

Когато умря, отидох до лодката и взех пистолета му 45-и калибър, скрит отпред, опакован в непромокаема торбичка. След това вкарах лодката му в средата на реката и я потопих. Ако можех да поставя епитаф над главата му, сигурно щеше да бъде оня, че всяка минута се ражда по един хапльо. А някои от тях се оказват много добри момчета, също като Барни, готов съм да се обзаложа, че е така. Обаче вместо да се занимавам с това, аз тръгнах да търся хората, които го бяха подредили така. Трябваша ми шест месеца, за да намеря Кинан и да се убедя, че Сержанта е поне някъде наблизо, обаче аз съм си инат и ето ме тук.

В десет и двадесет по алеята блисна светлината на фарове и аз залегнах на пода на импалата. Новопристигналият вкара колата в гаража и я паркира плътно до колата на Кинан. По звука приличаше на стар фолксваген. Моторът замря и чух Серж, който ругаеше тихо, докато се измъкваше от мъничката кола. Някой запали светлината на площадката и след това до мен долетя звукът от отключваща се врата.

Чух гласа на Кинан.

— Сержант! Закъсна! Влизай, ще ти наля едно питие.

— Скоч — бе отговорът.

Предварително бях свалил прозореца. Сега извадих през него пистолета на Барни, държах го с две ръце.

— Не мърдайте — казах аз.

Сержанта беше изкачил половината стълби към площадката. Кинан, като истински домакин бе излязъл, гледаше към него и го чакаше да се изкачи, за да може да го покани да влезе пръв. И двамата се очертаваха съвсем ясно в светлината, която струеше от къщата. Съмнявах се, че ме виждат добре в тъмното, но сигурно виждаха пистолета. Беше голям.

— Кой си ти по дяволите? — попита Кинан.

— Джери Тарканиън — казах аз. — Само ако помръднете, ще ви пробия по една такава голяма дупка, че през нея ще може да се гледа телевизия.

— Звучиш ми като голям тъпанар — каза Сержанта. Но въпреки това не се помръдна.

— Просто не мърдайте. Сега за друго не мислете — отворих задната врата на колата и внимателно слязох. Сержанта ме гледаше през рамо и забелязах блясъка в очичките му. Едната му ръка бавно пълзеше към ревера на двуредния му костюм модел 1943 г.

— О, ако обичаш — казах аз. — Я си вдигни гадните ръчички, бе задник такъв!

Сержантът вдигна ръце. Кинан го беше направил по-рано.

— Слезте долу. И двамата.

Слязоха и на директната светлина на лампата видях лицата им. Кинан изглеждаше изплашен, но Сержанта имаше вид на човек, на когото четат лекция за Зен и изкуството да се поддържа мотоциклет. Вероятно той е подредил Барни.

— Обърнете се с лице към стената и се подпрете на нея.

И двамата.

Кинан каза:

— Ако искаш пари...

Засмях се.

— А не, тъкмо щях да ви предлага да си купите намалени тенджери, след това постепенно да ви пробутам по-едра стока, но вие направо ми четете мислите. Да, искам пари. Всъщност четиристотин и осемдесет хиляди долара. Заровени на един малък остров, недалеч от пристанището Бар, казва се Карменс Фоли.

Кинан подскочи, сякаш някой бе стрелял в него, но бетонното лице на Сержанта въобще не трепна. Той се обърна, сложи ръцете си

на стената и се облегна на тях. Кинан неохотно го последва. Първо претърсих него и намерих един тъп, малък 32-калибров с шестсантиметрова цев. Такъв пистолет можеш да го опреш в главата на някого и пак да не улучиш, когато натиснеш спусъка. Хвърлих го през рамото си и го чух как се удари в една от колите. Сержанта беше чист и с облекчение се отдръпнах от него.

— Влизаме в къщата. Ти пръв, Кинан, след това Сержантът, после аз. И без никакви инциденти, ясно ли е?

Всички се качихме по стълбите и влязохме в кухнята. Тя бе цялата хром и плочки, сякаш изплюта от някоя утроба за масово производство някъде в Средния запад, произведена от методисти глупаци с широки сърца, благочестив вид и дъх на тютюн „Чери бленд“. Не вярвам тази кухня да имаше нужда от нещо толкова просташко като почистване; вероятно веднъж седмично Кинан просто затваряше вратата и включваше скритите чистачки и пръскачки.

Продължихме марша си към дневната, още една наслада за окото. Явно тя бе правена от някой декоратор с обратни наклонности и неизживяна слабост към Хемингуей. Имаше камина, облицована с плочи, голяма колкото кабината на асансьор, дълга маса от тиково дърво, над която висеше еленова глава, и количка за сервиране, цялата отрупана с напитки, под полицата с пушки, все първокласна артилерия. Стереоуредбата се беше самоизключила.

Махнах с пистолета към дивана.

— По един във всеки край.

Седнаха, Кинан отдясно, Сержанта отляво. Седнал, Сержанта изглеждаше дори по-едър. Един грозен, назъбен белег се извиваше и се криеше в леко прерасналата му къса подстрижка. Трябва да беше над сто килограма и се чудех защо един мъж с размерите и физическото присъствие на Майк Тайсън кара фолксваген.

Хванах един фотьойл и го издърпах по светлобежовия килим на Кинан, така че да е пред дивана, между тях двамата. Седнах и оставих пистолета в скута си. Кинан го гледаше така, както птичката гледа змия. Сержанта, от друга страна, ме гледаше така, сякаш той бе змията, а аз птичката.

— Сега какво? — попита той.

— Да поговорим за карти и за пари — казах аз.

— Не зная за какво говориш — каза Сержанта. — Зная само, че малките момченца не трябва да си играят с оръжие.

— Как е Капи Макфарлънд напоследък? — попитах аз небрежно. Сержанта въобще не реагира, но Кинан подскочи:

— Той знае. Той знае! — изстрелваше думите сякаш бяха куршуми.

— Млъквай! — каза му Сержанта. — Затвори си проклетия плювалник!

Кинан изстена. Тази част от сценария той въобще не беше си я представял. Усмихнах се.

— Той е прав, Сержанте — казах аз. — Зная. Почти всичко.

— Ти кой си?

— Не ме познавате. Приятел съм на Барни.

— На кой Барни? — попита Сержанта безразлично. — На Барни Тъпото ли? Оня с тъпите разногледни очи?

— Той не беше мъртъв, Сержанте. Не беше съвсем мъртъв.

Сержанта извърна бавен и убийствен поглед към Кинан. Кинан потрепери и отвори уста.

— Не говори — каза му Сержанта. — Думица да не си продумал. Само посмей и ще ти скъсам главата като на пиле.

Устата на Кинан се затвори. Сержанта пак ме погледна:

— Какво означава, че знаеш „почти всичко“?

— Всичко без дребните подробности. Зная за бронираната кола. Островът. Капи Макфарлънд. Как вие с Кинан и някакво копеле на име Джагър сте убили Барни. И картата. Зная за нея.

— Нещата не бяха така, както той ти ги е представил. Той се готвеше да ни направи сечено.

— Какво сечено да ви направи? Той не можеше да пресече улицата без придружител — казах аз. — Той беше просто един глупак, който кара кола.

Сержанта вдигна рамене, имах чувството, че гледах едно малко земетресение.

— Добре, щом искаш да си тъп, стой си тъп.

— Усетих, че Барни замисля нещо още миналия март. Просто не знаех какво. След това, една вечер, той се върна с пистолет. Този пистолет. Ти как се свърза с него, Сержант?

— Общ приятел — един, с когото лежали в затвора заедно. Трябваше ни шофьор, който да познава източен Мейн и района около пристанището Бар. Ние с Кинан отидохме при него и му изложихме плана. На него му хареса.

— И аз съм лежал с него в затвора. В Шанк — казах аз. — Беше ми симпатичен. Не можеше да не ми стане симпатичен. Беше тъп, но беше добро момче. Имаше нужда повече от настойник, отколкото от съдружник.

— Джордж и Лени^[1] — усмихна се злобно Сержанта.

— Хубаво е, че докато си бил в затвора, си порботил над това, дето уж минава за твоя ум, красавецо — казах аз. — Мислехме за една банка в Луистън. Той нямаше търпение да ме изчака да подготвя нещата. И ето го сега как свърши.

— Боже, колко тъжно — каза Сержанта. — Недей, че се размекнах, направо ще ме разплачеш.

Взех пистолета и му показах дулото. В продължение на няколко секунди той беше птичката, а аз бях змията.

— Пусни още един такъв лаф и ще ти пробия корема. Вярваш ли ми?

Езикът му започна ту да се показва, ту да се скрива с изумителна бързина, залепи се за долната му устна и пак изчезна. Той кимна. Кинан бе като замръзнал. Имаше вид на човек, който иска да повърне, но не смее.

— Каза ми, че бил голям удар, тлъста плячка — продължих аз. — Това бе всичко, което успях да изтръгна от него. Тръгна на трети април. Два дни по-късно четирима души обират бронираната камионетка по пътя Портланд — Бангор, точно пред Кармъл. И тримата от охраната убити на място. Във вестниците писаха, че крадците изминали известно разстояние с някакъв скапан плимут'78. Барни имаше плимут'78, на трупчета, готвеше се да го превърне в склад. Басирам се, че Кинан му е дал пари да го превърне в нещо малко по-добро и много по-бързо.

Погледнах го. Лицето на Кинан бе тебеширено бяло.

— На шести май получавам картичка с клеймото на Бар Харбър, но това нищо не означава — пощата на толкова много островчета минава оттам. Минава пощенско корабче и събира всичко. На картичката пише: „Мама и семейството са добре. Магазинът върви

успешно. Ще се видим през юли.“ Беше подписана само с презимето на Барни. Взех под наем една къща на брега, защото Барни знаеше, че уговорката е такава. Дойде юли и си отиде. От Барни нито следа.

— Дотогава сигурно ти се е стегнала онази работа, а дечко? — каза Сержанта. Предполагам, искаше да ми покаже, че не съм могъл да го сплаша.

Хвърлих му един страничен поглед.

— Той се появи в началото на август. Благодарение на твоя приятел Кинан, Сержант. Забравил за автоматичната помпа в лодката. Помислил, че от сцепеното място тя веднага ще потъне, нали така, Кинан? Но ти си беше помислил също, че е мъртъв. Всеки ден опъвах едно жълто одеяло на Френчмън пойнт, виждаше се от километри. Много лесно се забелязваше и освен това той просто е имал късмет.

— Прекалено голям късмет — Сержанта почти се изплю.

— Един въпрос не ми дава мира — той знаел ли е предварително, че парите са нови, със записани серийни номера? Че в продължение на три-четири години няма да иска да ги купи дори най-западналият уличен чейнчаджия на Бахамските острови?

— Знаеше — избоботи Сержанта и аз с учудване установих, че му вярвам. — И никой нямаше намерение да ги пласира, дечко. Мисля, че той разчиташе на тази работа в Луистън за готови пари. Но разчитал или не разчитал, той знаеше как стоят нещата и беше казал, че ги приема такива, каквито са. Боже, защо да не ги приеме? Да кажем, че трябваше да чакаме десет години, преди да си разпределим парите. Какво са десет години за едно дете като Барни? Дявол го взел, той щеше да е най-много на тридесет и пет. А аз щях да съм на шестдесет и една.

— Ами Капи Макфарлънд? Барни знаеше ли за него?

— Да. Цялата работа беше негова идея. Свестен човек. Миналата година хвана рак. Не можеха да го оперират. Освен това ми дължеше една услуга.

— Така че вие четиримата отидохте на острова на Капи — казах аз. — Малко безлюдно местенце, наречено Карменс фоли. Капи заровил парите и направил карта.

— Тази част е по идея на Джагър — каза Серж. — Не искахме да делим горещи пари — щеше да е прекалено изкушаващо. Но не

искахме цялата бала пари да остане само в едни ръце. Капи Макфарлън беше идеалното разрешение на въпроса.

— Разкажи ми за картата.

— Знаех си, че ще стигнем дотук — отговори Сержанта с ледена усмивка.

— Не му казвай! — изкрещя Кинан с пресипнал глас.

Сержанта се обърна и хвърли на Кинан един поглед, който би разтопил и стоманен блок.

— Я млъквай. Благодарение на теб не мога нито да лъжа, нито да извъртам. Знаеш ли какво се надявам Кинан? Надявам се, че не си разчитал да посрещнеш новия век.

— Името ти е споменато в едно писмо. Ако нещо се случи с мен, да знаеш, че името ти е в едно писмо!

— Капи направи много хубава карта — каза Серж, сякаш Кинан вече не беше там. — Беше изкарал някакви курсове за картографи. Разряза я на четири четвъртини — по една за всеки от нас. Бяхме се уговорили да се срещнем отново на Четвърти юли пет години по-късно. Да поговорим. Може би да решим да изчакаме още пет години, може би да решим да съберем парчетата още тогава. Но изникнаха неприятности.

— Да — казах аз. — Предполагам, че може и така да се каже.

— Ако това ще ти достави удоволствие, мога да ти кажа, че всичко стана заради игричките на Кинан. Не съм сигурен дали Барни го знаеше или не, но така си беше. Когато ние с Джагър тръгнахме с лодката на Капи, на Барни нищо му нямаше.

— Ти си един долен лъжец! — изквича Кинан.

— Кой има две парчета от картата в сейфа си на стената? — попита Сержанта. — Да не би случайно да си ти, скъпи?

Той пак ме погледна.

— Все още нещата бяха приемливи. Половината карта все така не беше достатъчна. И да не мислиш, че ще седя тук и ще ти разправам, че бих предпочел делбата да стане на четири, а не на три? Дори да е истина, не вярвам ти да ми повярваш. Тогава, сецаш ли се? Обажда се Кинан. Казва ми, че трябва да поговорим. Очаквах, че така ще стане. Явно и ти си очаквал същото.

Кимнах. Кинан беше по-лесен за откриване от Сержанта — той се държеше по-нависоко. Можех да намеря следите и на Сержанта, но

бях сигурен, че няма да има нужда от това. Крадливите магарета през девет дерета се надушват... а и другите могат да ги надушат, ако едното от магаретата е алчно като Кинан.

— Естествено — продължи Сержанта — той ме предупреждава да не ми минават през ум разни смъртоносни идеи. Казва, че си е направил застраховка, че е предал на адвоката си писмо, което да бъде отворено, в случай че умре, и в това писмо фигурира моето име. Идеята му беше ние двамата да открием къде Капи е заровил парите, като съберем заедно три от четирите парчета на картата.

— И да разделите плячката фифти-фифти — казах аз. Сержанта кимна. Лицето на Кинан приличаше на луна, която се носи във високите стратосфера на ужаса. — Къде е сейфът? — попитах го аз.

Кинан нищо не каза.

Бях се упражнявал малко с пистолета. Беше добро оръжие. Харесваше ми. Хванах го с две ръце и прострелях Кинан в ръката, точно под лакътя. Сержанта дори не трепна. Кинан падна от дивана и се сви на кълбо, като си държеше ръката и ревеше.

— Сейфът — казах аз.

Кинан продължаваше да реве.

— Ще стрелям в коляното — казах аз. — Не съм го изпитвал сам, но казват, че страшно боляло.

— Репродукцията — той едва си поемаше дъх. — Ван Гог. Не стреляй повече по мен, а? — Той ме погледна и се ухили изплашено.

Магнах с пистолета към Сержанта.

— Иди и застани с лице към стената.

Сержанта се изправи и се загледа в стената с отпуснати ръце.

— Сега ти — казах на Кинан. — Иди и отвори сейфа.

— Изтича ми кръвта — изстена Кинан.

Отидох до него и го ударих по бузата с дръжката на пистолета, така че остана черно петно.

— Ето сега ще ти изтече кръвта — казах му аз. — Иди и отвори сейфа, че още ще изтече.

Кинан се изправи, държеше ръката си и бърбореше нещо неразбираемо. Откачи картината от куките със здравата си ръка и зад нея се видя сив канцеларски сейф. Хвърли ми един ужасен поглед и започна да върти шайбата на шифъра. Два пъти направи грешки и трябваше да се залови отначало. На третия път успя да го отвори.

Вътре имаше няколко документа и две купчини сметки. Той затършува вътре и извади два квадрата хартия, чиито страни бяха по осем сантиметра.

Честна дума не съм искал да го убивам. Планирах да го завържа и да го оставя. Той беше съвсем безобиден. Слугинята щеше да го намери, като се върнеше от своето парти, или където беше отишла със своята мъничка кола. След това Кинан нямаше да посмее да си покаже носа навън в продължение на една седмица. Но всичко си беше така, както бе казал Сержанта. Той наистина имаше две. И на едното имаше кръв.

Стрелях още веднъж в него — този път не беше в ръката. Той се стовари като чувал мръсно пране.

Сержанта не трепна.

— Видя, че не те будалках. Кинан наистина видя сметката на твоя приятел. Те и двамата бяха аматьори. Аматьорите са прост народ.

Не отговорих. Погледнах квадратите и ги напъхах в джоба си. Нито на единия, нито на другия не видях кръстче.

— Сега какво? — попита Сержанта.

— Сега отиваме у вас.

— И какво те кара да мислиш, че моята част от картата е там?

— Не зная. Може би телепатия. Освен това, ако се окаже, че не е там, ще идем там, където е. Аз не бързам.

— Всичко е решено, така ли?

— Да вървим.

Върнахме се обратно в гаража. Аз седнах на задната седалка на фолксвагена, не зад него, а от другата страна. Неговият обем и размерът на колата му щяха да му изиграят лоша шега, ако се опиташе да действа внезапно — щяха да са му нужни поне пет минути да се обърне назад. След две минути вече бяхме на пътя.

Заваля сняг — големи мокри снежинки, които залепваха за предното стъкло и веднага щом докоснеха земята се стапяха. Беше хлъзгаво, но нямаше голямо движение.

След половин час път по шосе № 10, той сви по един страничен път. Петнадесет минути по-късно се намерихме на черен път с отрупани със сняг ели, които се взираха към нас от двете страни. Около три километра по-надолу свихме в една мръсна алея.

В тесния диапазон на фаровете на фолксвагена успях да различа разнебитена горска колиба със закърпен покрив и разкривена телевизионна антена. Вляво се виждаше един затрупан със сняг форд. Отзад се намираше някаква барака и купчина автомобилни гуми. Скривалището на Ернандо.

— Добре дошъл в Балис ийст — каза Сержанта и изключи мотора.

— Ако това е някакъв номер, ще те убия.

Той сякаш бе заел две трети от предните седалки на малката кола.

— Зная — отвърна той.

— Слизай.

Серж тръгна към входната врата.

— Отвори — казах аз. — След това не мърдай.

Той отвори вратата и застана неподвижен. И аз не помръднах. Останахме така може би в продължение на три минути и нищо не се случи. Единственото нещо, което се движеше, бе една дебела сива катерица, която се осмели и дойде в средата на двора, като ни проклинаше на своя гризачески език.

— Добре — казах аз. — Да влизаме.

Каква изненада — мястото беше истински боклукчарник. Единствената електрическа крушка — шестдесет вата — хвърляше невзрачна светлина в цялата стая, като оставяше в ъглите сенки — като изпосталели прилепи. Из цялата къща имаше разхвърлени вестници. На някакво провиснало въже се сушаха дрехи. В един от ъглите имаше древен телевизор. В противоположния край се виждаше не особено стабилен умивалник и тежка ръждива вана, върху месингови крака. До нея се намираше ловна пушка. Миришеше най-много на крака, пръдни и чили.

— Това е по-спартанско и от най-големия спартанец — каза Серж.

Можех да го оспоря, но не го направих.

— Къде е твоето парче от картата?

— В спалнята.

— Да идем да я вземем.

— Още не — той бавно се обърна. На лицето му имаше каменно изражение. — Искам да ми дадеш дума, че няма да ме убиеш, след

като я получиш.

— И как ще ме накараш да удържа на думата си?

— Не зная, дявол да го вземе. Предполагам, че ще трябва да се надявам, че не си тръгнал само заради парите. Ако е било и заради Барни — да отмъстиш за него, — ти вече го направи, отмъсти си. Кинан му свети маслото и сега Кинан е мъртъв. Ако искаш да вземеш цялата плячка, добре. Може би три четвъртини ще стигнат, пък и ти беше прав — на моята част има едно голямо X. Но няма да я получиш, докато не ми обещаеш, че и аз ще получа нещо — живота си.

— Как мога да съм сигурен, че няма да тръгнеш след мен?

— Как няма да тръгна, ще тръгна, синко — каза Серж тихо.

Засмях се.

— Добре. Дай тук адреса на Джагър и ще ти обещаая. И ще си изпълня обещанието.

Сержанта бавно поклати глава:

— Не трябва да се занимаваш с Джагър, приятелче, Джагър ще те глътне.

Бях отпуснал леко пистолета. Сега пак го вдигнах.

— Добре. Той е в Коулман, Масачузетс. Скиорска хижа. Това стига ли ти?

— Да. Хайде сега да вземем твоето парче, Серж.

Сержанта ме погледна още веднъж, много внимателно.

След това кимна. Отидохме в спалнята.

Още колониален чар. Лекетата по матрака на пода бяха покрити с книги за сексуалните техники, а стените бяха облепени целите със снимки на жени, които явно не бяха облечени с нищо друго, освен тънък слой плажно масло. Един поглед да хвърли в тази стая и всеки сексолог би се гътнал.

Сержанта не се поколеба. Той взе лампата от нощното шкафче и откърти дъното ѝ. Неговата четвъртина от картата бе навита внимателно вътре. Той ми я подаде безмълвно.

— Хвърли ми я — подканих го аз. Сержанта ми пусна една тъничка усмивка.

— Ти си едно предпазливо дребно копеленце, а?

— Открих, че си струва. Дай я, Серж.

Той ми я подхвърли.

— Откъдето дошло, там отишло — каза той.

— Ще си изпълня обещанието — казах аз. — Считай, че си изкарал късмет. Хайде, в другата стая.

В очите му просветнаха студени пламъчета.

— Какво мислиш да правиш?

— Ще се погрижа да не мърдаш много, поне известно време. Давай!

Отидохме в дневната, в стройна колона от двама. Сержанта застана под голата електрическа крушка, с гръб към мен, леко вдигнал рамене, в очакване куршумът да пробие главата му всеки миг. Тъкмо вдигах пистолета да стрелям, когато светлината угасна.

Изведнъж бунгалото стана тъмно като в рог.

Хвърлих се вдясно, Серж вече летеше като хладен бриз. Чух как изтупка и събори някакви вестници, когато падна на земята, след скока си напред. После тишина. Пълна тишина.

Изваках очите ми да свикнат с тъмнината, но когато свикнаха, пак нямаше полза. Мястото приличаше на гробница, в която се очертаваха хиляда неясни надгробни плочи. Сержанта ги знаеше всички.

Знаех какво представлява Серж, не беше труден за разгадаване. Бил зелена барета във Виетнам и никой не си даваше труд да го нарича с истинското му име, беше просто Сержанта — едър, страшен убиец.

Някъде в мрака той се приближаваше към мен. Сигурно познаваше стаята като дланта си, защото не се чуваше нито звук, не изскърца дъска, не се сурна крак. Но чувствах как се приближава към мен — отляво или пък отдясно, а може би с някакъв трик щеше да ме атакува фронтално. Дръжката на пистолета в ръката ми бе мокра от пот и трябваше с усилие на волята да се удържа да не стрелям напосоки. Давах си ясна сметка, че в джоба си имах три четвърти от баницата. Не си бях задал въпроса защо изгасна светлината. Поне до момента, в който през прозореца не нахлу лъча на мощен прожектор, който, блуждаейки случайно, освети Сержанта, замръзнал полусвит на два метра вляво от мен. Очите му зеленееха в яркия конус на светлината.

В дясната му ръка просветна бръснач и изведнъж си спомних как ръката му се беше вдигнала към ревера в гаража на Кинан.

Сержанта каза една единствена дума към лъча на прожектора:

— Джагър?

Не зная кой го улучи пръв. Някакъв пистолет с голям калибър стреля зад лъча на прожектора, а аз натиснах спусъка на пистолета на Барни два пъти — просто рефлекс. Сержантът бе хвърлен назад към стената с такава сила, че едната му обувка излетя.

Стрелях веднъж към прозореца, но улучих само стъклото. Лежах на една страна в мрака и си дадох сметка, че не съм бил единственият, който е чакал алчността на Кинан да се прояви. Джагър също е чакал. И въпреки че имах още дванадесет патрона в колата, в пистолета ми беше останал само един.

Не трябва да се занимаваш с Джагър, приятелче, беше казал Сержанта, *Джагър ще те глътне.*

Сега вече имах добра представа за стаята. Изправих се и се затичах полуприведен, прескачайки проснатите крака на Серж в ъгъла. Скочих във ваната и подадох само очите си над ръба ѝ. Нямаше никакъв звук, абсолютно никакъв Дъното на ваната беше грапаво и олющено. Закаках.

Минаха около пет минути. На мен ми се сториха пет часа.

После светлината пак проблесна — този път в прозореца на спалнята. Опипа за кратко, после пак угасна.

Пак тишина. Дълга, мощна тишина. На мръсната повърхност на ваната видях всичко. Кинан — отчаяно усмихнат, Барни — със съсиреците около дупката в корема му, на изток от пъпа. Сержанта — замръзнал в лъча на прожектора, стиснал бръснача съвсем професионално между палеца и показалеца си. Джагър — тъмна сянка, без лице. И аз. Петата четвъртина.

Изведнъж се чу глас точно пред вратата. Беше мек и обработен, почти женствен, но не ефешки. Звучеше страшно заплашително и убедително.

— Хей, красавецо.

Мълчах. Нямаше да ми улучи номера, ако не въртеше шайбата по-настойчиво.

Когато се чу отново, гласът този път долетя от прозореца.

— Ще те убия, красавецо. Дойдох да убия тях, но и ти ставаш.

Пауза, докато той се премести още веднъж. Когато се чу отново, този път гласът долетя от прозореца над главата ми, точно над ваната. Вътрешностите ми се надигнаха към гърлото. Ако сега включеше прожектора...

— Няма място за пето колело — каза Джагър. — Много съжалявам.

Почти не го чух как се премести. Този път беше до вратата.

— Нося си моята четвъртинка у себе си. Искаш ли да дойдеш да я вземеш?

Страшно ми се докашля, но успях да се сдържа.

— Ела да си я вземеш, красавецо — в гласа му имаше подигравка. — Цялата баница. Ела и я вземи.

Но за мен не беше наложително и предполагам, че той го знаеше. Държах нещата в свои ръце. Сега можех да намеря парите. Със своето единствено парче Джагър нямаше никакъв шанс.

Този път тишината наистина продължи безкрайно дълго — половин час, може би час, цяла вечност. Безкрайност на квадрат. Тялото ми започна да изтръпва. Навън вятърът свиреше толкова силно, че не се чуваше нищо друго, освен снега, който тупа по стените. Престанах да усещам върховете на пръстите си.

После, около един и половина, се чу един призрачен стържещ звук, сякаш, сякаш в тъмното пълзяха плъхове. Спрях да дишам. По някакъв начин Джагър бе успял да се промъкне в къщата. Беше направо в средата на стаята...

Тогави ми стана ясно. Rigor mortis, ускорена от студа. Вкочаняването изтръгваше последни звуци от мъртвия Серж. Поотпуснах се малко.

Точно в този момент вратата се отвори с трясък и Джагър връхлетя вътре, като призрак, добре откроен върху плаща на снега, висок, отпуснат и дългурест. Прицелих се и куршумът проби дупка през главата му. И при краткото просветване от изстрела забелязах, че съм пробил плашило без лице, облечено в риза и панталони, захвърлени от някой от фермерите наоколо. Фалшивата глава падна от пръчката на метла, която представляваше шията ѝ. Тогави Джагър стреля в мен.

Държеше полуавтоматичен пистолет и вътрешността на ваната беше като голям перкустичен кух чинел. Разлетелият се порцелан, отскачаше от стената, удряше ме по лицето. Върху ми се посипаха трески и един-единствен горещ куршум.

След това той зареди пистолета, нямаше да ме остави. Щеше да ме застреля във ваната като риба в каца. Дори не мажех да си покажа

главата.

Сержанта ме спаси. Джагър се препъна в големия му, мъртъв крак, залитна и надупчи с куршуми пода, вместо главата ми. Тогава се изправих на колене. Направих се на Роджър Клемънс. Хвърлих пистолета на Барни към главата му.

Пистолетът го удари, но не го спря. С мъка се прехвърлих през ваната и се хвърлих към него, Джагър пусна два тромави изстрела вляво от мен.

Неясният му силует отстъпи назад, опита се да запази равновесие, с една ръка държеше ухото, което бях ударил с пистолета. Улучи ме в китката, а вторият изстрел одраска шията ми. Тогава, колкото и невероятно да звучи, той пак се препъна в краката на Серж и падна по-гръб. Пистолетът му се насочи нагоре и той изстреля един куршум през тавана. Това беше последният му шанс. Изритах пистолета от ръката му, чувайки как се трошат кости със звука, с който пукат мокри съчки. Сритах го в слабините и той се преви на две. Пак го ритнах, този път в тила, и краката му изтропаха по пода. Тогава все едно, че беше мъртъв, но аз продължих да го ритам, ритам го, докато от него не остана нищо друго освен кървава каша, като мармалад от ягоди, нищо, по което да го идентифицират, нито зъби, нито нищо. Ритах го, докато престанах да мога да си движа краката и пръстите ми съвсем изтръпнаха.

Изведнъж усетих, че крещя, но нямаше кой да ме чуе, освен мъртъвците.

Избърсах си устата и се наведох над тялото на Джагър.

Както се оказа, той ме беше излъгал за неговата част от картата. Това не ме учуди много. Не, не исках това да кажа. Това никак не ме учуди.

Таратайката ми си беше на мястото, където я бях оставил, но сега се бе превърнала в призрачна купчина сняг. Фолксвагенът на Серж бе една миля по-надолу. Надявах се парното ми да работи. Целият бях измръзнал. Отворих вратата и леко трепнах, докато сядах вътре. Драскотината на шията ми се беше съсирила вече, но ръката ми страшно болеше.

Много пъти трябваше да въртя ключа, докато най-накрая моторът се запали. Парното работеше и единствената чистачка успя да разчисти повечето сняг от страната на шофьора. Джагър бе излъгал за

своята четвъртина — нямаше я и в неговата ненабиваща се в очи (вероятно крадена хонда), с която той беше дошъл. Но адресът му беше в портфейла и ако наистина исках да имам неговата четвърт, струва ми се, имах много добри шансове да я намеря. Но не смятах, че ще трябва — три парчета би трябвало да стигнат, особено когато на парчето на Сержанта имаше X.

Внимателно потеглих. Трябваше да внимавам много. Сержанта бе прав по отношение на едно нещо: Барни си беше глупак. Фактът, че някога ми е бил приятел, вече беше без значение. Беше си платил дълга.

Междувременно щеше да ми се наложи да бъда изключително внимателен.

---

[1] Герои на Стайнбек, „За мишките и хората“ — Б.ред. ↑

НОЩНИЯТ АВИАТОР

*Спите? Или сте будни?
От коя страна на чертата са в
действителност сънищата?*

1

Въпреки че имаше разрешително за пилот, Дийс не бе летял до убийството на летището в Мериленд — четвърто от една дълга поредица. Тогава той подуши онова особено съчетание на кръв и напрежение, което читателите на „Инсайд вю“ бяха свикнали да очакват. Като добавиш малко добра, евтина мистерия, и ето ти скок на тиража, а в сензационната преса увеличението на тиража бе не само името на играта — това бе самата светая светих на бизнеса.

За Дийс обаче имаше както една добра, така и една лоша новина. Добрата бе, че той се бе добрал до тази история преди останалите от занаята, той бе все още непобеден, все още шампион, все още водач на стадото. Лошата новина бе, че първенството всъщност принадлежеше на главния редактор Морисън... поне засега. Морисън бе продължил да се интересува от тази проклета история даже след като Дийс, ветеранът репортер, го бе уверил, че в нея няма нищо друго освен дим без огън и ехо без собствен глас. На Дийс хич не му хареса, че Морисън пръв бе помирисал кръвта — всъщност това даже го вбеси. Ето защо бе обзет от напълно разбираемата мания да срази този тип. А той знаеше точно как да го направи.

— Сега пък в Дъфри, Мериленд, така ли?

Морисън кимна.

— Някой от конкуренцията подушил ли е тази работа? — попита той и изпита задоволство, като видя как Морисън веднага посърна.

— Ако искаш да кажеш дали някой е предположил, че там някъде има сериен убиец, отговорът е не — каза той вдървено.

„Но тази работа няма да остане за дълго незабелязана“ — помисли си Дийс.

— Но тази работа няма да остане за дълго незабелязана — каза Морисън. — Ако има още едно убийство...

— Дай ми досието. — Дийс посочи жълтеникавата папка, която лежеше върху строго подреденото бюро на Морисън.

Оплешивяващият редактор сложи ръка върху бюрото и Дийс разбра две неща: Морисън щеше да му го даде, но чак след като го накара да си плати за първоначалното недоверие... и за тежкарското поведение на ветеран. Добре, може би така бе правилно. Може би даже водачът трябва да върти опашка от време на време, за да си припомни, че и той е от същото стадо.

— Ти не трябваше ли да ходиш до Музея по естествена история, за да разговаряш с експерта по пингвините — каза Морисън. Тъглчетата на устата му се изкривиха в лека, но извън всякакво съмнение зловна усмивка. — С оня тип, който мисли, че те са поинтелигентни и от хората, и от делфините.

Дийс посочи касетата на бюрото на Морисън — единственото съществено нещо сред снимките на глуповатата му жена и трите му още по-глуповати деца — голяма телена касета с надпис „Текуща работа“. В този момент там имаше тъничък ръкопис, шест или осем страници, скрепени с един от отличителните тъмнопурпурни кламери на Дийс, и плик, на който бе написано: **ФОТОГРАФИИ, НЕ ПРЕГЪВАЙ.**

Морисън вдигна ръката си от папката (сякаш го сърбеше ръката да я захвърли обратно на Дийс), отвори плика и извади два листа, покрити с черно-бели фотографии, не по-големи от пощенски марки. Всяка фотография показваше дълги редици пингвини, кротко втренчени в обектива. Имаше нещо безспорно злоещо в тях — на Мъртън Морисън те приличаха на зомбитата на Джордж Ромеро в смокинг. Той кимна и ги пхна обратно в плика. По принцип Дийс не обичаше редакторите, но трябваше да се съгласи, че този поне признаваше, когато виждаше нещо, което си струва. Това бе рядко качество — качество, което според Дийс щеше да причини на този човек разнообразни здравословни проблеми в по-напреднала възраст. Или пък може би проблемите му вече бяха започнали. Ето сега си седеше пред него, със сигурност нямаше още тридесет и пет години, а има вид на седемдесет процента слънчасал.

— Не е зле — каза Морисън. — Кой ги направи?

— Аз — отвърна Дийс. — Винаги правя сам снимките за репортажите си. Не обръщаш ли внимание на имената на фотографите под снимките?

— Не, обикновено не обръщам — каза Морисън и погледна към временното заглавие, което Дийс бе залепил най-отгоре на историята за пингвините. Либи Гранит, дежурната редакторка, щеше да предложи определено по-сочно и по-цветисто заглавие — това бе в края на краищата нейна работа, — но инстинктът на Дийс бе добър, той изпипваше нещата си до заглавията и винаги нацелваше правилната улица, че и адреса и номера на апартамента. Този път заглавието беше: ИЗВЪНЗЕМЕН РАЗУМ НА СЕВЕРНИЯ ПОЛЮС. Пингвините определено не бяха извънземни и доколкото Морисън си спомняше, живеяха на Южния полюс, но тези неща почти нямаха значение. Читателите на „Инсайд вю“ бяха луди както на тема извънземни, така и на тема разум (може би защото мнозина от тях се чувстваха като първите и определено им липсваше второто), това бе всичко, което имаше значение за тях.

— На заглавието нещо му липсва — започна Морисън, — но...

— Имаме Либи за тази работа — завърши Дийс вместо него. — Значи...

— Значи? — попита Морисън. Очите му бяха широко отворени, сини и безизразни зад очилата със златни рамки. Той сложи ръката си отново върху папката, усмихна се на Дийс и зачака.

— Какво искаш да кажа? Че съм сгрешил?

Усмивката на Морисън се разшири с милиметър-два.

— Само това, че и ти би могъл да сгрешиш. Това ще свърши работа — знаеш какъв добряк съм аз.

— Да, на мен ги разправяй тези работи — каза Дийс, но почувства облекчение. Можеше да се примири с известно унижение, но ако трябваше да пълзи по корем, щеше да бъде непоносимо.

Морисън седеше и го гледаше, а дясната му длан притискаше папката.

— Добре, може би аз съм сгрешил.

— Колко великодушно от твоя страна, че си го признаваш — каза Морисън и му подаде папката.

Дийс лакомо я стисна, занесе я до стола до прозореца и я отвори. Това, което прочете, не бе повече от няколко съобщения на телеграфните агенции и изрезки от няколко седмичника на малки градчета, но направо взриви съзнанието му.

„Как не съм го забелязал? — помисли си той. — *Защо не съм го забелязал?*“

Той не знаеше... но разбра, че ще трябва да постави под въпрос мястото си на водач на стадото в сензационната журналистика, ако пропусне още няколко такива истории. Разбра и нещо друго: ако беше на мястото на Морисън (а Дийс се бе отказал от редакторския пост на „Инсайд вю“ не веднъж, а два пъти през последните седем години), той щеше да го накара да пълзи по корем, преди да му даде досието.

„Остави това. Ако беше на негово място, а той на твоето, щеше незабавно да го уволниш.“

Мисълта, че може би се износва, премина през ума му. Процентът на износване в този бизнес бе доста висок. Очевидно можеш да пишеш с години за летящи чинии, които са отнасяли цели бразилски селца (илюстрирани обикновено с нефокусирани фотографии на електрически крушки, висящи на оголени жички); кучета, които могат да смятат, и безработни бащи, които насичат децата си като дърва за огрев. А един ден просто ти избива чивията. Както на Доти Уолш, която се бе прибрала една нощ и се бе удушила във ваната с найлонова торбичка от химическо чистене, замотана около главата.

Не бъди глупак, си каза той, но въпреки това се чувстваше неловко. Историята бе ей там, голяма колкото живота и два пъти по-грозна. Как, по дяволите, би могъл да я пропусне?

Той погледна към Морисън, който се бе наклонил назад в стола си с ръце, подпрени върху корема, и го наблюдаваше.

— Е, какво? — попита Морисън.

— Да — каза той. — От това може да излезе нещо голямо. На всичкото отгоре мисля, че това е неподправената — чиста — истина.

— Не ми пука дали е истина или не — каза Морисън, — ако увеличи тиража. А тази история ще вдигне рязко тиража ни, нали Ричард?

— Да. — Той се изправи и пъкна папката под ръка. — Искам да тръгна по следите на оня тип, като започна с първия известен случай, този в Мейн.

— Ричард?

Той се обърна към вратата и видя, че Морисън гледа към фотографиите. Той се усмихваше.

— Какво ще кажеш, ако наредим най-добрите от тях до една снимка на Дани де Вито в „Батман“?

— Няма да е зле — каза Дийс и излезе. За щастие, въпросите и съмненията внезапно отпаднаха, отново бе подушил силния и непреодолим мирис на кръв и сега искаше само едно — да проследи нещата до края. Краят дойде след една седмица, не в Мейн, не в Мериленд, а много по на юг, в Северна Каролина.

2

Беше лято и животът би могъл да бъде много по-лек и приятен, но на Ричард Дийс просто не му вървеше в този безкраен ден, който най-после бе поел пътя си към нощта.

Основният проблем бе, че не бе в състояние — поне до този момент — да се добере до малкото летище Уилмингтън, което обслужваше само един крупен превозвач, няколко местни авиолинии и много частни самолети. В района имаше тежки буреносни облаци и Дийс кръжеше на сто и петдесет километра от летището, като се издигаше и спускаше в нестабилния въздух и проклинаше, тъй като последният час до залеза бе започнал неумолимо да се изнизва. Докато му дадат разрешение за кацане, стана 7,45. Това означаваше по-малко от четиридесет минути преди залез слънце. Не знаеше дали Нощния авиатор (така Дийс бе нарекъл предполагаемия убиец маниак) се придържа към традициите или не, но ако ги спазваше, цялата работа висеше на косъм.

А Нощния авиатор бе там, в това Дийс бе сигурен. Бе намерил точното място, точния „Чесна скаймастър“. Маниакът можеше да избере Върджиния бийч или Шарлот, или Бърмингъм, или някое място още по на юг, но не го бе направил. Дийс не знаеше къде се е крил, след като е напуснал Дъфри, Мериленд и преди да пристигне тук, но не му и пукаше. Достатъчно бе да знае, че интуицията му не бе го подвела — неговият човек бе продължил да работи по посоката на вятъра. Дийс бе прекарал по-голямата част от последната седмица в телефонни обаждания по летищата на юг от Дъфри, които биха могли да бъдат използвани от Авиатора, провери и най-затънтеното летище. Звънеше от стаята си в мотела „Дейс ин“, докато безжичният му телефон загря, а от другия край на линията започнаха да изразяват раздражението си от настървението му. Но в края на краищата, както често става, настойчивостта му се бе отплатила.

Частни самолети се бяха приземявали предната нощ на всички вероятни летища и машини от марката „Чесна скаймастър“ 337 бяха

кацали на всички тях. Това не бе изненада, тъй като в частната авиация те бяха това, което са тойотите в автомобилизма. Но самолетът „Чесна скаймастър“ 337, кацнал снощи в Уилмингтън, бе този, който той търсеше, нямаше спор за това. Най-накрая бе надушил следите на оня тип.

Точно по петите му.

— 471 В, вектор ILS, писта 34 — избуча някакъв глас в слушалките му. — Лети в направление 160. Спусни се и поддържай 1000 метра.

— Направление 160. Спускам се от 2000 на 1000 метра, разбрано.

— И внимавай, тъй като времето при нас е доста скапано.

— Разбрано — каза Дийс, като си помисли, че старият селяндур Джон, седящ в бирената бъчва, наречена диспечерска кула в Уилмингтън, сигурно се смята за много готин тип, задето му е казал това. Той знаеше, че в района времето все още е доста неприятно, можеше да види буреносните облаци и мълниите, които избухваха в тях като гигантски фойерверк. Бе прекарал последните четиридесет минути в безсмислено кръжене, чувстваше се по-скоро като парцал в центрофуга, отколкото като пилот в двумоторен бийчкрафт.

Изключи автопилота, който го въртеше до пълна отврата над едно и също глупаво парче селскостопанска земя от Северна Каролина, което ту изчезваше, ту се появяваше под него, и сграбчи кормилото. Доколкото можеше да види, там, долу, нямаше характерните за щата памучни плантации. Само няколко използвани тютюневи нивици, сега обрасли с къклица. Дийс бе щастлив да насочи носа на самолета си към Уилмингтън и да започне спускането, наблюдаван от авиодиспечерите и кулата за контрол на въздушния трафик.

Взе микрофона, мислеше да извика стария селяндур Джон там, долу, и да го попита дали при тях в този миг става нещо странно — на читателите на „Инсайд вю“ вероятно щеше да им хареса история, която се развива през една тъмна и бурна нощ, но размисли и го изключи: Имаше доста време до залез слънце, той бе проверил официалното време в Уилмингтън по пътя от „Вашингтон нешънъл“. Не, реши той, може би ще е по-добре, ако запази въпросите за себе си. Засега.

Дийс вярваше, че Нощния авиатор е истински вампир, така, както като малък вярваше, че ако не слуша, Торбалан ще го отнесе в чувала си, а щом оня тип си бе въобразил, че е вампир — Дийс бе убеден, че героят му си вярваше, — тогава вероятно щеше да се придържа към правилата.

Животът в края на краищата имитира изкуството. Граф Дракула с разрешително за частен пилот.

„Трябва да си признаеш — помисли си Дийс, — че това е много по-добре, отколкото убийци пингвини, които се готвят да отхвърлят господството на човешката раса.“

Самолетът подскочи, докато минаваше през дебела пелена кълбести облаци. Дийс изруга и го стабилизира, въпреки че се друсаше и тресеше все по-силно в това ужасно време.

И двамата ще загинем, бебчо — си помисли той.

Когато отново излезе от облаци, видя светлините на Уилмингтън и Райтсвил бийч съвсем ясно.

Да, сър, дебелинковците, които пазаруват в крайпътния супермаркет, ще харесат тази история, — му хрумна, когато една мълния светна отляво на борда. — Те са готови да изкупят седемдесет милиона от тази история, когато отиват за вечерната си порция от чипс и бира.

Но имаше и нещо друго и той го знаеше. Цялата работа можеше да бъде... дяволски истинска.

Тази история би могла да бъде действителна.

„Някога тази мисъл изобщо нямаше да мине през главата ти, старче — помисли си той. — Може би и ти сдаваш багажа.“

Но в главата му вече танцуваха големи тлъсти заглавия като нощни пеперуди. РЕПОРТЕР НА „ИНСАЙД ВЮ“ СЕ ДОКОПВА ДО ОБЕЗУМЯЛ НОЩЕН АВИАТОР. ИЗКЛЮЧИТЕЛНИ ПРАВА ВЪРХУ ИСТОРИЯТА КАК КРЪВОПИЕЦЪТ НОЩЕН АВИАТОР БЕ ХВАНАТ НАЙ-НАКРАЯ. „НЕ МОГА БЕЗ ТОВА“ — ЗАЯВИ СМЪРТОНОСНИЯТ ДРАКУЛА.

Това не бе нещо кой знае какво — Дийс трябваше да си признае, — но въпреки това си мислеше, че ще свърши работа. Мислеше си, че ще дойде точно на място.

Най-накрая той взе микрофона и натисна копчето. Знаеше, че неговият приятел кръвопиец е все още долу, но също така знаеше, че

няма да се успокои, докато не се увери с абсолютна сигурност.

— Уилмингтън, тук е 417 В. Има ли все още при вас там долу на рампата, един „Скаймастър“ 337 от Мериленд?

През пукането на статичното електричество той долови:

— Изглежда, че да, стари досаднико. Сега не мога да говоря. Чака ме цялото въздушно движение.

— Има ли червени кантове на опашката? — настоя Дийс.

За миг помисли, че няма да получи отговор:

— Червени кантове, струва ми се, че има. И ми се махай от главата, 417 В, ако не искаш да си изкараш глоба от Федералната комисия по въздухоплаване. Имам прекалено много дини за носене, а само две мишници.

— Благодаря ти, Уилмингтън — каза Дийс с възможно най-почтителния си глас. Закачи микрофона и го изключи, продължи да се усмихва и почти не обърна внимание на трусовете, докато преминаваше през тънката ципа на облаците. „Скаймастър“ с червени кантове и той бе готов да се обзаложи срещу заплатата си за следващата година, че ако оня заплес от кулата не бе толкова зает, щеше да потвърди номера на опашката 101 VL.

Само една седмица, Боже Господи, само една кратка седмица. Една седмица му стигна. Бе открил Нощния авиатор, все още не бе тъмно и въпреки че му се струваше невъзможно, все още нямаше полиция на мястото на действието. Ако имаше ченгета и ако те ровеха около оня самолет чесна, селяндурът Джон почти със сигурност щеше да му каже, независимо колко самолета кръжаха над него или пък какво бе времето. Някои неща са прекалено пикантни, за да се въздържиш да не ги коментираш.

Искам снимката ти, копеле — помисли си той. Сега той виждаше приближаващите светлини, които просветваха в здрача. — Ще напиша репортажа за теб, но най-напред снимката ти. Само една, но ми трябва на всяка цена.

Да, защото снимката щеше да го направи реален. Не размазана и нефокусирана електрическа крушка, не „артистичен замисъл“, а истинска контрастна черно-бяла фотография. Той се насочи рязко надолу, като не обръщаше внимание на бученето в ушите. Лицето му бе пребледняло и изпънато. Устните му бяха леко присвити и зад тях блестяха малки лъскави зъби.

В сумрачната светлина на залеза и в отблясъците на арматурното табло самият Ричард Дийс приличаше малко на вампир.

3

В „Инсайд вю“ липсваха грамотност или прекалена загриженост за такива незначителни неща като точност и етика, но едно нещо бе задължително — специалната настройка на вълната на ужасите. Мъртон Морисън бе задник (макар и не толкова голям, за какъвто го бе взел Дийс, когато го видя за пръв път със скапаната лула в устата), но и Дийс трябваше да му признае едно — той помнеше нещата, които първоначално бяха обезпечили успеха на „Инсайд вю“, — кофи кръв и пълни шепа втрешности.

О, разбира се, имаше фотографии на сладки бебета, много психични предсказания и чудотворни диети, които включваха такива невероятни храни като бира, шоколад и чипс, но Морисън бе почувствал дълбоката промяна в духа на времето и винаги бе наясно с оценката си за посоката, в която вестникът трябва да върви. Дийс предполагаше, че тази увереност бе основната причина, поради която Морисън се бе задържал толкова дълго, въпреки лулата си и карираните сака от някаква шибана лондонска модна къща. Морисън знаеше, че децата на цветята от шестдесетте се бяха превърнали в канибалите на деветдесетте.

Терапията чрез телесна близост, политическата коректност и „езикът на чувствата“ се оценяваха високо от интелектуалния елит, обикновеният човек обаче се интересуваше много повече от масовите убийства, скритите скандали в живота на звездите и точно как Меджик Джонсън бе пипнал вируса на СПИН.

Дийс не се съмняваше, че все още има читатели за „Неща красиви и щастливи“, но читателската публика за „Дивотии зли и зловещи“ се бе превърнала в благоприятната среда, необходима, за да се вдигне тиражът на вестника сега, когато поколението от Уудсток започна да открива сребърни нишки в косите си и бръчки по киселата си и самодоволна физиономия. Мъртън Морисън, когото Дийс вече признаваше за някакъв вид интуитивен гений, им бе разяснил собствените си виждания достатъчно недвусмислено, като разпрати

знаменитото си послание на целия работен състав и кореспонденти на свободна практика за по-малко от седмица, след като се настани заедно с лулата си в ъгловия кабинет. Разбира се, спирайте и вдъхвайте от аромата на розите, колкото си искате по пътя за работа, посочваше записката му, но щом се озовете тук, разтваряйте широко ноздри и започвайте да душите за кръв и черва.

Дийс, който сякаш бе създаден, за да надушва кръв и черва, бе очарован от тази идея. Неговият нюх го бе довел тук и сега той летеше към Уилмингтън. Там, долу, имаше чудовище в човешки лик, човек, който си мислеше, че е вампир. Дийс имаше име, което бе открил след дълги усилия, то изгаряше съзнанието му така, както ценна монета сякаш изгаря джоба, в който я носиш. Рано или късно той щеше да извади монетата и да я похарчи. Когато го направи, името ще се появи с огромни букви по всички стелажи за сензационни вестници пред касовите апарати на всеки супермаркет в Америка и едрият шрифт щеше да бъде едно крещящо предизвикателство за всяка от посетителките в магазина.

„Внимавайте, госпожи и търсачи на сензации — помисли си Дийс. — Вие още не знаете, но към вас се е запътил един много лош човек. Вие ще прочетете истинското му име и ще го забравите, но това не е страшно. Вие ще запомните моето. Името, което ще го постави редом с Джак изкормвача и Кливлъндския убиец Бостънския удушвач и Черната гергина. Вие ще запомните Нощния авиатор, който скоро ще се появи на стелажите в съседство до вас. Изключителен репортаж, изключително интервю... но това, което искам повече от всичко, е неговата изключителна фотография.“

Той провери отново часовника си и се поотпусна (това бе всичко, което можеше да си позволи). Оставаше му близо половин час докато се стъмни, и той щеше да паркира до белия скаймастър с червени кантове и номер 101BL на опашката на самолета, изписан също в червено, след по-малко от петнадесетина минути.

В същия ли град спеше Нощния авиатор или в някой мотел извън града? Едва ли. Една от причините, поради която „Скаймастър“ 337 бе толкова популярен, освен относително ниската му цена, беше, че той е единственият самолет от този клас, в който имаше достатъчно място, за да може да се преспи. Люкът му не бе по-голям от купето на стария фолксваген-костенурка наистина, но имаше достатъчно пространство

за три големи куфара... или пет малки... и със сигурност щеше да помести едни човек, разбира се, ако не бе с ръста на професионален баскетболист. Нощния авиатор бе в люка на собствения си самолет чесна, ако: а) спи в позата на зародиш с колене, плътно прилепени до брадата, б) достатъчно луд, за да си въобрази, че е истински вампир, или в) ѝ двете.

Дийс бе заложил върху третата възможност.

Докато стрелката на висотомера му показваше как се спуска от хиляда и двеста на хиляда метра, Дийс си помисли: „Едва ли, мой човек, ще отидеш в хотел или мотел. Когато играеш на вампир, трябва да го правиш като Франк Синатра — да следваш своя път. Знаеш ли какво мисля? Мисля, че когато люкът на самолета се отвори, първото, което ще видя, ще бъде как се изсипва дъжд от гробищна пръст (даже и да не е така, бъди сигурен, че така ще го опиша, когато излезе репортажът ми), след това ще видя крак, обут в официални панталони и краищата на смокинг, тъй като ти ще си облечен като него, граф Дракула. О, човече, ти ще бъдеш издокаран, като от кутийка излязъл, облечен за убийство, аз вече ще съм включил самозареждащия се фотоапарат и когато видя как плащът ти се развява от вятъра...“

Но точно в този момент мислите му бяха прекъснати, защото внезапно белите светлини на летището изгаснаха.

4

„Искам да попадна по следите на този тип — бе казал той на Мъртън Морисън, — като започна с първия ни известен случай, този там, в Мейн.“

След по-малко от четири часа той бе на общинското летище в Къмбърланд и приказваше с механик, който се казваше Езра Ханън. Господин Ханън изглеждаше така, сякаш току-що бе излязъл от бутилка джин, и Дийс не би го пуснал и да припари до неговия самолет, но въпреки това се отнесе подчертано внимателно и почтително с него.

Разбира се, че трябваше да го направи, Езра Ханън бе първото звено от това, което според Дийс представляваше много важна верига.

Общинско летище Къмбърланд бе прекалено достолепно название за затънтеното селско местенце, където имаше две бараки и две пресичащи се писти. Всъщност само едната от тях бе асфалтирана. Тъй като Дийс никога не бе кацал на мека писта, той помоли да кацне на асфалтираната. Сътресенията, през които премина неговият „Бийч“ 53 (за когото той бе задлъжнял до гуша, че и отгоре) преди окончателно да спре, бяха такива, че го убедиха да опита при излитане меката писта, която се оказа гладка и твърда като гърдта на колежанка. Летището, разбира се, имаше ветропоказателна кула, която бе закърпена като старите таткови наполеонки. Летища като общинското летище в Къмбърланд винаги имаха ветропоказателни кули. Това бе част от съмнителното им очарование, като стар двукрил самолет, унило припомнящ отминали славни времена, зарязан пред единствения хангар.

Общината Къмбърланд бе най-населената в щата Мейн, но никога не би могъл да го разбереш от това селско фъшкиено летище — си помисли Дийс — или от... Езра Удивителния механик-Джинената глава. Когато се ухилваше, като показваше шестте си зъба, които еднички му бяха останали, той заприличваше на изпаднал герой от филмовата версия на „Избавление“ на Джеймс Дики.

Летището бе разположено в предградията на много по-заможния град Фолмът, който съществуваше благодарение на наемите, изплащани от богатите летовници. Клер Бауи, първата жертва на Нощния авиатор, бе авиодиспечерът на общинското летище в Къмбърланд и притежаваше четвърт от летището. Останалите служители бяха двама механици и още един наземен диспечер (диспечерите също така продаваха чипс, цигари и безалкохолни напитки, освен това Дийс бе научил, че убитият бе направил доста скапан чийзбъргър).

Механиците и диспечерите освен това зареждаха и почистваха самолетите. Често диспечерът трябваше да изхвърчи с четка и препарати в ръка от кенефа, където почистваше, за да даде разрешение за кацане и да определи писта от умопомрачителния избор от двете налични в негово разположение. Операцията бе толкова напрегната, че през върховия летен сезон нощният диспечер понякога трябваше да се примири само с шест часа здрав сън между полунощ и седем сутринта.

Клер Бауи бе убит почти месец преди посещението на Дийс и картината, която репортерът си представи, бе съчетание от вестникарските истории от тънката папка на Морисън и много поцветистите раздувки на Езра Удивителният механик-Джинената глава. И даже когато допусна известен процент преувеличения в разказа на основния си източник, Дийс остана убеден, че нещо много странно се е случило в това скапано малко летище в началото на юни.

Самолетът „Чесна“ 337 с номер 101BL се бе обадил по радиото за разрешение за кацане малко след разсъмване на 9 юли. Клер Бауи, който бе поел нощните дежурства на това летище от 1954 г., когато пилотите понякога трябваше да се откажат от приземяване — маньовър, известен в ония времена просто като изтегляне, поради това, че понякога кравите се разхождаха по онова, което бе тогава единствената писта. Та Клер записа молбата в 4,23. Времето на кацане бе отбелязано като 4,49, той записа, че името на пилота бе Дуайт Ренфийлд и мястото, където бе регистриран 101BL, бе Бангор, Мейн. Времето на кацане бе несъмнено точно. Останалото бе пълна боза (Дийс бе проверил Бангор, Мейн, и не бе изненадан, че там никога е бяха чували за 101BL), но даже ако Бауи знаеше, че това е боза, нямаше да обърне внимание, на това летище дисциплината бе доста разхлабена, а таксата за кацане не бе за пренебрегване.

Името, което бе дал пилотът бе странна шега. Дуайт се оказа първото име на актьор с името Дуайт Фрай, известен с ролята на Ренфийлд, лунатик, от чиято уста непрекъснато течаха лиги и чийто идол бе най-прочутият вампир на всички времена. Но да се обади по радиото и да поиска разрешение за кацане от името на граф Дракула би могло да събуди подозрения даже в заспало малко градче като това, предположи Дийс.

Би могло, но всъщност Дийс не бе съвсем уверен. В края на краищата таксата за кацане си е такса за кацане и Дуайт Ренфилд я бе платил съвестно в брой и бе платил да заредят догоре резервоарите му — парите бяха открити в регистъра на следващия ден, заедно с копие от фактурата, която Бауи бе написал.

Дийс знаеше за небрежното и безгрижно отношение, с което частният въздушен трафик се контролираше в по-малките летища през петдесетте и шестдесетте, но въпреки това бе изненадан от небрежното посрещане на Нощния авиатор на общинското летище в Къмбърланд. Сега вече не сме петдесетте и шестдесетте години в края на краищата, сега сме в наркотичната параноя и повечето от дрогата, чийто път трябваше да бъде преграден, се стичаше в малки пристанища с малки лодки или малки летища с малки самолети, самолети като „Чесна скаймастър“ на Дуайт Ренфийлд. Разбира се, таксата за кацане бе такса за кацане, но Дийс смяташе, че Бауи е трябвало да алармира Бангор за липсващия план на полета, та дори и само за да сложи тенекията на собствения си задник. През главата на Дийс премина мисълта за рушвет, но неговият пропит с джин информатор твърдеше, че Клер Бауи е бил честен до смърт, нещо, което потвърдиха и двете ченгета от Фолмът, с които по-късно говори Дийс.

Небрежност бе по-вероятният отговор, но в края на краищата това нямаше значение, читателите на „Инсайд вю“ не се интересуваха от такива езотерични въпроси като как и защо се случват нещата. Читателите на „Инсайд вю“ бяха доволни да знаят какво се е случило и дали лицето, на което всичко това се е случило, е имало време да изпищи. И снимки разбира се. Те искаха снимки. Големи наситени черно-бели на зърнеца хартия, по възможност — от тези, които сякаш излитат от страницата в облак от мънички точки и които забиват гвоздеа на новината в главния ти мозък.

Езра Удивителния механик-Джинената глава изглеждаше изненадан и замислен, когато Дийс го попита, накъде според него се е отправил Ренфийлд, след като е кацнал.

— Откъде да знам? — каза той. — Мотел, предполагам. Сигурно е взел такси.

— Ти тогава си дошъл... в колко часа казваш? В седем сутринта? На девети юли?

— Ъхъ. Точно преди Клер да си отиде вкъщи.

— И самолетът „Чесна скаймастър“ бе паркиран, заключен и празен?

— Точно така. Паркиран там, където е твоят сега — лъхна Езра и Дийс се отдръпна леко назад. Механикът вонеше така силно, сякаш парче сирене рокфор, забравено сума ти време, е било киснато обилно с джин „Джилби“.

— Клер случайно да е казал, че е извикал такси за пилота? За да го закара до някой мотел? Тъй като ми се струва, че наблизко няма мотел, до който да можеш да стигнеш пеш.

— Няма — съгласи се Езра. — Най-близкият е „Морски бриз“ и той е на три километра оттук. Може би повече. — Той почеса наболата си четинеста брада. — Но не, си спомням Клер да ми е казал, че е извикал такси за оня тип.

Дийс отбеляза мислено въпреки всичко да се обади на фирмите за таксите в района. Тогава той преработваше варианта, крило му се струваше като нормално предположение — че типът, когото той преследваше, спеше като почти всички останали в легло.

— Какво ще кажеш за лимузина?

— Няма такова нещо — каза Езра още по-убедено. — Клер нищо не каза за лимузина, а той би споменал такова нещо.

Дийс кимна и реши да се обади и на фирмите, които предоставят лимузини в района. Щеше да разпита и останалите от персонала, но не очакваше от това да настъпи някакво просветление, този стар алкохолик май бе единственият свидетел. Бе изпил чаша кафе с Клер, преди да си отиде след нощната смяна, и още едно, когато Клер се бе върнал, за да застъпи за нощното дежурство, и това като че бе всичко, което беше известно. С изключение на Нощния авиатор Езра, изглежда, бе последният човек, който бе видял Клер Бауи жив.

Обектът на тези размисли погледна лукаво в далечината, почеса брадичката си, след това премести кръвясалите си очи обратно към Дийс.

— Клер нищо не каза за кола или лимузина, ама каза нещо друго.

— И какво бе то?

— Да — каза Езра. Той разкопча джоба на омасления си комбинезон, извади пакет „Честърфилд“, запали цигара и се разтресе от унила старческа кашлица. Той погледна към Дийс през издигащия се цигарен дим с полуприкрито лукавство. — Може и нищо да не означава, но Клер смяташе, че става нещо странно. Сигурно доста го е впечатлило, тъй като никога преди не би изругал с пълна уста.

— Какво каза той?

— Не мога да си спомня — каза Езра. — Понякога, когато забравям нещата, портретът на Александър Хамилтън може да освежи паметта ми.

— Какво ще кажеш за банкнота с образа на Ейб Линкълн?

След кратък размисъл Ханън се съгласи, че понякога Линкълн също може да свърши работата, и петдоларовата банкнота последователно премина от портфейла на Дийс в леко треперещата ръка на Езра. Дийс си помисли, че и портрет на Джордж Вашингтон би могъл да свърши работа, но искаше да се увери, че този човек ще е изцяло на негова страна... освен това вестникът щеше да поеме всички разноски.

— Давай.

— Клер каза, че оня тип приличал на някой, който отива на страхотно тежкарски купон.

— О? Защо така? — Дийс реши, че все пак трябваше да мине само с един долар.

— Каза, че този тип сякаш току-що е излязъл от кутия. Смокинг, копринена връзка, всички тези неща — спря Езра. — Клер каза, че оня тип даже носел голям плащ. Червен като пожарна отвътре, гарвановочерен отвън. Каза, че когато заметне плаща върху себе си, прилича на разперен прилеп, да го вземат дяволите. Голяма дума, осветена с червен неон, просветна в съзнанието на Дийс и тази дума бе БИНГО.

Ти не разбираш това, приятел, но в твоята замаяна от джин глава току-що се родиха думите, които ще те направят известен —

помисли си Дийс.

— Ти питаш само за Клер — каза Езра, — но нито веднъж не ме попита дали аз не съм видял нещо интересно.

— И какво?

— Като се замисля сега, да.

— Какво бе това, приятел?

Езра почеса четинестата си брада с дългите си, жълти нокти, като погледна лукаво към Дийс с крайчеца на кръвясалите си очи, след това всмукна още веднъж от цигарата си.

— Хайде, пак започваме отначало — каза Дийс, но извади още един портрет на Ейб Линкълн и се опита да запази дружелюбното си изражение. В този миг инстинктите му бяха нащрек и му подсказваха, че господин Джинена глава все още не е изстискай докрай. Поне засега.

— Не е достатъчно за това, което ще ти разкажа — каза укорително Езра. — Богатите граждани като теб биха могли да се поотпуснат малко, да не минават само с десет долара.

Дийс погледна часовника си — тежък „Ролекс“ с диаманти, които блестяха върху циферблата.

— По дяволите! — каза той. — Я виж ти, колко късно е станало! А аз все още не съм говорил с полицията от Фолмът!

Преди даже да се опита да се изправи, петарката изчезна от пръстите му и се присъедини към другарчето си в джоба на комбинезона на Ханън.

— Добре, ако имаш още нещо за казване, кажи го — каза Дийс. — Дружелюбието бе изчезнало от гласа му. — Трябва да навестя още доста места и да поговоря с още хора.

Механикът се замисли, почеса четината си и от него пак се разнесе миризмата на вкиснато сирене. След това каза сякаш против волята си:

— Видях голяма купчина мръсотия под оня скаймастър. Точно под багажното му отделение.

— Какво беше?

— О, ритнах го с ботуша.

Дийс зачака. Той умееше да прави това.

— Неприятна пихтия. Пълна с червеи.

Дийс затаи дъх. Това бе добро начало, но мислеше, че все още не е изстискал стареца докрай.

— И личинки — каза Езра. — Имаше и личинки. Като в пръст от ковчег.

Дийс остана онази нощ в мотела „Морски бриз“ и на следващия ден още в осем часа сутринта се понесе към град Олдъртон в горната част на щата Ню Йорк.

5

Всичко, свързано с тази история, бе доста странно, но това, което най-силно озадачи Дийс, бе абсолютното спокойствие на Нощния авиатор. В Мейн и Мериленд той на практика се беше разтакавал, преди да убие жертвата си. Единственото му отклонение за една нощ бе в Олдъртон, който той бе посетил две седмици след убийството на Клер Бауи.

Летището Лейквю в Олдъртон се оказа още по-малко от летището в Къмбърланд — една единствена мека писта и комбиниран диспечерски пункт и радиокула, които бяха в един прясно боядисан навес. Нямаше никакви антени, които биха позволили сляпо кацане, но за сметка на това имаше огромна сателитна антена, така че фермерите летци, които използваха това място да не пропуснат „Мърфи Браун“, „Колелото на съдбата“ или някой още по-важен телевизионен сериал.

На Дийс му хареса най-много, че неасфалтираната писта в Лейквю бе гладка като коприна също както пистата в Мейн. „Май че вече свикнах с това — помисли се Дийс, когато прилепи своя «Бийч» плавно върху повърхността и започна да намалява скоростта му. Нямаше асфалтови кръпки, от които да подскача до небето, или пък издълбани дупки, които искаш да избегнеш след кацане с остри завои, — ... да, бих могъл да свикна с този род писти.“

В Олдъртон никой не поиска портрети на президенти или приятели на президенти. Целият град, който наброяваше по-малко от хиляда души, бе шокиран, не само сезонните работници, които бяха работили с покойния Бък Кендъл, управлявал летището Лейквю почти като благотворител (със сигурност е бил на червено). Но и нямаше с кого да говори, не се появи нито един свидетел от калибъра на Езра Ханън. Джинената глава се изразяваше неясно и хитруваше, но Дийс имаше все пак кого да цитира.

— Сигурно е бил силен мъж — каза един от надничарите. — Старият Бък се докарваше и се държеше приятелски през повечето време, но ако го предизвикаш, щеше да те накара да съжаляваш. Видях

го как нокаутира някакъв тип на един панаир преди две години. Разбира се, такива двубои са незаконни, но Бък бе закъснял с една от вноските за малката си бричка, така, че му се наложи да се бие и да нокаутира панаирния боксьор. Получи двеста долара и ги върна на фирмата кредитор точно два дена, преди да изпратят някой да му прибере колата.

Надничарят поклати глава, изглеждаше наистина разстроен и на Дийс му се прииска да извади фотоапарата си. Читателите на „Инсайд вю“ щяха да оценят това удължено, набръчкано, траурно лице. Дийс си отбеляза мислено, че трябва да разбере дали покойният Бък Кендъл е имал куче. Читателите на „Инсайд вю“ също така биха оценили снимките на кучето на мъртвеца. Снимаш го пред верандата на къщата на убития и залепваш надпис: ЗАПОЧВА ДЪЛГОТО ЧАКАНЕ НА БЪФИ или нещо подобно.

— Това е голям срам — каза Дийс с разбиране.

Надничарят въздъхна и кимна.

— Сигурно оня тип го е нападнал изотзад. Само така мога да си обясня случилото се.

Дийс не знаеше как точно бе нападнат Джерард Бък Кендъл, но знаеше, че този път гърлото на жертвата не бе пронизано. Този път имаше дупки, дупки от които Дуайт Ренфийлд вероятно бе изсмукал кръвта на жертвата си. Само че според доклада на съдебния лекар дупките бяха в противоположни страни на врата, едната във вратната вена, другата в сънната артерия. Това не бяха дискретните малки белези от ухапване в ерата на Бела Лугоши или малко по-зловещите жилвания на Кристъфър Лий. Докладът на съдебния лекар споменаваше сантиметри, но Дийс можеше да си обясни достатъчно добре реалното положение, а Морисън разполагаше с неуморната Либи Гранит да обясни това, което сухият език на съдебния лекар бе частично разкрил: убиецът или имаше зъбите с размера на един от любимците на „Вю“ Снежния човек, или бе направил дупките във врата на Кендъл по много по-прозаичен начин — с чук и пирон.

СМЪРТОНОСНИЯТ НОЩЕН АВИАТОР ПРОНИЗВА ЖЕРТВИТЕ СИ И ИЗПИВА КРЪВТА ИМ. Не е зле.

Нощния авиатор бе поискал разрешение да се приземи в Лейквю малко след 22,30 ч. в нощта на 23 юли. Кендъл му бе дал разрешение и бе отбелязал номер, до болка познат на Дийс — 101BL. Кендъл бе

отбелязал името на пилота като Дуайт Ренфийлд и модел на самолета като „Чесна Скаймастър“ 337. Не бе споменат червеният кант и, разбира се, нямаше нито дума за дългия плащ като криле на прилеп, червен като пожарна машина от вътрешната страна и гарвановочерен от външната, но Дийс бе сигурен, че и двата компонента са присъствали. Нощния авиатор бе кацнал в летището на Олдъртън Лейквю, нападнал снажния Бък Кендъл, изпил му кръвта и след това отново е отлетял със своя самолет, преди Джена Кендъл да пристигне в пет часа сутринта на двадесет и четвърти, за да донесе на съпруга си прясно изпечени вафли, и за неин ужас да открие обезкръвения му труп.

Докато Дийс стоеше пред разнебитения хангар/наблюдателна кула и обмисляше тези неща, му дойде наум, че ако дадеш кръв, най-много, което можеш да очакваш, е чаша портокалов сок и благодарности. Ако я вземеш, по-точно изсмучеш, тогава се появяваш на първа страница във вестниците. Отвратен от тази явна несправедливост, Ричард Дийс изля остатъка от скапаното кафе и се отправи към самолета си, готов да излети на юг, за Мериленд, убеден, че ръката божия сигурно малко е трепнала, когато Той е завършвал предполагаемия шедьовър на създадената от Него империя.

6

Сега, два часа след като напусна „Вашингтон нешънъл“, нещата се бяха влошили неимоверно и с шокираща внезапност. Светлините на пистата бяха загаснали, но Дийс видя, че освен това половината от Уилмингтън и целият Райтсвил бийч, също бяха потънали в тъмнина. ISL бе все още там, но когато Дийс сграбчи микрофона и изкрещя:

— Какво се случи? Обади ми се, Уилмингтън — не получи никакъв отговор освен пукането на статично електричество, в което няколко гласа се разнасяха като далечни призраци.

Затръшна микрофона, като не можа да уцели поставката му. Микрофонът се сгромоляса върху пода на пилотската кабина, увисна на спираловидния си кабел и Дийс го забрави. Да сграбчи микрофона и да крещи в него не би било нищо друго, освен пилотски инстинкт. Той знаеше какво се е случило така, както знаеше, че слънцето ще залезе на запад... което щеше да стане много скоро. Сигурно мълния е ударила право по някоя от подстанциите в близост до летището. Въпросът бе дали въпреки всичко да се опита да приземи самолета или не.

— Имаше разрешение за кацане — обади се вътрешният глас.

Друг незабавно (и съвсем правилно) отговори, че това си е живо губене на време. Трябва да знаеш как да постъпиш в подобна ситуация още от пилотските курсове. Логиката и инструкциите казват да се насочиш към алтернативното летище и да се опиташ да влезеш в контакт с авиодиспечерите. Кацането при такива лоши условия би могло да доведе до тежко нарушение на правилата на Федералната агенция по въздухоплаване и сериозна глоба.

От друга страна, ако не се приземи сега — точно сега, — може да загуби Нощния авиатор. Това би могло да доведе до загуба на живот (или на няколко живота), но за Дийс това не фигурираше в уравнението... докато една мисъл светна като светкавица на фотоапарат в съзнанието му, вдъхновението, което го бе осенило, както

и повечето от неговите просветления, бе с едрия шрифт на сензационните издания:

ГЕРОИЧЕН РЕПОРТЕР СПАСЯВА (попълва се число, колкото се може по-голямо, в дадения случай можеше да си позволи да раздува цифрата колкото си иска, като се имат предвид удивително щедрите граници, които обозначават обсега на човешката доверчивост) ОТ ОБЕЗУМЯЛ НОЩЕН АВИАТОР.

Майната ти, селяндур такъв, помисли си Дийс и продължи спускането си към писта 34. Светлините на пистата изведнъж светнаха, сякаш в знак на одобрение на решението му, след това отново изгаснаха, като оставиха сини отблясъци в ретината му, които се превърнаха в гадното зелено на развалено авокадо миг по-късно. След това странното пукане на статичното електричество изчезна и гласът на селяндурата Джон изкрещя:

— *Промени посоката, 471 В; Пиемонт, обърни надясно, Господи, о господи, мисля, че има още някой във въздуха...*

Инстинктът за самосъхранение на Дийс бе не по-слабо развит от инстинкта му за подушване на кървави следи. Той даже не забеляза мигащите светлини на боинга 727 на „Пиомонт еърлайнс“. Бе прекалено зает с опитите си да отбие наляво, като завъртя кормилото до краен предел — а то бе стегнато като оная работа на девственица и Дийс бе готов да свидетелства за това, ако се измъкне жив от тази шибана буря жив, — когато от устата на селяндурата Джон дойде втората заповед. Дийс почувства/зърна за миг нещо огромно на сантиметри над себе си и тогава неговият „Бийч“ се разтресе така, сякаш досегашното друсане в самолета бе плъзгане по стъклена повърхност. Цигарите изхвърчаха от джоба на ризата и се запихляха нанякъде. Наполовина тъмният хоризонт на Уилмингтън се наклони опасно. Стомахът му сякаш искаше да изтръгне сърцето му по пътя към гърлото и устата. Слюнки се плъзнаха по едната му буза. Летателните карти се разхвърчаха като птици. Въздухът отвън сега се тресеше от рева на реактивните двигатели, както и от бушуващата буря. Един от прозорците на четириместното пътническо отделение се спуска и вътре нахлу задушен вятър, който със силата на ураган повали на пода всичко, което не бе привързано или завинтено.

— Възстанови предишната си височина, 471 В — крещеше селяндурът Джон. Дийс почувства, че току-що е скапал панталони за

двеста долара, като изля една халба топла пикня в тях, но бе частично успокоен от увереността, че старият селяндур Джон бе току-що напълнил гащите си с цяла кутия блокчета „Марс“. Поне така звучеше гласът му.

Дийс носеше със себе си армейски нож. Извади го от десния джоб на панталоните и след това, докато държеше кормилото с лявата ръка, разряза ризата си точно над левия лакът, до кръв. След това, без да губи време, се поряза, точно под лявото око, но не особено дълбоко. Затвори ножа и го напъха в жабката на пилотската врата, където обикновено го държеше. *По-късно трябва да го почистя. А ако забравя, бих могъл здравата да загазя.* Но той бе уверен, че няма да забрави, а като знаеше от какви по-тежки ситуации се бе измъквал Нощния авиатор, си помисли, че ще успее да се спаси от тази каша.

Светлините на пистата отново светнаха, този път за дълго, надяваше се той, въпреки че по мигането им се досети, че се захранват от генератор. Той насочи самолета си отново по писта 34. По лявата му буза чак до ъгъла на устата се стичаше кръв. Той я облиза и изплю розовата смесица от кръв и слюнка върху таблото пред себе си. Никога нищо не забравяй, просто следвай инстинктите си и всичко ще бъде наред.

Погледна часовника си. Слънцето щеше да залезе точно след четиринадесет минути. Вече усети, че прекалява с ходенето по ръба на бръснача.

— Размърдай се, Бийч — отново крещеше селяндурът Джон. — Да не би да си оглушал?

Дийс се пресегна към размотаната жица на микрофона, без нито за миг да отклони поглед от светлините на пистата. Изтегли кабела, докато не придърпа и самия микрофон. Взе го в дланта си и натисна превключвателя за предаване.

— Слушай ме, шибано копеле — каза той и в този миг устните му бяха опънати назад, така че венците му бяха изцяло оголени. — За малко оня боинг да ме направи на кайма само защото скапаният ти генератор не включи навреме и не получих никакво упътване от въздушния контрол. Не зная колко души в оня самолет за малко щяха да станат на кайма, но съм готов да се обзаложа, че ти знаеш, както и екипажът на боинга. Единствената причина, поради която хората на борда на лайнера оцеляха, бе защото капитанът му бе достатъчно

съобразителен, за да отбие надясно, а аз бях достатъчно бърз да отбия наляво, но понесох сериозни материални и физически щети. Ако не ми дадеш разрешение за кацане веднага, това няма да ме спре да кацна. Единствената разлика ще бъде, че ако ми се наложи да кацна без разрешение, ще те изправя пред Федералната комисия за сигурност на въздухоплаването. Но първо сам ще се погрижа главата и дупето ти да си разменят местата. Разбра ли, задник такъв?

Последва дълга тишина, в която не се чуваше нищо освен пукането на статичното електричество. След това някой тихо-тихо каза с глас, който нямаше нищо общо с предишното бодро и непринудено поведение на селяндура Джон:

— Имаш разрешение за кацане на писта 34, 471 В.

Дийс се усмихна и се спусна по пистата.

Той натисна копчето за включване на микрофона.

— Извинявай, че така ти накрещях. Такъв съм само в случаите, когато малко остава да умра.

Не последва никакъв отговор от земята.

— Е, да те шибам тогава — каза Дийс и се спусна надолу, като се съпротивляваше на импулса да хвърли бърз поглед на часовника си, докато се спуска.

Като репортер от сензационната преса Дийс беше виждал какви ли не гадости, но от това, на което се натъкна в Дъфри, целият настръхна. Чесната на Нощния авиатор бе прекарала цял ден на рампата, това бе само началото на ужаса. Разбира се, читателите на „Инсайд вю“ се вълнуваха единствено от кръвта и точно така трябваше да бъде, безкраен свят, амин, амин, но Дийс все повече осъзнаваше, че кръвта (или в случая на добрия стар Рей и Елън Сарч — липсата на кръв) бе само началото на историята. Под кръвта зееха мрачни и странни бездни.

Дийс пристигна в Дъфри на 8 август, малко повече от седмица след Нощния авиатор. Той отново се чудеше къде прекарва прилеподобният му приятел времето между два удара. В Дисниленд? В Буш гардънс? Атланта, защо пък не? Тези неща бяха относително незначителни сега, докато продължаваше преследването, но по-късно щяха да станат особено ценни. Те ще се превърнат в журналистическия еквивалент на недоядения сандвич, като разтегнат останките от историята на Нощния авиатор в продължение на няколко броя и позволят на читателите да се насладят на аромата ѝ, даже след като са преглътнали най-големите парчета сурово месо. Разбира се, все още имаше дълбоки потайности в тази история — тъмни места, в които човек може да пропадне и да се загуби завинаги. Това би могло да се стори на някой едновременно и безумие, и старомодна сантименталност, но когато Дийс започна да придобива представа какво фактически се е случило в Дъфри, той бе започнал да вярва в това... което означаваше, че тази част от историята никога няма да бъде напечатана, и то не само защото бе свързана с лични преживявания. Защото нарушаваше единственото желязно правило на Дийс — никога не вярвай в това, което публикуваш, и никога не публикувай това, в което вярваш. Това правило му бе позволило през годините да запази разсъдъка си, докато всички около него го бяха изгубили. Той се бе приземил във „Вашингтон нешънъл“ — най-

накрая да кацне на истинско летище — и бе наел кола, за да измине стотината километра до Дъфри, тъй като без Рей Сарч и съпругата му Елън нямаше летище Дъфри. Освен сестрата на Елън, Рейлен, която бе истинска досадница, двамата бяха единствените, които работеха на летището. Имаше само една омаслена писта (омаслена едновременно, за да не се вдига прах и да предотврати поникването на плевели) и контролна будка, която не бе много по-голяма от малката стаичка, прилепнала към каравана, където живееше семейство Сарч. И двамата бяха пенсионери, и двамата бивши летци, и двамата имаха репутация на жилави и издръжливи старци, все още лудо влюбени един в друг след почти пет десетилетия семеен живот.

Освен това Дийс научи, че те внимателно наблюдават частния въздушен трафик на своето летище, имаха лични причини, за да се включат във войната срещу наркотиците. Единственият им син бе загинал в блатистите степи по бреговете на Южна Флорида, като се опитваше да се приземи в това, което приличаше на дълга водна писта с повече от един тон наркотици, натикани в един откраднат „Бийч“ 18. Водата била чиста... с изключение на един-единствен пън, ако трябва да бъдем точни. „Бийч“ 18 се ударил в него, забил във водата и експлодирал. Дъг Сарч бе изхвърчал встрани, опърленото му тяло още е димяло, но вероятно е бил все още жив, въпреки че опечалените му родители не искаха и да мислят за такава възможност. Той бил изяден от алигаторите и всичко, което останало от него, когато момчета от отдела за борба с наркотиците най-накрая го открили седмица по-късно, бил разкъсан скелет, няколко червясали парчета плът, овъглен чифт джинси „Калвин Клайн“ и спортно яке от „Пол Стюарт“, Ню Йорк. В един от джобовете на якето имало повече от двадесет хиляди долара, в другия почти унция перуански кокаин.

— Дрогата и копелетата трафиканти убиха момчето ми — бе казал Рей Сарч няколко пъти и Елън Сарч бе готова да потвърди многократно това. Омразата ѝ към наркотиците и наркотрафикантите, бе научил Дийс от няколко места (той бе удивен от почти единодушното мнение в Дъфри, че убийството на двойката Сарч е резултат на гангстерско отмъщение), отстъпваше само на покрусата и смущението от факта, че същите тези хора бяха подмамили сина ѝ.

След смъртта на сина им семейство Сарч внимателно се вглеждаха във всичко или във всеки, който даже смътно приличаше на

наркотрафикант.

Те бяха извикали щатската полиция в Мериленд четири пъти на летището по фалшива тревога, но ченгетата не възразяваха особено срещу това, тъй като семейство Сарч ги бе алармирало за три малки превозвача и два много големи. Последният, бе заловен с петнадесет килограма чист боливийски кокаин. Това бе такъв удар, след който забравяш за няколко фалшиви тревоги, удар, който ти гарантира повишение в службата.

И така, късно вечерта на 30 юли пристига самолет „Чесна Скаймастър“ с име и описание, което бе разпратено до всяко летище в Америка, включително и това в Дъфри, „Чесна“, чийто пилот се бе представил като Дуайт Ренфийлд, летище на домуване Бейшор, Делауеър, летище, което никога не бе чувало за Ренфийлд или скаймастър с номер 101BL, самолета на човек, който почти сигурно бе убиец.

— Ако той е кацнал тук, сега вече щеше да е в пандиза — бе казал един от авиодиспечерите на Дийс по телефона, но Дийс се съмняваше. Да. Той определено се съмняваше.

Нощния авиатор се бе приземил в Дъфри в 23,27 часа и Дуайт Ренфийлд не само се бе разписал в летателния дневник на Сарч, но бе приел поканата на Рей да отиде в караваната и да изпие една бира и да гледа повторението на „Пистолетен дим“ по Ти Ен Ти. Елън Сарч бе обяснила всичко това на собственичката на фризьорския салон в Дъфри. Последната, на име Селида Маккамон, се бе идентифицирала пред Дийс като една от най-близките приятелки на покойната Елън Сарч.

Когато Дийс попита как ѝ се бе сторила Елън, Селида се замисли и след това каза:

— Унесена. Като пийнала гимназистка, независимо че бе на седемдесет години. Бе толкова почервеняла, че помислих, че се е гримирала, докато не започнах да я къдря. Тогава забелязах, че тя е просто... разбирате ли... — Селида Маккамон повдигна рамене. Тя знаеше какво иска да каже, но не можеше да формулира мислите си.

— Разгорещена — предложи Дийс и това накара Селида Маккамон да възкликне:

— Разгорещена! Точна така! Вие сте писател, нали?

— О, понаписвам от време на време по нещо — каза Дийс и направи гримаса, която трябваше да изобрази добродушна и топла усмивка. Това бе изражение, което някога бе тренирал и продължи да практикува с учудващо постоянство в огледалото в спалнята си в нюйоркския апартамент, който той наричаше свой дом, и в огледалата на хотелите и мотелите, които всъщност бяха домът му. Изглежда, че вършеше работа — Селида Маккамон му се усмихна бързо на свой ред, но истината бе, че Дийс никога не се бе чувствал добродушен или сърдечен в живота си. Като малък вярваше, че в действителност подобни чувства не съществуват, те бяха само маскарад, обществено удобство. По късно разбра, че повечето от нещата, които за себе си наричаше *емоции в стил „Рийдърс дайджест“*, наистина съществуваха, поне у повечето хора. Може би даже любовта, баснословното Чудо на чудесата, бе реална. Това, че самият той не бе в състояние да изпита тези чувства, бе несъмнено срам, но едва ли бе краят на света. Съществуваха в края на краищата хора, болни от рак и СПИН и постепенно изгубващите паметта си като безмозъчни папагали, заболелите от болестта на Алцхаймер. Когато погледнеш на нещата по този начин, бързо осъзнаваш, че да си лишен от чувствата на сантиментален добряк, не е кой знае каква болка. Важното е, че ако успееш да разтегнеш мускулите на лицето си в правилната посока от време на време, ще се почувстваш прекрасно. От това глава не боли и е лесно за изпълнение, освен това, ако можеш да запомниш, че след като се изпикаеш, трябва да затвориш ципа на панталона си, трябва да помниш, че трябва да се усмихваш и да изглеждаш като едно добродушно момче, когато това се очаква от тебе. А разбиращата усмивка, която той бе открил в течение на годините, бе най-доброто средство в света за едно прилично интервю. От време на време някакъв душевен глас го питаше как той самият ги вижда нещата отвътре, но Дийс и не искаше да вижда нещата отвътре. Искаше само да прави репортажи и да прави снимки. По-добър беше в писането, винаги беше и щеше да бъде и той го знаеше, но все пак обичаше и фотографиите. Обичаше да ги докосва. Да вижда как те увековечаваха хората с истинските им лица, извадени на показ пред целия свят, или с толкова очевидни маски, че просто не можеха да бъдат отречени. Харесваше му как в най-добрите снимки хората винаги изглеждаха

учудени и ужасени. Как само изглеждаха, пипнати на местопрестъплението.

Ако някой го притиснеше до стената, той щеше да каже, че фотографите му дават пълна представа за нещата отвътре в степената, в която се нуждае, и че обектът му изобщо е без значение. Това, което сега имаше значение, бе Нощния авиатор, неговият прилеподобен приятел, и как той се бе появил с валсова стъпка в живота на Рей и Елън Сарч преди седмица-две.

Авиаторът бе слязъл от самолета си и влязъл в офиса, в който с големи червени букви висеше предупреждение на Федералната асоциация по въздухоплаване, алармиращо за евентуалната поява на опасен тип, пилотиращ „Чесна Скаймастър“ 337, с номер на опашката на самолета 101BL и който е вероятният убиец на двама души. Този тип, се посочваше в съобщението, би могъл да се представи като Дуайт Ренфийлд. „Скаймастър“ се бе приземил, Дуайт Ренфийлд се бе подписал и най-вероятно бе прекарал следващия ден в търбуха на самолета си. А защо двамата Сарч, които винаги бяха нащрек, не бяха реагирали?

Двамата Сарч не бяха казали нищо, двамата Сарч не бяха направили нищо.

Само че последното не бе съвсем истина. Дийс откри, че Рей Сарч определено бе направил нещо странно, той бе поканил Нощния авиатор да гледа стар епизод на „Пистолетен дим“ и да пийнат бира заедно с жена му. Бяха се отнесли към него като към стар приятел. И след това, на следващия ден, Елън Сарч бе взела час във фризьорския салон, което бе изненадващо за Селида Маккамон, посещенията на Елън бяха обикновено редовни и точни като часовник и това посещение бе поне две седмици по-рано, отколкото Селида би я очаквала. Инструкциите ѝ бяха необичайно ясни, тя искаше не само обикновеното подстригване, но и къдрене и... леко боядисване.

— Тя със сигурност искаше да изглежда по-млада — бе казала Селида Маккамон на Дийс и след това избърса сълза от бузата си с опакото на ръката.

Но поведението на Елън Сарч бе направо банално в сравнение с това, което съпругът ѝ бе направил. Той се бе обадил във Федералната агенция по въздухоплаване във „Вашингтон нешънъл“ и ги бе предупредил да пуснат общо съобщение, с което изваждат летището в

Дъфри от списъка на действащите летища поне за известно време. Другояче казано, той бе пуснал кепенците и бе затворил магазина.

По пътя към дома той се бе отбил да зареди с бензин в бензиостанцията на „Тексако“ в Дъфри и бе казал на Норм Уилсън, собственика, че му се струва, че се разболява от грип. Норм бе казал на Дийс, че тогава си е помислил, че Рей сигурно му е казал истината — изглеждал преbledнял и отпаднал, внезапно по-стар за годините си.

В онази нощ двамата бдителни пожарникари изгарят до смърт. Рей Сарч бе открит в малката диспечерска стаичка обезглавен, главата му бе откъсната и захвърлена в далечния ъгъл, където бе застанала на разръфаното пънче на шията и гледаше към отворената врата с обезумели изцъклени очи, сякаш имаше какво да види пред себе си.

Жена му бе открита в стаята на караваната на семейство Сарч. Бе в леглото. Бе облечена с пенъоар, толкова нов, сякаш не бе го обличала никога преди тази нощ. Тя бе вече старица, бе казал заместник-шерифът (срещу двадесет и пет долара, той бе по-скъп източник от Езра Удивителния механик-Джинената глава, но си струваше), но трябваше само да я погледнеш, за да се увериш, че пред тебе лежи жена, която се е приготвила за любовна нощ. Дийс така бе харесал носовия му изговор, че си го бе записал в бележника. Във врата ѝ имаше две огромни, сякаш пробити със шило дупки, едната в сънната артерия, другата във вратната вена. Лицето ѝ бе спокойно, очите затворени, ръцете върху гърдите. Въпреки че тя бе загубила кръвта си почти до последната капка, имаше няколко петна върху възглавниците под нея и още няколко върху книгата, която лежеше отворена върху корема ѝ: „Вампирът Лестат“ от Ан Райс.

А Нощния авиатор?

Малко преди полунощ на 31 юли, или точно след полунощ, в сутринта на първи август, той просто бе отлетял. Като хала.

Или като прилеп.

8

Дийс кацна в Уилмингтън седем минути преди официалния залез. Докато намаляваше скоростта и продължаваше да плюе кръвта, която се стичаше в устата му от раната под окото, видя как една светкавица падна с такъв ослепителен синьобял огън, че за малко да го заслепи. След светкавицата последва най-оглушителният гръм, който бе някога чувал. Впечатлението за звука бе потвърдено, когато още един прозорец в пътническото отделение, пукнат от едва избегнатия сблъсък с „Пиемонт“ 727, сега се пръсна навътре като облак евтини диаманти.

В ослепително ярката светлина той видя как тумбестото здание от лявата страна на писта 34 бе пронизано от мълнията. То експлодира, като избълва огън в колона чак до небесата, макар и заслепяващ, пожарът бе лишен от мощта на мълнията, която го бе запалила.

Все едно някой бе запалил шашка динамит с миниатюрна ядрена бойна глава, помисли си объркано той и след това: генераторът. Това бе генераторът.

Светлините — цялото осветление, белите светлини, които маркираха страните на пистата и яркочервените крушки, които отбелязваха края ѝ, — внезапно изгаснаха, сякаш бяха свеци, духнати от мощен порив на вятъра. И ето че Дийс се носеше със скорост над сто и двадесет километра в час от тъмнината към още по-непрогледна тъмнина.

Вълната от експлозията, която бе унищожила основния генератор на летището, удари самолета му като юмрук, даже още по-силно, удари го като с чук и го съкруши с нокаутиращ удар. Самолетът му сякаш все още не бе осъзнал, че бе станал отново сухопътно създание, отскочи уплашено надясно, изправи се и се сгромоляса, като дясното му колело премина през нещо — всъщност през много неща, които Дийс смътно осъзна, че са лампите на пистата.

Наляво, крещеше някакъв вътрешен глас. Дай наляво, задник такъв.

За малко да го направи, преди хладнокръвният му разум да надделее. Ако завърти кормилото наляво с тази скорост, най-вероятно щеше да направи лупинг и да се сгромоляса на земята. Имаше вероятност и да не експлодира, като отчитаме колко малко гориво бе останало в резервоарите, но бе възможно. Или пък самолетът му можеше просто да се разцепи на две, като остави Ричард Дийс от кръста надолу да се гърчи в седалката, докато Ричард Дийс от кръста нагоре ще се понесе в противоположна посока, ръсейки черва като празнични гирлянди, изсипващ бъбреците си върху цимента като две огромни курешки.

Изкарай го извън пистата — изкрещя той. — Изкарай го от пистата, копеле такова, за бога изкарай го от пистата.

В този миг още нещо — допълнителните резервоари на генератора — предположи той, когато имаше време за предположения, — експлодира, като запрати самолета му още по-надясно, но това бе добре дошло, то го освободи от смъртоносните осветителни лампи и изведнъж самолетът му се понесе отново относително плавно, като лявото му колело бе на ръба на писта 34, а дясното колело бе на прозрачната ивица между светлините и канавката, която той бе забелязал от дясната страна на пистата. Самолетът му продължаваше да се тресе, но не толкова лошо, когато той разбра, че е със спукана гума, тъй като дясното му колело бе разкъсано от осветителните лампи, които бе премазало.

Той намаляваше скоростта си и това бе най-важното, самолетът му най-накрая започна да разбира, че се е превърнал в нещо различно от птица, в нещо, което отново принадлежи към земята. Дийс бе започнал да се отпуска, когато видя огромния „Лиърджет“, този, който летците наричат Дебелия Алберт, да изниква пред него, паркиран в пристъп на безумие напреки пистата, където пилотът му го спрял по пътя към писта 5.

Дийс натисна спирачките, видя осветените прозорци, видя как от тях към него надничаха лица с изражението на идиоти в лудница, които наблюдават магически трик, и след това, без да мисли, той натисна кормилото пълно надясно, като измъкна своя „Бийч“ от пистата и се озова в канавката, като премина покрай огромния самолет само на сантиметър и половина. Чу някакви далечни слаби писъци, но вече не забелязваше нищо, освен това, което експлодираше пред него,

като навързани на канап увеселителни бомбички, докато самолетът му отново се опита да се превърне във въздухоплавателен съд, макар и безпомощен да го направи със спуснати клапи и паднали обороти на мотора, въпреки това се опита, последва скок напред като конвулсия в угасващата светлина на вторичната експлозия и след това той поднесе по пистата за паркиране на самолети и видя терминала с осветени от аварийните светлини ъгли, които бяха свързани с акумулаторни батерии и паркираните самолети — единият от тях почти със сигурност бе Скаймастерът на Нощния авиатор — като тъмни силуети от разтегателна хартия срещу ослепителния оранжев залез, сега подчертан от раздиращите небето мълнии.

Прекатурвам се! — изкрещя той наум и самолетът му наистина се опита да се претърколи, лявото му крило се удари в пистата до терминала и върхът на крилото се отчупи, като предизвика фонтан от искри, след което колесникът се вряза в храсталака, където топлината от триенето предизвика пожар във влажните плевели.

След всичко това самолетът му остана неподвижен и единственият звук, който издаваше, бе пукотът на статичното електричество от радиото, звукът на разбитите бутилки, чието съдържание се изливаше върху килима на пътническото отделение, и учестеното биене на сърцето на самия Дийс. Той освободи предпазния си колан и се отправи към херметическия люк, без да е напълно уверен, че е останал жив.

Всичко, което се случи по-късно, той запомни с изумителна яснота, но от момента, в който неговият самолет „Бийч“ спря на пистата пред терминала срещу задния край на пътническия самолет „Лиърджет“, наклонен на една страна, до момента, когато чу първите писъци от терминала, всичко, което запомни със сигурност, бе как се обърна, за да вземе фотоапарата си. Не можеше да напусне самолета без камерата си, никонът бе най-скъпият му приятел, по-близък от съпруга. Бе го купил в някакъв магазин в Толедо, когато бе на седемнадесет години и продължаваше да си служи с него и досега. Прибавяше обективи, но основната кутия бе останала същата и до ден днешен, единствените промени бяха одраскванията и вдлъбнатините, които са естествени в процеса на работата. Никонът бе в еластичния джоб под седалката му. Той го извади, погледна го, за да се увери, че е

непокътнат, и като видя, че не е пострадал, се успокои. Окачи го на врата си и се наведе над люка.

Натисна лоста, скочи надолу, олюля се и за малко да падне, но успя да хване апарата си, преди да го удари в цимента на пистата. Последва ново изръмжаване на гръмотевица, но този път това наистина бе само ръмжене, далечно и незастрашително. Вятърът го докосна като галеца ръка... но под колана той почувства как замръзва. Дийс направи гримаса. Естествено, нямаше да опише в репортажа си как подмокри гащите, когато неговият „Бийч“ и реактивният самолет „Пиомонт“ едва избягнаха сблъсъка.

От терминала се разнесе немощен, но пронизващ писък — писък на смесена агония и ужас. Сякаш някой бе зашлевил Дийс през лицето. Той веднага дойде на себе си. Отново се съсредоточи върху основната си цел. Погледна часовника си. Не работеше. Или от сътресението се бе счупил, или просто си бе спрял. Часовникът му бе от онези приятни антики, които трябва да навиваш, а той бе забравил кога го бе навил за последен път.

Настъпил ли бе вече залезът? Навън бе тъмно като в рог, но покрай всички тези гръмотевици, които падаха около летището, бе трудно да се каже какво става. Беше ли онова нещо?

Последва още един писък — не, не бе писък, а зловец пронизителен вик — и звукът от счупено стъкло.

Дийс реши, че залезът повече няма значение.

Той се затича, като по пътя мимоходом забеляза, че допълнителните резервоари на генератора все още горяха и във въздуха се носи миризмата на бензин. Опита се да увеличи скоростта си, но имаше чувство, че бяга в цимент. Чакалната се приближаваше, но не особено бързо. Не достатъчно бързо.

Моля, не! МОЛЯ, НЕДЕЙТЕ! МОЛЯ, НЕДЕЙТЕ! О, МОЛЯ, НЕДЕЙТЕ!

Този писък, който се движеше по спирала нагоре и надолу, бе внезапно прекъснат от ужасен, нечовешки вой. И все пак в него имаше нещо човешко и това бе може би най-ужасното. В оскъдната светлина на аварийните лампи, закачени по ъглите на терминала, Дийс видя как нещо се разбива в стената на терминала, която гледаше към паркинга — тази стена бе почти изцяло от стъкло и... излетя навън. Приземи се

на рампата с приглушен тъп звук, претърколи се и тогава Дийс разбра, че това е човек.

Бурята отминаваше някъде надалеч, но от време на време за щастие небето се осветяваше от светкавици и когато Дийс изтича задъхан на паркинга, най-накрая видя самолета на Нощния авиатор, с номера 101BL, смело написан на опашката. Буквите и цифрите изглеждаха черни в това осветление, но той знаеше, че са червени, но това нямаше значение. Камерата му бе заредена с високочувствителен и бърз черно-бял филм и въоръжена с автоматична светкавица, която щеше да светне само ако светлината е прекалено ниска за скоростта на филма.

Багажното отделение на скаймастъра зееше като устата на мъртвец. Под него имаше голяма купчина пръст, в която разни неща пълзяха и се движеха. Дийс видя купчината, засне я два пъти и спря. Сега сърцето му бе пълно не само със страх, но и с диво преливащо щастие. Всичко бе съвпаднало!

Да, помисли си той, но не смей да го наречеш късмет — никога не смей да го наречеш късмет. Не го наричай даже предчувствие.

Точно така. Не бе късметът, който го бе затворил в онази скапана мотелска стаичка с дрънчаща климатична инсталация; не бе подозрение или предчувствие това, което го бе залепило часове наред за телефона да се обажда по най-затънтените летища и да дава номера от опашката на самолета на Нощния авиатор отново и отново. Това бе чист репортерски инстинкт и ето че тук и сега той бе започнал да му се отплаща. Само че това не бе обикновено възнаграждение за усилията, това бе джакпот, Елдорадо, баснословният голям удар.

Той спря пред зейналото багажно отделение на самолета и се опита да вдигне камерата. За малко да се задуши в ремъка ѝ. Изруга. Разви ремъка. Насочи апарата.

От чакалнята последва още един писък — женски или детски. Дийс едва го долови. Мисълта, че сигурно в този миг се извършва убийство, бе последвана от мисълта, че убийството ще даде допълнителен привкус на историята, и след това изчезнаха и двете мисли, докато той направи три бързи снимки, като се увери, че хвана в кадър зеещото багажно отделение и номера на опашката. Самозареждащият се апарат леко изсъска.

Дийс се затича към чакалнята. Прозвуча още звън на разбито стъкло. Последва още един тъп звук и още едно тяло бе изхвърлено върху цимента като парцалена кукла, която бе натъпкала с някаква тъмна гъста сиропена течност. Дийс видя й едно размазано, забавено движение, нещо, което се ветрееше на талази, което би могло да бъде пелерина, но все още бе прекалено далеч, за да каже със сигурност. Той се обърна. Направи още две снимки на самолета, този път нямаше шега, снимките трябваше да се получат: Зеещото багажно отделение и купчината пръст щяха да излязат контрастни, чисти и неопровержими, след като се промият.

След това се обърна и затича към чакалнята. Изобщо не му хрумна фактът, че бе въоръжен единствено със своя стар „Никон“.

Той спря на около десетина метра. Имаше три трупа, двама възрастни, по един от всеки пол, и още един, който би могъл да бъде или на дребна жена, или на тринадесет-четиринадесетгодишно момиче. Трудно бе да са каже, тъй като главата й липсваше.

Дийс насочи апарата си и засне три бързи кадъра, като светкавицата му оставяше своята собствена бяла мълния, автоматичното зареждащо се устройство издаваше тихия си доволен, мъркащ звук.

Той не бе престанал да брои колко пози е използвал. Филмът имаше тридесет и шест кадъра. Бе заснел единадесет. Оставаха му двадесет и пет. Имаше още един филм, натъпкан в дълбоките джобове на панталона си, и това бе страхотно... само ако има шанс да го зареди. Никога не можеш да разчиташ на това, с такива фотографии трябва да сграбчваш мига, докато можеш. Това определено бе банкет в заведение за бързо хранене.

Дийс стигна до чакалнята и рязко разтвори вратата.

9

Той мислеше, че е виждал всичко, каквото може да се случи в живота, но се оказа, че никога не бе виждал нещо подобно. Никога.

Колко души? — прозвуча в съзнанието му. — Колко души си уморил? Шест? Осем? Може би цяла дузина?

Не можеше да каже. Нощния авиатор бе превърнал малката чакалня в скотобойна. Навсякъде бяха разпръснати тела и парчета от трупове. Дийс видя крак, обут в черна гуменка, засне го, разкъсан торс, засне и него. Имаше някакъв мъж в омаслен комбинезон на механик, който бе все още жив и за един сякаш неземан момент той си помисли, че това бе Езра Удивителния механик-Джинената глава от летището в Къмбърланд, но този тип бе не просто плешив, той бе изцяло с гола глава. Лицето му бе разцепено широко от челото до брадата. Носът му бе разполовен и напомни на Дийс по някаква безумна аналогия за препечен кренвирш, разцепен на две и готов за хлебчето.

И изведнъж, просто така, нещо вътре в него се разбунтува и изпищя *Не мога повече!* с такъв настойчив глас, че просто не можеше да не го забележи, да не говорим да му устои.

Повече не мога, спри, свършен съм!

Той видя една стрелка, нарисувана на стената, а под нея бе написано: ОТГУК ЗА СТАИТЕ ЗА ПОЧИВКА НА ПЕРСОНАЛА. Дийс се затича в посоката, накъдето сочеше стрелката, фотоапаратът подскочаше и потракваше.

Мъжката тоалетна бе първата, на която се натъкна, но Дийс нямаше да обърне внимание на това даже ако тоалетната бе за извънземни. Той ридаеше със силни, дрезгави и груби хрипове. Не можеше да повярва, че именно той издава тези звуци. Бяха преминали години, откакто бе плакал за последен път. За последен път бе плакал като малък.

Той разтвори вратата с удар, залюля се като скиор, загубил за миг контрол върху ските, и се вкопчи в ръба на втория умивалник. Той се наведе над него и всичко излезе в богат и вонящ потоп, нещо се плисна

обратно върху лицето му, нещо се залепи в кафеникави петна върху огледалото. Удари го миризмата на печеното пиле, което бе хапнал, надвесен над телефона в мотелската стая — това бе точно преди да открие златната жила и да се затича през глава за самолета, и отново повърна, като издаде силен скърцащ звук като пренатоварен механизъм, в който се ронят зъбците на отделните колелца.

Господи — помисли си Дийс — Боже мой, това не е човек, не може да бъде човек...

Тогава той чу един специфичен звук.

Това бе звук, какъвто бе чувал поне хиляда пъти преди, това бе банален звук в живота на всеки американец, но сега го изпълни с уплаха и нарастващ ужас въпреки целия му опит или вяра. Това бе звукът от мъж, пикаещ в писоар.

Но въпреки, че видя и трите писоара в изплесканото огледало пред нито един от тях нямаше човек.

Дийс помисли: Вампирите не хвърлят отражения!

Тогава видя как червеникава течност се удря в порцелана на централния писоар, видя как се стича по него и се завихря в геометрично разположените дупки на дъното.

Във въздуха не се виждаше никаква струя, той видя урината чак когато тя се разля по белия порцелан.

Тогава тя ставаше видима. Той замръзна на мястото си. Стоеше, стиснал ръба на умивалника, а устата, гърлото му, синусите и носът му бяха пълни с вкуса и миризмата на печено пиле и наблюдаваше невероятното, но прозаично нещо, което ставаше точно пред него.

В този миг, помисли си разсеяно той, наблюдавам пикаещ вампир. Това сякаш продължи цяла вечност — кървавата урина бе удряше в порцелана, ставаше видима и се стичаше надолу по канала. Дийс стоеше с ръце, вкопчени в страните на умивалника, в който бе повърнал, и се чувстваше като застинало колелце в някаква голяма разбита машина.

Почти сигурно ще ми види сметката. — помисли си той.

В огледалото видя как хромираната дръжка се спуска надолу сама. Чу шума на стичаща се вода.

Дийс чу някакво шумолене и бе сигурен, че това е пелерината, както бе сигурен, че ако се обърне, ще може да задраска „почти“ от

последната си мисъл. Той остана там, където беше, с ръце впити в ръба на умивалника.

Нисък, неостаряващ глас се обади точно зад него. Собственикът на гласа бе толкова близко, че Дийс почувства студения му дъх върху врата си.

— Ти ме следваш от известно време — каза неостаряващият глас.

Дийс изстена.

— Да — каза неостаряващият глас, сякаш Дийс бе изразил несъгласие с него. — Аз те познавам, разбираш ли. Зная всичко за тебе. Сега ме слушай внимателно, любознателен приятелю, тъй като ще го кажа само веднъж: не ме следвай повече.

Дийс отново изстена, сякаш бе бито куче, и отново подмокри гащите си.

— Отвори фотоапарата — каза неостаряващият глас.

Филмът ми! — изплака част от душата на Дийс. — *Филмът ми! Всичко, което имам! Всичко, което имам! Снимките ми!*

Още едно сухо, прилеподобно изшумоляване на пелерината. Въпреки че Дийс не можеше нищо да види, той почувства, че Нощния авиатор се бе приближил още по-плътено до него.

— Сега.

Филмът му не бе всичко, което имаше.

Оставаше животът.

Такъв, какъвто си беше.

Той видя как се обърна и видя това, което огледалото не би могло и не може да му покаже, осъзна, че пред него е Нощния авиатор, прилеподобният му обект, гротескно създание, изпръскано с кръв и парчета плът и кичури откъсната коса, представи си как снима кадър след кадър, докато самозареждащата се камера щрака и щрака... но няма да има абсолютно нищо.

Абсолютно нищо.

Защото тях не можеш и да ги снимаш.

— Ти си истински — изграчи той, без да се помръдне, ръцете му бяха сякаш запоени за ръба на умивалника.

— Както и ти — отговори неостаряващият глас и сега Дийс долови миризмата на древни крипти и запечатани гробници в дъха му.

— Поне засега. Това е последният ти шанс, любознателен мой бъдещ биографе. Отвори фотоапарата си... или аз ще го направя.

С изтръпнали ръце Дийс отвори никона.

Покрай замръзналото му лице премина полъх на вятъра, който режеше кожата на лицето му като с бръснач. За миг той видя дълга бяла ръка, опръскана с кръв, видя оръфани нокти, пълни с мръсотия. След това филмът излезе плавно от камерата му. Последва още едно сухо прощумоляване. Още един път се разнесе миризмата на вонещия вампирски дъх. За миг той си помисли, че Нощния авиатор все пак ще го убие. След това видя в огледалото как вратата на мъжката тоалетна се отваря сама.

Аз не му трябвам — каза си Дийс. — Сигурно си е похапнал добре тази вечер.

При тази мисъл той веднага повърна отново, този път право срещу отражението на втораченото си лице.

Вратата се затвори от пневматичния механизъм.

Дийс остана на мястото си през следващите няколко минути, остана там, докато приближаващите сирени се приближиха до самата чакалня, остана там и чу кашлицата и воя на самолетен мотор. Нямаше съмнение, че това бе моторът на „Чесна Скаймастър“ 337. След това излезе с размякнати като восък крака от тоалетната, стигна до далечната стена на отсрещния коридор и се върна обратно в чакалнята. Подхлъзна се в локва кръв и за малко да падне.

— Спри на мястото си, господине — изкрещя някакво ченге зад него. — Спри на мястото си. Едно движение и си мъртъв.

— Аз съм от пресата, скапаняк — каза Дийс, като вдигна камерата си в едната ръка и картата си за самоличност в другата. Отиде до един от разбитите прозорци с осветения филм, който се бе замотал в краката му като дълъг кафяв гирлянд, и остана там, наблюдавайки как самолетът чесна се засилва по писта 5. За миг самолетът премина като черна сянка през поривистия пламък на пожара, сянка, която приличаше много на прилеп и след това се възнесе нагоре, изчезна, а ченгето продължаваше да го блъска към стената толкова силно, че от носа му потече кръв, но на него не му пукаше, не му пукаше за нищо, и когато риданията отново си пробиха път и излетяха от гърдите му, затворил очи, Дийс продължаваше да вижда как кървавата урина на Нощния авиатор се стича по порцелана,

става видима и се завихря надолу по канала. Беше сигурен, че никога няма да забрави тази гледка.

ΧΟΡΑΤΑ ΟΤ 10 ΨΑΑ

1

Пиърсън се опита да изкрещи, но шокът стисна гърлото му и той успя да издаде само тих, сподавен стон — като човек, който стене в съня си. Той си пое дъх, за да се опита отново да извика, но преди да успее да го направи, една ръка се вкопчи като клещи точно над левия му лакът и силно го стисна.

— Ще направите грешка — каза един глас, който бе на човека, стискащ ръката му. Гласът бе тих, само една идея над шепота, и говореше право в лявото ухо на Пиърсън. — Много сериозна грешка. Повярвайте ми.

Пиърсън се огледа. Нещото, което бе предизвикало желанието му — не, необходимостта — да изкрещи, се бе скрило вече в банката, удивително безпроблемно и Пиърсън откри, че може да се огледа. Беше го сграбчил един красив и млад негър в кремав костюм. Пиърсън не бе се запознавал с него, но лицето му изглеждаше познато; той познаваше по физиономия повечето от странната малка група, която за себе си бе нарекъл Хората от 10 часа... както и те вероятно го познаваха.

— Видяхте ли го? — попита Пиърсън. Думите му прозвучаха като високо, пронизително и изтормозено скимтене и по нищо не напомняха за неговия обичаен самоуверен глас.

Красивият негър бе пуснал ръката му, когато се бе убедил, че Пиърсън няма намерение да вдига на главата си площадчето пред Първа бостънска търговска банка с диви викове. Пиърсън незабавно се пресегна и се вкопчи в китката на младежа. Сякаш не бе в състояние да живее повече без успокояващото докосване на другия човек. Красивият негър въобще не се опита да се отдръпне, само се вгледа за миг в ръката на Пиърсън, преди да премести поглед върху лицето му.

— Искам да кажа, вие видяхте ли го, наистина? Ужасно! Дори да е било грим... или някаква маска, За майтап...

Но не беше нито маска, нито грим... Нещото в тъмносивия елегантен костюм и петстотиндоларови обувки бе минало съвсем

близо край Пиърсън, почти се бе докоснало до него (да пази Бог! вметна един вътрешен глас, свивайки се в безпомощно отвращение) и той знаеше добре, че не е нито грим, нито маска. Защото плътта върху огромната издутина, която Пиърсън предположи, че представлява главата му, се движеше, различните части се движеха в различни посоки, като слоевете от разнообразни газове, обграждащи някоя планета гигант.

— Приятелю — започна красивият негър с кремавия костюм, — имате нужда от...

— Какво беше това? — намеси се Пиърсън. — Не съм виждал подобно нещо в живота си! Това беше нещо, което човек може да види на, де да знам, на шоу... или пък... или пък...

Гласът му престана да излиза от обичайното си място в главата му. Той сякаш се спущаше някъде от горе, над него, имаше чувството, че е паднал в някакъв капан или пукнатина в земята и този пронизителен, изтормозен глас като че принадлежеше на някой друг — някой, който му говореше от горе.

— Чуйте, приятелю...

Имаше и още нещо. Когато Пиърсън излезе навън през въртящата се врата преди няколко минути, с незапалена цигара „Марлборо“ между пръстите си, денят бе облачен — всъщност всеки момент можеше да завали. Сега всичко бе не просто ярко, а направо ослепително. Червената пола на красивата блондинка, застанала до сградата петнадесетина метра по-надолу (тя пушеше цигара и четеше някаква книжка), просто крещеше в утрото като пожарна сирена; жълтата риза на едно преминаващо момче за поръчки бодеше очите като жило на оса. Лицата на хората изпъкваха като лицата в любимите книжки с релефни фигури на дъщеря му Джени.

И устните му... не усещаше устните си. Бяха изтръпнали, така се получаваше обикновено след голяма инжекция новокаин.

Пиърсън се обърна към красивия младеж в кремавия костюм и каза:

— Може да изглежда абсурдно, обаче ще припадна.

— Не, няма да припаднете — каза младежът и го каза с такава увереност, че Пиърсън му повярва, поне временно. Ръката пак се вкопчи над лакътя му, но този път много по-внимателно. — Елате тук, имате нужда да седнете.

По широкото площадче пред банката имаше разхвърляни малки мраморни островчета, високи около метър, като във всяко от тях имаше посадени различни видове летни и ранни есенни цветя. Хората от 10 часа седяха по ръбовете на тези огромни каменни саксии, някои четяха, някои разговаряха, някои просто гледаха потоците от пешеходци, преминаващи по улица „Търговска“, но всички вършеха това, което ги правеше Хората от 10 часа, това, за което и Пиърсън бе излязъл да свърши навън. Мраморното островче, което се намираше най-близо до Пиърсън и неговия нов познат, бе пълно с астри и техният пурпурен цвят грееше по удивителен начин за изострените сетива на Пиърсън. Кръглият му ръб бе празен, може би защото приближаваше десет и десет и хората бяха започнали да се прибират обратно вътре.

— Седнете — покани го младият негър с кремавия костюм и въпреки че Пиърсън напрегна всичките си сили, в крайна сметка по-скоро падна, отколкото седна. В един момент стоеше до червеникавокафявия мраморен остров, после някой измъкна „щифтовете“ от коленете му и той се приземи на задника си. Със сила.

— Наведете се надолу — каза младежът, който седеше до него. Лицето му бе останало много дружелюбно през цялото време, но очите му бяха неспокойни — те бързо кръстосваха площада напред-назад.

— Защо?

— Да върнете кръвта обратно в главата си — каза младият негър. — Но гледайте да не се разбере какво точно правите. Все едно че се навеждате да помиришете цветята.

— Кой да не разбере?

— Просто направете така, чухте ли? — в гласа на младежа се прокрадваше едва доловимо раздражение.

Пиърсън наведе главата си напред и си пое дълбоко дъх. Цветята не миришеха така добре, както изглеждаха, откри той — миришеха на бурени и едва доловимо на кучешка пикня. Въпреки това на него му се стори, че главата му се проясни, макар и съвсем мъничко.

— Започнете да изреждате щатове — нареди негърът. Той кръстоса крак върху крак, като изтупа плата на панталона, така че да се запази ръбът му и извади от вътрешния си джоб пакет „Уинстън“. Пиърсън усети, че неговата собствена цигара беше изчезнала, сигурно

я беше изпуснал в първия момент на шока, когато видя ужасното нещо в скъп костюм да пресича западната част на площада.

— Щатовете — каза той тъпо.

Младият негър кимна, извади една запалка, която вероятно беше много по-евтина, отколкото изглеждаше на пръв поглед, и запали цигарата си. — Започнете с този и после продължете на запад — подкани го той.

— Масачузетс... Ню Йорк, предполагам... или Върмонт, ако се започне отгоре... Ню Джърси... — Сега той се овладя малко и заговори с по-голяма увереност. — Пенсилвания, Западна Вирджиния, Охайо, Илинойс...

Чернокожият вдигна вежди:

— Западна Вирджиния, а? Сигурен ли сте?

Пиърсън се усмихна леко:

— Да, почти съм сигурен. Може обаче да съм разменил местата на Охайо и Илинойс.

Негърът вдигна рамене, за да покаже, че няма никакво значение, и се усмихна.

— Вече нямате чувството, че ще припаднете — виждам, че е така, — и това е най-важното. Искате ли един фас?

— Мерси — каза Пиърсън с благодарност. Не просто искаше фас, чувстваше, че няма да може без фас. — Имах един, обаче го изгубих. Как се казвате?

Негърът пъкна новичка цигара „Уинстън“ между устните на Пиърсън и щракна към нея със запалката.

— Дъдли Райнмън. Можете да ме наричате Дюк.

Пиърсън вдъхна дълбоко от цигарата и погледна към въртящите се врати, които водеха към мрачните дълбини и облачните висини на Първа търговска.

— Това нали не беше просто халюцинация? — попита той. — Това, дето го видях аз... нали го видяхте и вие, а?

Райнмън кимна.

— Вие не искахте той да разбере, че съм го видял — каза Пиърсън. Говореше бавно, опитваше се сам за себе си да си изясни нещата. Гласът му се беше върнал на мястото си и това само по себе си носеше облекчение.

Райнмън кимна отново.

— Но как можех да не го видя? И как да не разбере той?

— Вие забелязахте ли някой друг да се готви да крещи, докато получи инфаркт, както вие се готвехте да направите? — попита Райнмън. — Случайно да забелязахте някой дори да изглежда като вас? Аз например?

Пиърсън бавно поклати глава. Сега се чувстваше не просто изплашен, чувстваше се напълно объркан.

— Застанах между вас и него, доколкото можах, и не смятам, че той ви видя, но за миг-два беше на косъм. Имахте вид на човек, който току-що е зърнал мишка да се измъква от мусаката му. Вие сте от заеми с допълнителна гаранция, нали?

— О, да, Брендън Пиърсън. Извинете.

— Аз съм от компютърния отдел. Всичко е наред. Когато човек види първия си батман, първия си човек-прилеп, може да се получи такова нещо.

Дюк Райнмън подаде ръка и Пиърсън се ръкува с него. Но по-голямата част от съзнанието му изоставаше с една стъпка. *Когато човек види първия си батман, може да се получи такова нещо.* И когато Пиърсън извика в съзнанието си образа на Кръстоносеца с мантията, който, люлеейки се, преминава през кулите арт-деко на Готъм Сити, той откри, че терминът съвсем не е толкова лош. Той откри още нещо, или по-точно преоткри го. Добре е да имаш име за нещо, което те е изплашило. От това страхът ти не преминава, но много помага да го овладееш.

Сега той умишлено върна в съзнанието си това, което беше видял, като през цялото време си мислеше: *батман, това беше моят пръв батман. Първият ми човек-прилеп.*

Той бе излязъл през въртящата се врата само с една мисъл, същата мисъл, която беше в главата му винаги, когато слизаше в десет — колко добре ще се почувства, когато първата вълна никотин стигне до мозъка му. С това принадлежеше към бандата, това бе неговата версия на религиозните секти или на татуираните бузи.

Първо бе отбелязал факта, че денят бе станал дори още по-мрачен, откакто бе дошъл в осем и четиридесет и пет, и си беше помислил: *Ще си пуфкаме пироните в ковчега под проливен дъжд днес следобед цялата наша проклета шайка.* Не че дъждът можеше да ги

спре, разбира се. Хората от десет часа можеха да са всичко друго, но не и непостоянни.

Спомни си как погледът му бе преминал през площада, проверявайки набързо присъстващите, толкова набързо, че бе направо несъзнателно. Бе видял момичето с червената пола (и пак си бе помислил дали някой, който изглежда толкова добре, ще е добър и в леглото), младия чистач от третия етаж, който носеше шапката си с козирката назад, докато миеше пода на тоалетната или на снекбара, възрастния мъж с хубавата бяла коса и пурпурните петна по страните, младата жена с дебелите очила, тясното лице и дългата права черна коса. Бе забелязал и още няколко, които му бяха смътно познати. Един от тях, разбира се, бе симпатичният негър с кремавия костюм.

Ако беше дошъл Тими Фландърс, Пиърсън сигурно щеше да е в неговата компания, но него го нямаше и Пиърсън се бе преместил в центъра на площада с намерение да седне на едно от мраморните островчета (всъщност точно върху това, на което седеше сега). Като стигнеше там, щеше да има отлична позиция, от която да изчисли дължината на краката на госпожица Малката червена поличка — евтино занимание, но човек трябваше да се задоволява с това, което има. Бракът му бе щастлив, обичаше жена си и боготвореше дъщеря си и дори и през ум не му бе минавало да изневерява, но приближавайки четиридесетте, забеляза в кръвта му да се надигат определени императиви като морски чудовища. И не можеше да повярва, че е възможно един мъж да устои, без да се вторачи в такава червена пола и да не си зададе въпроса дали жената не носи отдолу бельо в същия цвят.

Едва бе тръгнал, когато новодошлият се появи зад ъгъла на сградата и започна да се изкачва по стъпалата на площадчето. Пиърсън бе доловил движение с ъгълчето на окото си и при обикновени условия не би му обърнал внимание — точно в този момент той се концентрираше върху червената пола, къса, тясна, ярка като пожарна кола. Но той бе погледнал нататък, защото дори с крайчеца на окото си, когато съзнанието му бе заето с други неща, той бе регистрирал, че нещо не е наред в лицето и главата, които вървяха заедно с приближаващата се фигура. Така че той се обърна и погледна, като по този начин прогони съня за кой знае колко нощи напред.

Обувките бяха добре; тъмносивият скъп костюм, който изглеждаше стабилен и непоклатим като подземията на банката, изглеждаше дори още по-добре, червената връзка не беше изненада, но не дразнеше окото. Всичко беше наред, типично облекло на banker от висшия ешелон за понеделник сутрин (пък и кой освен banker от висшия ешелон можеше да си позволи да дойде на работа в десет часа?). Чак когато човек стигнеше до главата, чак тогава започваше да му се струва, че или е полудял, или гледа нещо, което не е отразено в световната енциклопедия.

Но защо те не побягнаха? Чудеше се Пиърсън и една дъждовна капка падна върху чистобялата хартийка на недопушената му цигара. Трябваше да се разбягат с писъци, както хората бягат от гигантските буболечки във филмите с чудовища от петдесетте години. Тогава му мина през ум: Но нали и аз не побягнах.

Наистина така си беше, но не беше съвсем същото. Той не бе побягнал, защото бе замръзнал на мястото си. Обаче се беше опитал да изкрещи, но новият му приятел го беше спрял, преди да успее да включи гласните си струни на скорост.

Батман. Твоят първи батман. Човек-прилеп.

Над широките рамене на най-модерния за годината бизнес костюм и възела на червената вратовръзка „Сулка“ се издигаше огромна сиво-кафеникава глава, не кръгла, а безформена, като бейзболна топка, която е понасяла удари през цялото лято. Черни линии — може би вени — пулсираха точно под кожата на черепа, като криволици на безсмислена пътна карта и частта, която трябваше да е неговото лице, но не беше (във всеки случай не в някакъв човешки смисъл), бе всъщност покрита с бучки, които се издуваха и потръпваха като тумори, които имат свой собствен получувствен живот. Чертите бяха закърнели и свити — плоски черни очи, съвсем кръгли, които започваха алчно от средата на лицето, като очи на акула или някакво раздуто насекомо, деформирани уши без раковини, без месеста част. То беше без нос, или поне Пиърсън не беше го забелязал, въпреки че два израстъка като бивни стърчаха от заплетените косми, които растяха точно под очите. Повечето от лицето на нещото бе заето от уста — огромен черен полумесец, очертан от триъгълни зъби. В сравнение с едно такова същество, да си излапаш набързо храната би било направо свещенодействие.

Първата му мисъл в мига, в който съзря това ужасяващо видение — видение с елегантно дипломатическо куфарче „Бали“ в ръка с изящен маникюр, бе, че това е човекът-слон. Но сега си даде сметка, че съществуването не бе имало нищо общо с деформираното, но в основата си човешко същество от онзи стар филм. Дюк Райнмън беше по-близо до целта — тези черни очи и разтеглена уста бяха черти, свързвани с космати, цвърчащи неща, които прекарват нощите си, ядейки мухи, а през деня висят с главата надолу по тъмни места.

Но не тези неща го бяха накарали да се опита да изкрещи първия път; тази необходимост го бе сграбчила, когато съществуването в елегантния костюм бе преминало край него и светналите му насекомоподобни очи вече бяха впити във въртящите се врати. В онзи миг съществуването се намираше най-близо до него и точно тогава Пиърсън бе видял, че нещо се движи под четината, която покриваше безбройните тумори по лицето му. Не знаеше как е възможно такова нещо, но той го виждаше — то ставаше пред очите му, гледеше как плътта на мъжа пълзи около бучките по черепа и се дигли около острата му брадичка на неравномерни гънки. Между тях той зърна някаква противна розова сурова субстанция, за която дори не му се щеше да мисли... но сега, като си припомни, имаше чувството, че през цялото време е мислил за нея.

Още капки закапаха по лицето и по ръцете му. До него, седнал на извития мраморен ръб, Райнмън всмукна за последен път от цигарата си, хвърли я встрани и се изправи.

— Хайде — каза той. — Завая.

Пиърсън го погледна с широко отворени очи, после погледна към банката. Блондинката с червената пола тъкмо влизаше, пъкнала книгата си под мишницата. След нея плътно вървеше (и плътно я следеше с поглед) старчока с бухналата бяла коса на магнат.

Пиърсън върна поглед към Райнмън и каза:

— Да вляза вътре? Ти шегуваш ли се? Това нещо влезе там!

— Зная.

— Искате ли да чуете нещо съвсем шантаво? — попита Пиърсън и хвърли встрани своята цигара. Той не знаеше къде ще иде сега, предполагаше, че вероятно къщи, но знаеше със сигурност къде няма да иде и това бе Първа бостънска търговска банка.

— Разбира се — съгласи се Райнмън. — Защо не?

— Това нещо приличаше на нашия изпълнителен директор Дъглас Кийфър... без главата, искам да кажа. Същият подбор на костюм и куфарче.

— Колко странно — каза Дюк Райнмън. Пиърсън го изглежда подозрително.

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че вече го знаете, но сте прекарвали неприятна сутрин, така че аз ще го изрека. Това беше Кийфър.

Пиърсън се усмихна неуверено. Райнмън не отвърна на усмивката му. Той се изправи, сграбчи Пиърсън за ръцете и притегли по-възрастния човек към себе си, докато лицата им бяха на разстояние само няколко сантиметра.

— Току-що ви спасих живота. Вярвате ли ми, господин Пиърсън?

Пиърсън се замисли над думите му и откри, че беше точно така. Това чуждо, подобно на прилеп лице с черните очи и скупчени зъби, продължаваше да е в съзнанието му като тъмна факла.

— Да, предполагам, че е така.

— Добре. Тогава направете един жест и ме изслушайте внимателно, докато ви кажа три неща — ще го направите ли?

— Да... разбира се.

— Първо, това беше Дъглас Кийфър, изпълнителен директор на Първа бостънска търговска банка, близък приятел на кмета и по съвпадение почетен председател на Фонда за болница на бостънските деца. Второ, в банката работят още поне три прилепа, един от тях на вашия етаж. Трето, вие се връщате обратно вътре. Ако искате да останете жив, разбира се.

Пиърсън го зяпна, за миг не бе в състояние да отговори — ако се беше опитал, щеше да успее да издаде само едно от онези сподавени стенания.

Райнмън го хвана за лакътя и го задърпа към въртящата се врата.

— Хайде, приятел — каза той и гласът му беше странно нежен. — Дъждът вече заваля. Ако останем още навън, ще привлечем внимание, а хора в нашето положение не могат да си го позволят.

Отначало Пиърсън тръгна с Райнмън, после си помисли как гнездата от черни линии по главата на нещото бяха пулсирали и потръпвали. Този образ го накара да се спре изведнъж пред въртящата

се врата. Гладката повърхност на площада вече беше достатъчно мокра, за да разкрие още един Брендън Пиърсън под него, лъщящо отражение, което висеше от собствените му пети като прилеп в различен цвят.

— Аз... аз не мисля, че ще бъда в състояние — каза той заеквайки, със слаб глас.

— Ще бъдете — каза Райнмън. Той веднага хвърли бърз поглед към лявата ръка на Пиърсън. — Виждам, че сте женен... имате ли деца?

— Едно. Дъщеря — Пиърсън гледаше към фоайето на банката. Стъклата на въртящата се врата бяха поларизирани така, че помещението зад тях изглеждаше съвсем тъмно.

Като пещера, помисли си той. Пещера на прилепи, пълна с полуслепи заразноносител.

— Искате ли жена ви и детето ви да прочетат утре по вестниците, че ченгетата са изтеглили татко от бостънското пристанище с прерязано гърло?

Пиърсън погледна към Райнмън с широко отворени очи. Дъждът капеше по бузите му, по челото му.

— Успяват така да направят нещата, че да изглежда сякаш, че е работа на скитници — каза Райнмън. — И номерът им минава. Винаги минава. Защото са хитри и защото имат приятели на ключови места, Дявол го взел, точно за ключови места е цялата работа.

— Не те разбирам — каза Пиърсън. — Нищо не разбирам.

— Зная, че не разбирате — отвърна му Райнмън. — Това е опасен период за вас, така че правете това, което ви кажа. А аз ви казвам да си идете обратно на работното място, преди да са забелязали, че ви няма, и прекарайте останалата част от деня с усмивка на лицето. Не преставайте да се усмихвате, приятелю, не се отказвайте от усмивката, независимо колко могат да се сбъркат нещата. — Той се поколеба, после добави. — Ако оплетете конците, най-вероятно това ще ви подпише смъртната присъда.

Дъждовните капки оставяха светли следи по гладкото тъмно лице на младежа и Пиърсън изведнъж забеляза нещо, което е било там през цялото време, но той не беше го забелязал поради шока си: човекът беше безкрайно изплашен и въпреки това бе рискувал много, за да предпази Пиърсън от опасна клопка.

— Наистина не мога да остана навън още дълго — каза Райнмън.
— Опасно е.

— Добре — каза Пиърсън и с изненада откри, че гласът му звучи съвсем нормално и естествено. — Да се връщаме обратно на работа.

На лицето на Райнмън се изписа облекчение.

— Добре. И каквото и да видите през останалата част от деня, недейте да показвате изненада. Ясно ли е?

— Да — каза Пиърсън. Нищо не му беше ясно.

— Можете ли да приключите работа рано и да си тръгнете около три часа?

Пиърсън размисли, после кимна.

— Да, предполагам, че ще мога.

— Хубаво. Ще се срещнем на ъгъла на улица „Милк“.

— Добре.

— Браво, добре се справяш, човече — каза Райнмън. — Всичко ще бъде наред. Ще се видим в три. — Той се вмъкна във въртящата се врата и я бутна напред. Пиърсън влезе в преградата след него с чувството, че е оставил съзнанието си отвън на площада... цялото си съзнание, с изключение на онази част, която вече искаше още една цигара.

* * *

Денят минаваше бавно, но всичко си беше наред, докато не се върна от обед (и две цигари) с Тим Фландърс. Те излязоха от асансьора на третия етаж и първото нещо, което Пиърсън видя, бе още един батман... само дето това беше батманка с черни лачени обувки на високи токове, черен найлонов чорапогащник и страхотен копринен костюм — сигурно е „Самюъл Блу“, помисли си Пиърсън. Страхотни дрехи, с които човек наистина може да въздейства на другите... само че, като стигнеше до главата, човек виждаше нещо като кимащ слънчоглед мутант.

— Здравейте, господа. — Един сладък контраалтов глас ги заговори иззад сцепения отвор, който представляваше устата.

Това е Сюзън Холдинг, помисли си Пиърсън. Не може да бъде, обаче е така.

— Здравсти Сузи — чу собствения си глас да ѝ отговаря и си помисли: ако тя се доближи до мен... ако се опита да ме докосне... Ще изкрещя. Няма да успея да се сдържа, каквото и да говори онова хлапе.

— Добре ли си, Бранд? Изглеждаш ми бледен.

— Май ме е пипнал леко оня вирус, дето се мотка наоколо — каза той, отново изненадан до дъното на душата си, че звучи така спокойно и естествено. — Обаче имам чувството, че ще се преборя с него.

— Добре — каза гласът на Сюзън Холдинг иззад лицето на прилепа със странно подвижната плът. — Без целувки, докато се оправяш, обаче — всъщност дори недей да дишаш към мен. Не мога да си позволя лукса да се разболея, при условие че японецът идва в сряда.

Няма проблеми, сладур — никакви проблеми, повярвай.

— Ще се опитам да се въздържа.

— Тим, ще дойдеш ли в моя кабинет да видиш онези справки, дето са цели чаршафи?

Тими Фландърс плъзна едната си ръка около кръста на сексапилния и стегнат костюм „Самюъл Блу“ и пред широко отворените очи на Пиърсън се наведе и залепи една целувчица от едната страна на покритото с тумори косматото лице. *Сигурно Тими вижда бузата ѝ на това място, помисли си Пиърсън и изведнъж усети как разумът му се изплъзва като кабел, навит на барабан. Нейната гладка парфюмирана буза, това вижда той, и това си мисли, че целува. О, боже мой. О, боже мой.*

— Ето на! — възкликна Тими и се наведе церемониално към съществуването. — Една целувка и аз съм ваш роб, скъпа госпожо!

Той намигна на Пиърсън и тръгна да изпроводи съществуването в посока към неговия офис. Като минаваха край чешмичката, той отпусна ръката си, с която я бе прегърнал през кръста. Краткият и безсмислен танц на ухажване между пауна и паунката бе изпълнен — ритуал, който се беше развил през последните десетина години във взаимоотношенията между шефка и мъжете подчинени — и те се отдалечиха от Пиърсън като сексуално равностойни, говорейки само за сухи цифри.

Прекрасен анализ, Бранд, помисли си разсеяно Пиърсън, обръщайки им гръб. Трябваше да станеш социолог. И почти беше

станал — в крайна сметка, това му бе втора специалност в колежа.

Като влезе в кабинета си, той си даде сметка, че цялото му тяло е обляно в лепкава пот. Пиърсън забрави социологията и се разбърза, за да успее за три часа.

В два и четиридесет и пет той се стегна и провря глава в кабинета на Сюзън Холдинг. Непознатият астероид на главата ѝ бе наведен към синьо-сивия екран на компютъра, но като чу почукването, тя се обърна, а плътта на странното ѝ лице се приплъзваше неспокойно, черните ѝ очи го гледаха със студената алчност на акула, която изучава крака на някой плувец.

— Дадох на Баз Карстеърс формуляр номер четири — каза Пиърсън. — Ще взема у дома индивидуалните формуляри номер девет, ако нямаш нищо против. Там ми е допълнителната програма.

— Това ли ти е скромният начин да кажеш, че ще се чупиш, а? — попита Сюзън. Черните вени започнаха неописуемо да се повдигат на повърхността на голия ѝ череп, туморите, които очертаваха лицето ѝ, се раздвижиха и Пиърсън видя, че един от тях изпуска някаква розова субстанция, която приличаше на окървавен крем за бръснене.

Той успя да се насили и се усмихна.

— Пипна ли ме сега!

— Е — каза Сюзън, — предполагам, че оргията, която организираме в четири часа, ще трябва да мине без теб.

— Благодаря ти, Сузи — той се обърна и понечи да тръгне.

— Бранд?

Той се обърна към нея, а страхът и отвращението му заплашваха да се превърнат в ярко бяла, смразяваща паника и изведнъж му се стори, че със сигурност тези алчни черни очи бяха прозрели през него и нещото, което се бе облякло като Сюзън Холдинг, щеше да каже: *Хайде да не си играем игрички, а? Влез и затвори вратата. Я да видим дали си толкова вкусен, колкото изглеждаш.*

Райнмън щеше да почака малко и след това щеше да си иде сам там, където се беше запътил. Може би, помисли си Пиърсън, той ще се сети какво се е случило. Може и преди да му се е случвало.

— Да? — попита той и се опита да се усмихне.

Тя го огледа с преценяващ поглед, без да каже нищо в продължение на няколко секунди, гротескната ѝ глава стърчеше над женственото и сексапилно тяло на шефка и след това каза:

— Изглеждаш малко по-добре сега. — Устата ѝ беше зяпнала, черните очи продължаваха да се взират с изражението на Парцалената кукла Ана, изоставена под нечие детско легло, но Пиърсън знаеше, че всеки друг би видял просто Сюзън Холдинг, усмихната сладко към един от своите експерти и демонстрираща загриженост тип А. Не точно Майка Кураж, но загрижена и проявяваща интерес.

— Добре — каза той и реши, че това вероятно е твърде слабо. — Чудесно!

— Да можехме само да те накараме да се откажеш от цигарите.

— Е, опитвам се — каза той и леко се засмя. Мазният кабел, навит около барабана на неговото съзнание пак приплъзна. *Пусни ме, помисли си той. Пусни ме, кучко проклето, остави ме да се махна оттук, преди да съм направил нещо, което ще е твърде шантаво, за да остане без последствия.*

— Ти отговаряш на условията за автоматично повишение на застраховката, нали разбираш — каза чудовището. Сега се пукна повърхността на още един тумор с едно леко, противно „пук“ и от него започна да се стича още от розовата субстанция.

— Да, зная, — каза той. — Ще помисля сериозно по въпроса, Сюзън. Наистина.

— Направи го — каза тя и пак се завъртя към светещия екран на компютъра. За миг той беше като ударен от гръм, не вярваше, че е изкарал такъв късмет. Разговорът беше приключен.

Когато дойде време Пиърсън да напусне сградата, дъждът вече се лееше като из ведро, но Хората от десет часа — сега бяха Хората от три часа (но съществена разлика нямаше) — си бяха навън, независимо от всичко, скупчени заедно като овце и си вършеха своята работа. Госпожица Малката червена поличка и чистачът, който обичаше да си слага шапката с козирката назад, се бяха скрили под прогизнал брой на „Бостънски глобус“. Изглежда, не им беше много удобно и бяха отчасти мокри, но въпреки това, Пиърсън завиждаше на чистача. Госпожица Малката червена поличка употребяваше парфюм „Джорджо“, той го бе усещал в асансьора няколко пъти, и издаваше леки звуци на шумоляща коприна всеки път, когато се раздвижеше.

За какво си мислиш, по дяволите, зададе си въпроса той и веднага си отговори. Опитвам се да остана нормален, много

благодаря. Да не би да имаш нещо против?

Дюк Райнмън бе застанал под козирката на цветарския магазин точно зад ъгъла, беше свил глава между раменете, а между устните му имаше цигара. Пиърсън отиде до него, погледна си часовника и реши, че може да изчака още малко. Наведе си главата леко напред, но достатъчно, за да запали цигарата си от огънчето на Райнмън. Направи го, без дори да осъзнае какво точно става.

— Моята шефка е от тях — каза той на Дюк. — Естествено, освен ако Дъглас Кийфър не е от чудовищата, които се обличат в женски дрехи.

Райнмън се усмихна зловещо и нищо не каза.

— Казахте, че имало още трима. Кой са останалите двама?

— Доналд Файн. Може би не го познавате. Той се занимава с гаранции. И Карл Гросбек.

— Карл... директорът на борда? Боже!

— Вече ви споменах — каза Райнмън. — Ключовите позиции са всичко за тези типове. Ало, такси!

Той се втурна изпод навеса и започна да маха на бяло-кафявото такси, което пътуваше като по чудо празно в дъждовния следобед. То изви към тях, разплисквайки водата в локвите. Райнмън чевръсто се дръпна, но обувките и маншетите на панталоните на Пиърсън прогизнаха. В сегашното му състояние това нямаше кой знае какво значение. Той отвори вратата и остави Райнмън да се вмъкне пръв и да се прехвърли от другата страна на седалката. Пиърсън го последва и затръшна вратата.

— Кръчмата на Галахър — каза Райнмън. — От другата страна на...

— Зная къде е — каза шофьорът, — но никъде няма да идем, докато не си изхвърлиш фасата, приятелче. — Той почука по знака, закачен за таксиметъра: ПУШЕНЕТО В КОЛАТА ЗАБРАНЕНО пишеше на него.

Двамата мъже се спогледаха. Райнмън повдигна рамене полупритеснено, полунавъсено — жест, който се бе превърнал в основен поздрав на Хората от десет часа някъде от началото на деветдесетте години. После, без дори да гъкне в знак на протест, той изхвърли едва започнатата си цигара на проливния дъжд.

Пиърсън започна да разказва на Райнмън колко се бе шокирал, когато вратите на асансьора се отвориха и той бе получил за първи път възможността да огледа добре същинската Сюзън Холдинг, но Райнмън се намръщи, поклати едва забележимо глава и насочи палеца си към шофьора.

— Ще говорим по-късно — каза той.

Пиърсън потъна в мълчание и се задоволи с това да наблюдава как мокрите от дъжда небостъргачи в центъра на Бостън се носят край тях. Той се улови, че е настроен да възприема до най-малките подробности сценките, които се разиграваха по уличките зад зацапания прозорец на таксито. Най-много се интересуваше от малките групички хора от десет часа, които се виждаха пред всяко учреждение, край което минаваха. Където имаше някаква сушинка, те я бяха заели, а където нямаше — също — просто бяха вдигнали яките на палтата си, бяха скрили цигарите си в шепи и си пушеха. На Пиърсън му мина през ум, че вероятно деветдесет процента от нафуканите небостъргачи в центъра, край които минаваха, сега бяха превърнати в зони, където пушенето беше забранено, също като този, в който работеха те с Райнмън. Мина му през ум още една мисъл (и тази мисъл имаше силата на прозрение), че Хората от десет часа не са всъщност ново племе, а остатъци от едно старо племе, от ренегатите, които тичат пред новата метла, която се стреми да измете техния навик навън през вратата на американския живот. Тяхната обединяваща характерна черта бе нежеланието им или неспособността им да се откажат от един самоубийствен навик; те бяха остатъците в една бързо свиваща се зона на здрача на приемливостта. Екзотична социална група, но не група, която ще просъществува много дълго. Той предполагаше, че до 2020, 2050 година най-късно Хората от десет часа вече щяха да са изчезнали.

Дявол да го вземе, почакайте, помисли си той. Ние сме просто от последните трудно умиращи оптимисти, това сме ние — повечето от нас не си закопчават предпазните колани в колите и биха си свалили шлема, ако разрешаваха човек да се качи на мотоциклет без това проклето нещо.

— Какво е толкова смешно, господин Пиърсън? — попита го Райнмън и Пиърсън се усети, че на лицето му има широка усмивка.

— Нищо — каза Пиърсън. — Или поне нищо важно.

— Добре, но не ми се хилете като обратен.

— Ще ме помислите ли за обратен, ако ви помоля да ме наричате Брендън?

— Мисля, че не — каза Райнмън и сякаш се замисли още веднъж: по въпроса. — Стига ти да ме наричаш Дюк и да не ми пуцаш ръка или пък да правиш нещо подобно.

— Мисля, че в това отношение си в пълна безопасност. Искаш ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

— Това бе най-удивителният ден в живота ми.

Дюк Райнмън кимна, без да отвърне на усмивката на Пиърсън.

— А той още не е свършил — каза той.

2

Пиърсън си помисли, че кръчмата на Галахър бе избрана от Дюк направо с вдъхновение — истинска бостънска аномалия, това бе идеалното място за двама банкови чиновници да обсъждат теми, които биха оставили най-близките им със сериозни съмнения дали са с всичкия си. Най-дългият бар, който Пиърсън бе виждал някога, освен във филмите, се виеше през огромния четвъртит лъскав дансинг, на който три двойки унесено правеха сухи тренировки по чукане, докато Марти Стюърт и Травис Трит изпълняваха „Това ще ти причини болка“.

Ако кръчмата беше по-малка, барът сигурно щеше да е претъпкан, но постоянните клиенти бяха разположени спокойно около тази безкрайно дълга, облицована с махагон състезателна писта, така че можеше да се постигне пълно уединение; нямаше никаква нужда да си търсят сепаре по-надолу, в тъмните части на помещението. Пиърсън се зарадва. Много по-лесно беше да си представи човек някой от хората-прилепи, може би дори мъжки и женски, седнали (или кацнали) в съседното сепаре, как напрегнато слушат разговора им.

Нали това е известно като бункерен манталитет, приятелче? — помисли си той. — Май много бързо стигна дотам, а?

Май да, но засега на него му беше все едно. Беше благодарен, че ще може да гледа във всички посоки, докато разговаряха... или докато говореше Дюк, предположи той.

— Добре ли е барът? — попита Дюк и Пиърсън кимна.

Изглеждаше така, сякаш барът беше един, разсъждаваше Пиърсън и последва Дюк под знака, на който пишеше ПУШЕНЕТО РАЗРЕШЕНО САМО В ТАЗИ ЧАСТ, но всъщност бяха два бара... така, както някъде през петдесетте години всяка закусвалня долу, на юг, се е състояла от две — една за белите и една за чернокожите. И тогава, както и сега, човек е виждал разликите. Телевизор „Сони“ с размерите почти на киноекран бе насочен към центъра на непущаческата част; в никотиновото гето имаше само един позастарял

„Зенит“ закрепен за стената (един надпис успоредно с него съобщаваше: ЧУВСТВАЙТЕ СЕ СВОБОДНИ ДА ПОИСКАТЕ НА КРЕДИТ И НИЕ ЩЕ СЕ ЧУВСТВАМЕ СВОБОДНИ ДА ВИ КАЖЕМ ДА СИ... МАЙКАТА!). Повърхността на барплота бе много по-мръсна от тяхната страна. Отначало Пиърсън си помисли, че сигурно само му се струва така, но като се вгледа по-добре, се убеди, че дървото изглежда съвсем захабено с неясни препокриващи се кръгчета от минали оттук чаши. И, разбира се, тук се усещаше нездравият, жълтеникав мирис на тютюнев дим. Можеше да се закълне, че този дим излезе от столчето, когато той седна пред бара, така както от седалките в старите кина излиза въздух с мирис на пуканки. Телевизионният говорител на техния разнебитен, помътнял от дима телевизор имаше вид на отровен с цианид; докато същият от другия екран, от другата страна на бара, говореше на здравеняците с вид сякаш всеки момент можеше да пробяга четири по сто и след това да прави коремни преси.

Добре дошли в задната част на автобуса, помисли си Пиърсън, докато оглеждаше своите събратя пушачи с някаква раздражена веселост. Но да не се оплаваме; след десет години пушачите няма дори да ги пускат да се качат.

— Цигара? — попита Дюк, вероятно използвайки някакви свои рудиментарни способности да чете мислите на другите.

Пиърсън хвърли един поглед на часовника си, след това прие фаса заедно с още едно пламъче от имитацията на скъпа запалка на Дюк. Вдъхна дълбоко, като се наслаждаваше на начина, по който димът се плъзгаше по дихателната му тръба, наслаждаваше се дори на лекото замайване, което усещаше в главата си. Естествено че този навик беше опасен, потенциално смъртоносен, как би могъл да не бъде, при условие че така омайваше хората? Такъв беше животът, нали?

— А ти? — попита той Дюк, който пъкна пакета с цигарите обратно в джоба си.

— Аз мога малко да изчакам — каза Дюк усмихнат. — Изпуших две-три, преди да се качим в таксито. Освен това ще трябва да компенсирам допълнителната, която изпуших на обяд.

— Ти си определил дажба, така ли?

— Да, обикновено си позволявам по една на обяд, но днес изпуших две. Да знаеш, ти направо ми изкара акъла.

— Аз самият си бях изкарал акъла.

Барманът се приближи до тях и Пиърсън усети, че направо е очарован от начина, по който мъжът успя да избегне тънката струйка дим, която ре надигаше от цигарата му. Чудя се дали той въобще съзнава, че го прави... но съм сигурен, че ако му духна дим в лицето, той ще прескочи барплота и ще ми размаже физиономията.

— Какво ще обичат господата?

Дюк поръча „Сам Адъмс“, без да се посъветва с Пиърсън. Когато барманът се отдалечи, за да донесе бирите, Дюк се обърна обратно и каза:

— Не трябва да бързаме. Много е неподходящ моментът, за да се напие човек. Неподходящ е дори за едно леко замайване.

Пиърсън кимна и пусна петдоларова банкнота върху тезгяха, когато барманът се върна с бирите. Отпи голяма глътка, след това всмукна от цигарата. Много хора смятат, че вкусът на цигарата е най-добър след храна, но Пиърсън не беше съгласен с това мнение. Дълбоко в сърцето си той вярваше, че Ева е имала неприятности не заради ябълка, а заради бира с цигара.

— И така, кой метод използва? — попита го Дюк. — Лепенката? Хипноза? Старата американска воля? Като те гледам, имам чувството, че е било с лепенката.

Ако това бе усилие от страна на Дюк да поразведри нещата, то определено не успя. Пиърсън бе мислил много за пушене този следобед.

— Да, лепенката — каза той. — Носих я две години след като се роди дъщеря ми. Погледнах я през стъклото в родилния дом и реших да оставя цигарите. Изглеждаше ми направо безумие да паля четиридесет-петдесет цигари на ден, когато току-що бях поел осемнадесетгодишен ангажимент към едно чисто ново човешко същество. (В което се бях влюбил незабавно, можеше да добави той, но имаше чувството, че Дюк вече го знаеше.)

— Да не говорим за доживотния ти ангажимент към жена ти.

— Да не говорим за жена ми — съгласи се Пиърсън.

— Да не говорим за отбрани братя, балдъзи, кредитори, хазяи и приятели.

Пиърсън избухна в смях и кимна.

— Да, точно така е.

— Но не е така лесно, както си го мисли човек, нали? Когато е четири сутринта и не можеш да заспиш, това желание да си благороден бързо се изпарява.

Пиърсън направи физиономия.

— Или ако трябва да се качиш горе и да спечелиш някой друг долар за Гросбек и Кийфър, и Файн, и останалите момчета от борда. Първия път, когато трябваше да ида и да го правя, без да грабна цигара още в момента, в който влязох... боже, голям зор видях.

— Но си спрял напълно поне за известно време, нали така?

Пиърсън погледна към Дюк, само отчасти учуден на неговата информираност, и после кимна:

— За около шест месеца. Но в съзнанието си никога не ги оставих напълно, нали ме разбираш?

— Напълно те разбирам.

— Накрая започнах пак да припалвам. Беше през 1992, точно когато започнаха да се появяват нови статии за това как някои хора пушели, докато носели лепенката и получили инфаркт. Помниш ли?

— Ахъ — каза Дюк и се потупа по челото. — Тук имам пълна картотека на всички статии, които са излизали за тютюнопушенето, приятелю, по азбучен ред. Пушене и Алцхаймер, пушене и бъбречни заболявания, пушене и венозни болести... знаеш.

— Така че имах избор — каза Пиърсън. Той се усмихна леко, малко притеснено — усмивката на човек, който знае, че се е държал като пълен глупак, че продължава да се държи като глупак, но не знае защо. — Можех или да престана да паля, или да престана да нося лепенката. Така че аз...

— Престанах да нося лепенката — завършиха те едновременно и избухнаха в смях, който накара един плешив посетител на бара, от частта за непушачи, да ги погледне за миг, смръщен, преди да се съсредоточи обратно върху новинарската емисия по телевизията.

— Животът е тъпа работа, нали? — попита Дюк и продължи да се смее, като започна да бърка във вътрешните джобове на кремавото си сако. Той се спря, като видя, че Пиърсън му поднася пакет „Марлборо“ с една измъкната нагоре цигара. Размениха си погледи,

Дюк изглеждаше учуден, а Пиърсън — изпълнен с разбиране, и после пак избухнаха в нестроен смях.

Плешивият тип пак погледна към тях, този път беше още по-смръщен. Те не го забелязаха. Дюк пое подадената цигара и я запали. Цялата работа продължи не повече от десет секунди, но това бе достатъчно двамата мъже да станат приятели.

— Пушех като комин, откакто навърших петнадесет години чак докато се ожених през 1991 — каза Дюк. — Майка ми не одобряваше, но беше благодарна, че не пуша наркотици и не се занимавам с продажбата им, както поне половината от децата по нашата улица — говоря ти за Роксбъри, — така че тя не ми опяваше много. Заедно с Уенди заминахме за Хавайските острови на меден месец и когато се върнахме, тя ми подари един подарък. — Дюк всмукна дълбоко и после пусна две струйки през ноздрите си. — Намерила го в каталога на „Шарпър имидж“ или в някой друг каталог, не знам. Имаше някакво засукано име, но не помня какво беше точно, просто го наричах „машината за измъчване на Павлов“. Въпреки това я обичах като луд — и още я обичам, повярвай ми, — така че отстъпих и направих каквото можах. Не беше чак толкова тежко. Нали знаеш за кой уред ти говоря?

— Как да не знам — каза Пиърсън. — Бибитката. Тя те кара по малко да изчакваш за всяка следваща цигара по-дълго. Лизабет — жена ми — все ми ги сочеше, докато беше бременна с Джени. Елегантно и ненатрапчиво като количка цимент, която пада от скеле.

Дюк кимна усмихнат и когато барманът мина край тях той посочи чашите, за да повтори поръчката. След това се обърна към Пиърсън.

— Като се изключи това, че аз използвах „машината за мъчение на Павлов“ вместо лепенката, историята ми е същата като твоята. Стигнах чак онзи етап, когато машината ти изпълнява тъпанарска версия на Хора на свободата, или нещо подобно, но навикът ми постепенно се промъкна обратно. Той е по-труден за унищожаване от двуглав змей. — Барманът донесе новите бири. Този път плати Дюк, отпи от своята и каза:

— Трябва да се обадя по телефона. Ще ми трябват пет минути.

— Добре — каза Пиърсън. Той се огледа и забеляза, бармана, който се беше оттеглил в относително безопасната част за непушачи

(до 2005 профсъюзите ще извоюват да има по двама бармани, помисли си той, — един за пушачите и един за непушачите) и пак се обърна към Дюк. Като заговори този път, внимаваше гласът му да е по-тих. — Мислех, че ще си поговорим за хората-прилепи.

Дюк го огледа с тъмнокафявите си очи и след това каза:

— Та нали за тях си говорим, човече. За тях си говорим.

И преди Пиърсън да успее да каже нещо, Дюк изчезна в мрачните (но почти без никакъв дим) дълбини на кръчмата на Галахър към телефонните кабинки, където и да се намираха те.

* * *

Бяха минали пет-шест минути и Пиърсън тъкмо се чудеше дали не трябва да иде да потърси Дюк, когато вниманието му бе привлечено от телевизора, където водещият новините говореше за огромния отзвук, предизвикан от вицепрезидента на Съединените щати. В реч пред Националната асоциация по образованието той бе предложил да се направи преценка на субсидираните от правителството детски градини и да бъдат закрити там, където е възможно.

Пуснаха кадри на видеозапис, направен по-рано през деня в някаква конгресна зала във Вашингтон. Репортажът вървеше от общ план с уводните думи и постепенно премина към близък план на вицепрезидента върху подиума Пиърсън се вкопчи в бара с две ръце толкова силно, че пръстите му за малко да потънат в облицовката. В съзнанието му се появи едно от нещата, които Дюк му беше казал на площада: Те имат приятели на ключови позиции. Дявол ги взел, ключовите позиции са всичко за тях.

— Ние не сме настроени срещу работещите майки в Америка — говореше безформеното лице на чудовището, застанало зад катедрата със синия знак на вицепрезидента, — нито пък сме настроени срещу заслужилите бедни хора в тази страна. Въпреки това обаче ние считаме...

Една ръка хвана Пиърсън за рамото и той трябваше да си прехапе устните, за да не изкрещи. Обърна се и видя Дюк. Младежът се бе променил — очите му ярко блестяха и на челото му бяха избили

ситни капчици пот. Пиърсън си помисли, че той прилича на човек, който току-що е спечелил от лотарията.

— Повече да не си посмял да правиш това — каза Пиърсън и Дюк замръзна, докато се качваше обратно на столчето си. — Сърцето ми падна в петите.

Дюк, изглежда, се изненада, после погледна към телевизора. По лицето му пролича, че всичко му е станало ясно.

— О, боже! Извинявай, Брендън. Наистина. Все забравям, че ти се включи в този филм по средата.

— А президентът? — попита Пиърсън. Той се напрягаше, за да може гласът му да звучи равно и почти успя. — Предполагам, че мога да просъществувам с този тъпанар, обаче президентът? И той ли...

— Не — каза Дюк. Той се поколеба, после добави. — Поне не засега.

Пиърсън се наведе към него, усещайки че устните му пак започват да изтръпват.

— Какво искаш да кажеш с това: поне не засега? Какво става Дюк? Какво представляват те? Откъде идват? С какво се занимават и какво искат?

— Ще ти кажа това, което зная — каза Дюк, — но първо искам да те попитам дали ще можеш да дойдеш с мен на едно малко събрание тази вечер. Около шест. Готов ли си да го направиш?

— За това ли ще става въпрос?

— Разбира се, че за това.

Пиърсън се замисли.

— Добре, но ще трябва да се обадя на Лизабет.

Дюк го погледна разтревожено:

— Нищо не и казвай за...

— Разбира се, че няма. Ще ѝ кажа, че Безпощадната красавица иска да разгледам още веднъж безценните ѝ чаршафи с данните, преди да ги покаже на японца. Това ще мине, тя знае, че Холдинг се опитва да изпипа до най-малката подробност предстоящото посещение на нашите приятели. Това звучи ли ти убедително?

— Да.

— И на мен ми звучи добре, но се чувствам малко гадно.

— Няма нищо гадно в това да искаш да увеличиш колкото е възможно повече разстоянието между прилепите и жена си. Искам да

кажа, че няма да те водя в някой бардак, приятелю.

— Предполагам, че няма. Така че говори.

— Добре. Мисля, че ще е най-добре, ако започна с твоите пушачески навици.

Мюзикбокът, който бе мълчал през последните няколко минути, сега започна да свири някаква уморена версия на песента на Били Рей Саръс „Болящо сърце“. Пиърсън се взря в Дюк Райнмън с объркани очи и отвори уста, за да попита какво общо имат пушаческите му навици с цената на кафето в Сан Диего. Само че не можа да каже нищо. Абсолютно нищо.

— Оставил си ги... после си започнал да припалваш... но си бил достатъчно умен, за да знаеш, че ако не внимаваш, за месец-два пак ще се върнеш там, откъдето си тръгнал — каза Дюк. — Нали така?

— Да, но не виждам...

— Ще видиш. — Дюк извади носната си кърпа и си избърса челото. Първото впечатление на Пиърсън, когато той се бе върнал от телефона, бе, че Дюк направо ще експлодира от превъзбуда. Това впечатление оставаше, но сега той забеляза още нещо: той беше изплашен до смърт.

— Просто следи внимателно това, което ти казвам.

— Добре.

— По някакъв начин ти си нагласил живота си спрямо този навик. Това, дето му викат „модус вивенди“. Не можеш да се принудиш да ги оставиш, но си открил, че това не е краят на света — не е като да си прирастен към кокаина и да не можеш без него, нито пък да си пияница, който всяка вечер се натареляква до козирката. Пушенето е гаден навик, но има междинно положение между няколко кутии цигари на ден и пълното въздържание.

Пиърсън го гледаше с широко отворени очи и Дюк се усмихна.

— Не ти чета мислите, ако това ти минава през ум. Искам да кажа, че ние се познаваме, нали така?

— Предполагам, че е така — каза Пиърсън замислено. — Просто забравих, че и двамата сме от Хората от десет часа.

— Какво сме?

Така Пиърсън му обясни накратко за Хората от десет часа, за техните ритуални жестове (намръщени погледи, когато видят надпис ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО, намръщено вдигат рамене в знак на

съгласие, когато някой авторитетно ги помоли: Ако обичате да изгасите цигарата си, господине), техните племенни свещени атрибути (дъвки, твърди бонбони, клечки за зъби и, разбира се, малки опаковки с дезодорант за уста) и освен това племенните молебствия (най-честото, от които е Следващата година ще откажа цигарите завинаги, господи!).

Дюк слушаше очарован и когато Пиърсън свърши, той каза:

— Боже Господи, Брендън! Ти си открил изгубеното племе на Израил! Тези превъртели идиоти просто са тръгнали след Джо Кемъл!

Пиърсън избухна в смях, като си спечели по този начин още един ядосан и учуден поглед от гладко избръснатия приятел от Непушаческата зона.

— Във всеки случай фактите съответстват съвсем точно — каза му Дюк. — Ти пушиш ли пред твоето дете?

— Не, за бога! — възкликна Пиърсън.

— А пред жена си?

— Не, вече не пуша.

— Кога за последен път си пушил в ресторант?

Пиърсън се замисли и откри нещо много странно: не можеше да си спомни. Сега вече той предпочиташе да го настанят в частта за непушачи в ресторанта, дори когато отиваше сам и отлагаше изпушването на цигарата за след хранене, след като платеше и си тръгнеше. А дните, когато бе пушил по време на ядене, бяха минали далеч в миналото, разбира се.

— Хората от десет часа — каза Дюк и в гласа му се усещаше възторг. — Боже, това много ми харесва — харесва ми, че си имаме име. И човек наистина има чувството, че е част от племе. Това е...

Той изведнъж замлъкна и се загледа през един от прозорците. Отвън минаваше един бостънски полицаи и разговаряше с красива млада жена. Тя го гледаше със сладко изражение на възторг и сексапил, без въобще да почувства черните, преценяващи я очи и триъгълните зъби точно над главата ѝ.

— За бога! Как може човек да гледа това — каза Пиърсън с тих глас.

— Да — каза Дюк. — При това се случва все по-често и по-често. — Той замлъча за миг и се загледа в полупразната си халба. После сякаш физически се отърси от своята замисленост. — Каквито и

да сме — каза той на Пиърсън, — ние сме единствените хора в целия свят, които могат да ги видят.

— Какво, само пушачите ли? — попита недоверчиво Пиърсън. Разбира се, че трябваше да се досети, че Дюк ще стигне до това, но въпреки всичко...

— Не — каза търпеливо Дюк. — Пушачите не ги виждат. И непушачите също не ги виждат. — Той измери Пиърсън с поглед. — Виждат ги само хора като нас, Брендън, хора, които не са ни риба, ни рак.

— Само Хора от десет часа като нас.

Когато след петнадесет минути си тръгнаха от кръчмата на Галахър (преди това Пиърсън се беше обадил на жена си и беше обещал да се върне къщи преди десет), дъждът беше намалял и се беше превърнал в леко ръмене, така че Дюк предложи да повървят малко. Не по целия път до Кеймбридж, закъдето се бяха запътили, но достатъчно, за да може Дюк да му обясни още някои неща. Улиците бяха почти пусати и можеха да довършат разговора си, без да се обръщат и да поглеждат през рамо час по час.

— По някакъв странен начин това прилича на първи оргазъм — говореше Дюк, докато се движеха през ниската, прилична на воал мъгла, в посока към река Чарлс. — Тръгваш веднъж и това става част от теб, от твоя живот и е винаги там, за теб. Същото е и с тази работа. Един ден химическите съставки в мозъка ти достигат до един определен баланс и ти ги виждаш. Много пъти съм се чудил колко ли хора са умирали на място от страх в този момент. Обзалагам се, че са много.

Пиърсън погледна кървавото петно от светофара, отразено на бляскавия черен паваж на улица Бойлстън и си спомни шока, който бе изпитал при първата среща.

— Толкова са ужасни. Толкова са противни. Начинът, по който плътта им се движи по черепа... просто няма как да го изкаже човек, нали така?

Дюк кимаше.

— Те са отвратителни грозни копелета, истина е. Пътувах в метрото към къщи, когато видях първия. Беше на перона на гара

Паркстрийт. Минахме точно край него. Имах късмет, че бях в преминаващ влак, защото изкрещях.

— И какво стана тогава?

Усмивката на Дюк, поне временно се бе превърнала в объркано изражение.

— Хората ме поглеждаха за миг, след това извърщаха глава. Нали знаеш как е в големия град, на всеки ъгъл има по един ненормален, който проповядва колко Исус обичал тефлонови съдове.

Пиърсън кимна. Той добре знаеше как са нещата в големия град. Или поне до днес бе мислил, че знае.

— Тогава един червенокос тип с около трилион лунички по лицето си, седна на мястото до мен и ме сграбчи за лакътя, точно както и аз те сграбчих днес. Името му е Роби Делри. Бояджия е. Довечера ще го видиш у „Кейтс“.

— Какво е „Кейтс“?

— Специализирана книжарница в Кеймбридж. Мистерии. Срещаме се там веднъж или два пъти седмично. Добро място е. Събират се най-вече добри хора. Ще видиш. Във всеки случай Роби ме сграбчи за ръката и каза: „Не си полудял, и аз го видях. Истински е — батман, човек-прилеп.“ Това беше всичко, и той можеше да е резултат от някакъв амфетамин... но аз го бях видял и облекчението...

— Да — каза Пиърсън, мислейки за сутринта. Спряха се на улица Стору Драйв, изчакаха да отmine една цистерна и след това прекосиха осеяната с локви улица. За момент вниманието на Пиърсън бе привлечено от избеляващ надпис, написан със спрей на гърба на една пейка към реката. ИЗВЪНЗЕМНИТЕ СЕ ПРИЗЕМИХА, гласеше той. ИЗЯДОХМЕ ДВАМА В РЕСТОРАНТА ЗА МОРСКИ ДЕЛИКАТЕСИ.

— Добре, че ти беше там сутринта — каза Пиърсън. — Късмет извадих.

Дюк кимна.

— Така е, късмет извади. Когато прилепите вдигнат мерника на някой тип, те така се разправят с него, че полицаите трябва да събират парчетата след някой от техните купони. Това чу ли го?

Пиърсън кимна.

— И никой няма да знае, че жертвите са имали една обща характерна черта — намалили са цигарите до пет-шест на ден. Имам

чувството, че този факт би останал незабелязан дори и за ФБР.

— Но защо ще ни убиват? — попита Пиърсън. — Искам да кажа, че ако някой тръгне да разправя, че шефът му е марсианец, никой няма да изпрати Националната гвардия, просто ще го изпратят в лудница.

— Хайде, човече, слез на земята — каза Дюк. — Ти поне си ги виждал тези сладурчета.

— Те... го правят за удоволствие?

— Да, за удоволствие. Но по този начин поставяме нещата отзад напред. Те са като вълци, Брендън, невидими вълци, които се движат напред-назад из стадо овце. Кажи ми — какво искат да направят вълците с овцете, освен че изпитват огромно удоволствие всеки път, когато убият някоя от тях?

— Те... какво искаш да кажеш? — гласът на Пиърсън се превърна в шепот. — Да не искаш да кажеш, че те ни изяждат?

— Изяждат някаква част от нас — каза Дюк. — Роби Делри бе твърдо убеден в това, когато се запознах с него и повечето от нас продължават да вярват, че е така.

— Кой са тези „нас“, Дюк?

— Хората, с които ще те запозная. Няма да сме събрани всички, но този път ще сме повечето. Изскочи нещо. Нещо голямо.

— Какво?

На това Дюк само поклати глава и попита:

— Ти готов ли си да се качиш на такси? Прогизна ли?

Пиърсън беше прогизнал, но не беше готов да се качи на такси. Разходката го бе оживила... но не просто разходката. Не вярваше, че ще може да каже за това на Дюк — поне не засега, — но цялата работа имаше още една страна... романтична страна. Сякаш бе попаднал в юношески приключенски роман; почти си представяше илюстрациите на Уайът. Погледна ореолите от бяла светлина около уличните лампи, които като стражи стояха по пътя им към улица Стору Драйв и леко се усмихна. Изскочило е нещо голямо, помисли си той. Агент X-9 се промъкна с добри новини от нашата подземна база... открита е противоположната отрова, която търсехме!

— Възбудата полека-лека изчезва — каза Дюк сухо.

Пиърсън извърна стресната глава.

— И когато един ден извадят и втория ти приятел от пристанището с половин липсваща глава, ти си даваш сметка, че Том

Суифт няма да дойде да ти помогне да боядисате проклетата ограда.

— Том Сойер — измърмори Пиърсън и избърса дъждовните капки от очите си. Усети, че се изчервява.

— Те изяждат нещо, което нашите мозъци произвеждат, поне Роби мисли така. Може би е някой ензим, а може да е някакъв вид специална електрическа вълна. Той смята, че това може да е същото нещо, което ни позволява — поне на някои от нас — да ги виждаме, и за тях ние сме като домати в зеленчукова градина, могат да ни откъснат всеки път, когато решат, че вече сме узрели. Аз самият съм възпитан като баптист, готов съм да стигна до сърцевината на нещата — и не мога да приема тези зарзаватчийски тъпотии. — Аз мисля, че те са душепейци.

— Наистина? Ти будалкаш ли ме или наистина вярваш в това?

Дюк се засмя, повдигна рамене, във вида му имаше нещо предизвикателно.

— Мамка му, не зная. Тези неща се появиха в живота ми горедолу по времето, когато открих, че раят е измислица, а адът, това са другите хора. После всичко пак се обърка. Но това няма никакво значение. Най-важното нещо, единственото нещо, което човек трябва да разбере и да запомни е, че те имат безброй причини да ни убият. На първо място те се страхуват, че ще направим точно това, което и правим — събираме се, организираме се, опитваме се да им дадем отпор...

Той спря, замисли се, поклати глава. Сега имаше вид на човек, който разговаря със себе си, като се опитваше още веднъж да си отговори на въпрос, който не му е давал мира много ноци наред.

— Да се страхуват? Не зная дали това е съвсем вярно. Но не поемат никакви рискове, в това отношение няма съмнение. И по отношение на още едно нещо няма съмнение — те ненавиждат това, че някои от нас могат да ги видят. Направо го ненавиждат. Веднъж хванахме един от тях и все едно, че хванахме ураган в бутилка. Ние...

— Хванали сте един от тях!

— Да, наистина — каза Дюк и му се усмихна сковано и безрадостно. — Завардихме го на едно от местата за почивка на магистралата 1–95, нагоре към Нюбърипорт. Бяхме пет-шест души — моят приятел Роби ръководеше операцията. Откарахме го в една ферма и когато мина действието на кофата приспивателно, което му бяхме

инжектирали — а това стана прекалено бързо, — ние се опитахме да го разпитаме, за да получим по-точни отговори на някои от въпросите, които ти вече ми зададе. Бяхме му сложили белезници на ръцете и топузи на краката, бяхме го омотали с толкова много найлоново въже, че беше заприличал на мумия. Знаеш ли какво си спомням най-ярко?

Пиърсън поклати глава. Току-що го бе напуснало чувството, че живее между страниците на момчешки приключенски роман.

— Начина, по който се събуди — каза Дюк. — Нямаше никакво междинно състояние. В един момент беше като отсечена талпа, а в следващия бе напълно разбуден и се взираше в нас с онези, техните ужасни очи. Очи на прилеп. Те имат очи — хората не винаги си дават сметка, че имат. Всички тези глупости, че били слепи, трябва да са продукт на някой добър агент от пресслужбите. Той не искаше да говори с нас. Нито дума. Предполагам съзнаваше, че никога няма да напусне онзи хамбар, но не беше изплашен. Беше изпълнен само с ненавист. Господи, каква омраза само имаше в очите му!

— И какво стана?

— Разкъса белезниците сякаш бяха от тоалетна хартия. С топузите на краката му беше по-трудно, а пък и ние го бяхме напъхали в онези високи ботуши, които могат да се заковат направо за пода — но найлоновото корабно въже... той започна да го прегризва там, където въжето стягаше раменете му. С онези зъби — виждал си ги, — все едно гледахме как плъх прегризва клонка. Седяхме и го гледахме — наредени като свраки на клон. Дори и Роби. Не можехме да повярваме на очите си... или може би той ни беше хипнотизирал. Много пъти съм се чудил дали това беше възможно. Слава богу, че се появи Лестър Олсън. Използвахме един микробус форд-иконълайн, който Роби и Мойра откраднаха, и Лестър много се страхуваше, че той се забелязва от бариерата. Той беше излязъл да провери и като се върна и видя, че нещото почти се е освободило, с изключение на краката, той го застреля три пъти в главата. Просто бум-бум-бум.

Дюк поклати глава, продължавайки да се чуди на нещо.

— Значи го уби — каза Пиърсън. — Просто бум-бум-бум.

Гласът му сякаш отново започна да излиза от главата му, както бе станало на площада пред банката същата сутрин и изведнъж му мина през ум една ужасна и едновременно с това убедителна идея: няма хора прилепи. Те са групова халюцинация, това е всичко, също като

халюцинациите на употребяващите пейот по време на медикаментозното им лечение по групи. Тази халюцинация е характерна само за Хората от десет часа и е предизвикана от грешка в количеството тютюн. Хората, с които Дюк искаше да го запознае, бяха убили един невинен, докато са били под влияние на тази шантава идея, и можеха да убият и още. Сигурно щяха да убият още, ако имаха време за това. И ако той не успееше да се спаси от този превъртял млад banker, можеше да се окаже замесен в тази работа. Той вече бе виждал двама от хората-прилепи... не, трима, ако се брои и полицаят, четири ако се брои и вицепрезидентът. И точно това прецакваше цялата работа, идеята, че вицепрезидентът на Съединените щати...

Изражението на лицето на Дюк накара Пиърсън да си помисли, че пак му четат мислите за трети, рекорден път.

— Ти започваш да си мислиш дали ние всички не сме изкукуригали, включително и ти — каза Дюк. — Прав ли съм?

— Прав си, разбира се — каза Пиърсън, дори малко по-остро, отколкото бе възнамерявал.

— Те изчезват — каза Дюк простичко. — Видях онзи във фермата как изчезна.

— Какво?

— Стават прозрачни, превръщат се в дим, изчезват. Зная колко шантаво звучи, но каквото и да ти разкажа, няма да успея да те накарам да разбереш колко по-шантаво е да си там и да виждаш как всичко това се случва пред очите ти. Отначало ти се струва, че това не е истина, въпреки че се случва точно пред теб: сигурно го сънуваш или може би изведнъж си попаднал във филм, един от онези филми със зашеметяващи специални ефекти, като например „Звездни войни“. Тогава усещаш миризма на нещо като прах и урина и люти чушки, всичко смесено. Започват да ти смъдят очите и ти се гади. Лестър наистина повърна, а Джанет киха цял час след това. Тя каза, че обикновено само цъфналите тополи и върбите могат да причинят такова нещо. Както и да е, отидох до стола, където се намираше той. Въжетата продължаваха да са там и белезниците, и дрехите. Ризата на този тип продължаваше да е закопчана. Връзката му продължаваше да е завързана на възел. Пресегнах се и отворих ципа на панталоните — много внимателно, сякаш онази му работа щеше да изхвърчи оттам и да ми отпори носа — но видях само бельото под панталоните му.

Съвсем обикновени бели гащета. Това беше всичко, но беше достатъчно, защото и те бях празни. Да ти кажа ли нещо, братче — най-странното нещо е да видиш дрехите на някой тип едни в други, на пластове по този начин, но в тях да няма никой.

— Изчезна яко дим — каза Пиърсън. — Боже Господи.

— Да, накрая изглеждаше точно ей така — той посочи една от уличните лампи с блестящ, въртящ се ореол от влага.

— А какво става с... — Пиърсън се спря, за момент не беше сигурен как да изрази това, което искаше да попита. За изчезнали ли ги обявяват? Дали ги... — Тогава осъзна точно какво иска да знае. — Дюк, къде е истинският Дъглас Кийфър? И истинската Сюзън Холдинг?

Дюк поклати глава:

— Не зная. Само дето съм сигурен, че ти видя истинския Кийфър тази сутрин, Брендън, и истинската Сюзън Холдинг. Ние смятаме, че може би главите, които виждаме, всъщност не са там, че нашите мозъци превеждат истинската същност на прилепите — техните сърца и души — във видими образи.

— Душевна телепатия?

Дюк се усмихна.

— Добре се оправяш с думите, братче — много добре го каза. Трябва да говориш с Лестър. Когато става въпрос за хората-прилепи, той е направо поет.

Това име изглеждаше много познато и като се замисли за миг, Пиърсън реши, че знае защо.

— Това да не е един възрастен мъж с бухнали бели коси? Прилича на застаряващ магнат от следобедните сериали?

Дюк избухна в смях:

— Да, това е Лес.

Продължиха да вървят мълчаливо. Реката мистично се плискаше от дясната им страна и вече виждаха Кеймбридж от другата страна. Пиърсън си помисли, че Бостън никога не му е изглеждал толкова красив.

— Хората-прилепи се появяват просто така, може би просто се вдишва някакъв вирус... — поде отново Пиърсън, опитвайки се да формулира малко неясните си мисли.

— Да, някои вярват във вирусния произход, но аз не споделям това мнение. Защото помисли: човек не може да види прилеп-метач или пък прилепка-сервитьорка. Те обичат властта, движат се само в богатите квартали. Чувал ли си за вирус, който хваща само богатите, Брендън?

— Не.

— И аз не съм.

— Тези хора, с които ще се срещнем сега... те... — на Пиърсън му беше забавно, че трябва доста да се понапругне, за да може да изрече следващите си думи. Не беше съвсем като връщане в царството на момчешките книги, но беше близо. — Те борци от съпротивата ли са?

Дюк помисли известно време, после едновременно кимна и вдигна рамене — забележително движение, сякаш тялото му едновременно казваше и да, и не.

— Още не — каза той, — но може би след тази вечер ще станем.

Преди Пиърсън да успее да го попита какво точно има предвид, Дюк забеляза едно свободно такси, което се намираще от другата страна на улицата и слезе на платното, за да му направи знак. То направи непозволен обратен завой и се долепи до бордюра, за да ги качи.

В таксито говориха за спорт — влудяващия отбор „Ред Сокс“, доста депримиращите „Патриоти“ и съвсем отпусналите се „Селтикс“ — и оставиха темата за хората-прилепи, но когато слязоха пред една самотна къща от другата страна на реката (КНИЖАРНИЦА ЗА МИСТЕРИОЗНИ ЧЕТИВА — ПРИ КЕЙТ беше написано на табелата, на която имаше и рисунка на черна котка с високо извит гръб), Пиърсън хвана Дюк Райнман за ръката и каза:

— Имам още няколко въпроса.

Дюк погледна часовника си:

— Няма време, Брендън — май сме вървели малко по-дълго, отколкото трябваше.

— Тогава само два.

— Боже, ти си като оня тип от телевизията, оня с мръсния стар шлифер. Съмнявам се, че ще мога да ти отговоря, във всеки случай — за тези неща зная много по-малко, отколкото ти си мислиш.

— Кога започна всичко?

— Виждаш ли? Това имам предвид. Не знаем, а нещото, което заловихме, не искаше да ни каже — това сладурче дори не искаше да ни каже името си, ранга си, серийния си номер. Роби Делри, човекът, за когото ти говорих, казва, че видял първия преди пет години, докато вървял по Бостън Комън. Казва, че се увеличавали всяка година. Все още не са чак толкова много в сравнение с нас, но броят им нараства... в геометрична прогресия?... нали може да се каже така?

— Надявам се, че не е така — каза Пиърсън. — Този израз ме плаши.

— Какъв е следващият ти въпрос, Брендън? Побързай.

— Как е в другите градове? Има ли и други прилепи? Има ли други хора, които могат да ги виждат? Какво сте чували по този въпрос?

— Не знаем. Може да са по целия свят, но сме сигурни, че Америка е единствената страна в света, където повече хора могат да ги забележат.

— Защо?

— Защото ние сме единствената страна, която е изкукуригала изцяло на тема цигари... вероятно защото това е единствената страна, където хората вярват — дълбоко в себе си те наистина са убедени, — че ако ядат подходящи храни, вземат нужната комбинация от витамини, мислят достатъчно време определен тип мисли и си бършат задника с определена тоалетна хартия, ще живеят вечно и през цялото време ще са сексуално активни. Когато става въпрос за тютюнопушене, двата лагера са ясно разграничени и в резултат се е получил този странен хибрид. С други думи — ние.

— Хората от десет часа — каза Пиърсън с усмивка.

— Да — Хората от десет часа — той погледна през рамото на Пиърсън. — Мойра! Здравсти!

Пиърсън не беше съвсем изненадан, когато усети аромата на „Джорджо“. Обърна Се и видя госпожица Малка Червена поличка.

— Мойра Ричардсън, Брендън Пиърсън.

— Здравейте — каза Пиърсън и пое протегнатата ѝ ръка. — Кредитно асистиране, нали?

— Това е все едно да се нарече боклукчията санитарен техник — каза тя с весела усмивка. Това бе усмивка, в която човек можеше да се влюби, ако не внимава. — Всъщност аз се занимавам с кредитни

проверки. Ако искате да си купите ново порше, аз проверявам данните дали сте от хората, които са тип порше... във финансов смисъл, разбира се.

— Разбира се — каза й Пиърсън и пак й се усмихна.

— Кам! — извика тя. — Ела тук!

Това бе чистачът на тоалетната, който обичаше да ходи с шапка обърната с козирката назад. Облечен в цивилни дрехи, той изглеждаше два пъти по-интелигентен и приличаше много на Арман Асан. Пиърсън усети, че нещо го прободне, но не бе съвсем изненадан, когато онзи обви с ръка прелестната тънка талия на Мойра Ричардсън и целуна небрежна ъгълчето на възхитителната й мъничка уста. След това му подаде ръка.

— Камерън Стивънс.

— Брендън Пиърсън.

— Радвам се да ви видя тук — каза Стивънс. — Тази сутрин си помислих, че ще вдигнете голям джангър.

— Кой от вас ме наблюдаваха? — попита Пиърсън. Опита си да се представи това, което се беше случило на площада в десет часа, но откри, че не може — по-голямата част от събитието се губеше в бялата мъгла на шока.

— Повечето от нас от банката, които ги виждаме — каза Мойра тихо. — Но не се притеснявайте, господин Пиърсън...

— Моля, наричайте ме Брендън.

Тя кимна.

— Ние просто бяхме с теб, Брендън. Хайде, Кам.

Те бързо се изкачиха по стълбите към вратата на малката сграда и се вмъкнаха вътре. Пиърсън зърна само леко приглушена светлина, преди да се затвори вратата. После се обърна отново към Дюк.

— Всичко това е истина, нали?

Дюк го погледна съчувствено:

— За нещастие е така — той спря, после добави. — Но в цялата работа има едно хубаво нещо.

— О, така ли? И какво е то?

Белите зъби на Дюк просветнаха в мрака.

— На път си да присъстваш на първото събрание, където пушенето е позволено. От около пет години не си изживявал такова нещо — каза той. — Хайде да влезем.

3

Фоайето и книжарницата зад него бяха тъмни; светлината заедно с бръмчащите гласове долитаха от стръмното стълбище, което се намиреше отляво.

— Е — каза Дюк, — това е мястото. Цитирайки мъртвите можем да кажем, това бе дълго и странно пътуване, нали?

— Вярвай, така беше — съгласи се Пиърсън. — Кейт също ли е от групата на Хората от десет часа?

— Собственичката ли? Цък. Срещал съм се само веднъж с нея, но имам чувството, че е абсолютен непушач. Това място тук бе идея на Роби. За Кейт ние сме Бостънският клуб на приятелите на книгата.

Пиърсън вдигна вежди:

— Би ли повторил?

— Малка групичка почитатели на творбите на Реймънд Чандлър, Дашиъл Хамет, Рос Макдоналд, хора от този тип. Ако не си им чел произведенията, може би ще трябва да го направиш.

Слязоха по стълбите, Дюк вървеше напред — стълбището беше твърде тясно, за да вървят един до друг — минаха през една отворена врата в добре осветена ниска, приземна стая, вероятно с дължината на цялата къща над нея. Бяха разпънати тридесетина сгъваеми стола, а пред тях бе поставен триножник, покрит със син плат. От другата страна на триножника бяха натрупани кашони от различни издателства. Пиърсън се развесели, като видя на лявата стена снимка в рамка с надпис под нея: **ДАШИЪЛ ХАМЕТ: ДА ЖИВЕЕ БЕЗСТРАШНИЯТ НИ ВОЖД.**

— Дюк? — възкликна една жена от лявата страна на Пиърсън. — Слава богу, помислих си, че нещо ти се е случило.

Пиърсън разпозна и нея: сериозната млада жена с дебели очила и дълга права черна коса. Тази вечер тя изглеждаше много по-малко сериозна в чифт прилепнали протрити джинси и фланелка от Джорджтаунския университет, под която съвсем определено не носеше сutiен. И на Пиърсън му мина през ум, че ако жената на Дюк видеше

отнякъде как тази млада жена гледа към мъжа ѝ, вероятно щеше да го хване за ухото и веднага да го измъкне от това мазе, без въобще да ѝ пука за хората-прилепи, които се движеха по света.

— Добре, съм скъпа — каза той. — Просто водя още един привърженик на Църквата на светите седмоприлепи, това е всичко. Джанет Брайтууд, Брендън Пиърсън.

Брендън пое ръката ѝ и си помисли: *Значи ти си била онази, дете все кихала.*

— Приятно ми е да се запознаем, Брендън — каза тя, после пак се обърна усмихната към Дюк, който беше малко притеснен от настойчивия ѝ поглед.

— Искаш ли след това да идем да пием кафе? — попита го тя.

— Ами, ще видим, скъпа. Става ли?

— Става — каза тя, а усмивката ѝ подсказваше, че е готова да чака и три години само и само да иде да пие кафе с Дюк, стига Дюк да го поискаше от нея.

„Какво правя аз тук? — изведнъж Пиърсън си зададе този въпрос. — Това е абсолютно шантаво... като събиране на анонимните алкохолици в психото.“

Членовете на Църквата на светите седмоприлепи си вземаха пепелници, натрупани на купчина върху един от кашоните с книги, и си палеха цигарите с явна наслада, докато заемаха местата си. Пиърсън изчисли, че ще има много малко свободни сгъваеми столове, ако въобще останат, след като всички се настанят.

— Почти всички са тук — каза Дюк на Пиърсън, докато го водеше към две места на края на последния ред, далече от мястото, където Джанет Брайтууд се занимаваше с кафеварката. Пиърсън нямаше представа дали това бе съвпадение или не. — Това е хубаво... внимавай, прътът на прозореца, Брендън.

Прътът, с кука на края за затваряне на високите прозорци на мазето, беше подпрян на варосаната тухлена стена. Пиърсън го бе ритнал, без да забележи, докато сядаше. Дюк го грабна, преди той да успее да падне и да одере някого, като го премести на по-безопасно място, после мина по страничната пътека и си измъкна един пепелник.

— Ти наистина ми четеш мислите — каза Пиърсън с благодарност и запали. Чувстваше се много особено (но просто великолепно), че може да го прави като член на тази голяма група.

Дюк запали своята цигара, след това посочи към слабичкия, луничав мъж, който стоеше до триножника. Луничавко бе потънал в задълбочен разговор с Лестър Олсън, който бе застрелял прилепа, бум-бум-бум, в една ферма в Нюбъри.

— Червенокосият е Робърт Делри — каза Дюк, почти с благоговение. — Човек не би го избрал за Спасител на своята раса, ако трябва да набира актьори за сериен филм, нали? Но може да се окаже, че той е точно това.

Делри кимна към Олсън, потупа го по гърба и каза нещо, на което белокосият мъж се засмя. Тогава Олсън се върна на мястото си — в средата на първия ред, — а Делри се приближи до покрития триножник.

До този момент всички места вече бяха заети и имаше няколко души правостоящи в дъното на помещението, близо до кафеварката. Оживени и забързани разговори тракаха и отскачаха като билиардни топки, след силен удар. Спластен облак синкав дим вече се беше събрал под тавана.

„Боже, как са се натъпкали — помисли си той. — Наистина са натъпкани. Обзалагам се, че така са изглеждали противобомбените скривалища в Лондон през 1940 г., по време на въздушните нападения.“

Той се обърна към Дюк.

— Ти с кого говори? Кой ти каза, че тази вечер се готви нещо голямо?

— Джанет — каза Дюк, без да го погледне. Експресивните му кафяви очи бяха фиксирани върху Роби Делри, който някога във влака му бе помогнал да не полудее. На Пиърсън му се стори, че вижда в очите на Дюк не само възхищение, но и преклонение.

— Дюк, това наистина е голямо събрание, нали?

— Да, за нас е голямо. Най-голямото, което съм виждал.

— Това притеснява ли те? Толкова много хора на едно място?

— Не — каза Дюк, съвсем простичко. — Роби може да подуши прилепи. Той... шшшт, започваме.

Роби Делри, усмихнат, вдигна ръце и глъчката в залата стихна почти веднага. Пиърсън забеляза преклонението, което бе видял у Дюк Райнмън, изписано на много лица. Никъде не видя нещо по-малко от уважение.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Делри тихо. — Мисля, че най-накрая се сдобихме с това, което някои от нас чакат вече от четири-пет години.

Това предизвика спонтанни аплодисменти. Делри ги остави да продължат няколко секунди, оглеждайки помещението с широка усмивка. Накрая вдигна ръце, за да даде знак да замълчат. Докато аплодисментите отзвучаваха, Пиърсън (който не бе взел участие в тях) откри нещо, което силно го смути: на него никак не му хареса приятелят и духовен водач на Дюк. Предположи, че това може да е породено от завист — сега, когато Делри бе взел нещата в свои ръце в центъра на залата, Дюк бе забравил напълно съществуването на Пиърсън — но реши, че не това е причината. Имаше нещо самодоволно и нафукано в тези вдигнати ръце, които призоваваха към тишина; нещо, което издаваше почти неосъзнатото презрение на хитър политик към хората, които го слушаха.

„О, я си гледай работата — каза си Пиърсън. — Не си ти човекът, дето ще ги определи тези работи.“

Така е, наистина е така, и Пиърсън се опита да заглуши интуицията си, да даде на Делри един шанс, дори само заради Дюк.

— Преди да започна — продължи Делри, — бих искал да ви представя най-новия член на групата: Бранен Пиърсън, от тъмните дълбини на Медфърд. Изправи се за секунда, Бранен, за да могат новите ти приятели да те видят.

Пиърсън погледна изненадано към Дюк. Дюк се засмя, повдигна рамене, след това побутна Пиърсън с опакото на ръката си.

— Хайде, няма да те ухапят.

Пиърсън не беше съвсем сигурен, че е така. Въпреки това той се изправи, целият изчервен, усещайки как хората извиват вратовете си, за да го видят. Особени силно усещаше усмивката на лицето на Лестър Олсън — както и косата му, тя бе твърде предизвикателна, за да мине незабелязана.

Неговите събратя — Хората от десет часа — пак започнаха да ръкопляскат, само че този път ръкопляскаха на него: Брендън Пиърсън, банков служител от средния ешелон и упорит пушач. Той усети, че се чуди дали пък не е попаднал на събиране на Анонимните алкохолици, предназначено само за (да не говорим, че бе и ръководено от) психари. Когато се отпусна обратно на мястото си, лицето му бе яркочервено.

— Чудесно можех да мина и без това; благодаря — измърмори той на Дюк.

— Отпусни се — каза Дюк и продължи да се усмихва широко. — За всички е така. И това трябва със сигурност да ти хареса, нали, приятел? Искам да кажа, че сме в деветдесетте години, дяволите да го вземат.

— Знам, че сме в деветдесетте години, но това със сигурност не ми харесва — каза Пиърсън. Сърцето му биеше до спукване, а червенината на бузите му не изчезваше. Всъщност дори му се струваше, че се увеличава. „Какво е това? — чудеше се той. — Топла вълна? Мъжки климактериум? Какво?“

Роби Делри се наведе напред, размени няколко думи с една брюнетка с очила, която седеше до Олсън, погледна часовника си, после се дръпна до покрития триножник и огледа групата. С луничавото си открито лице той приличаше на момченце от неделния хор, готово на всякакви безвредни номера през шестте дни от седмицата — жаби, пуснати в гърба на момичетата, навиване на чаршафа на по-малкото братче, неща от този род.

— Благодаря ви, приятели и добре дошъл, Брендън — каза той.

Пиърсън измърмори, че се радва, че е тук, но това не беше истина — ами ако се окажеше, че тези Хора от десет часа са банда тъпанари от сектата Нова ера? Или ако накрая се окажеше, че той изпитва спрямо тях това, което изпитваше към гостите в телевизионното шоу на Опра, или онези елегантно облечени религиозни кукувци, които се появяваха в предаването CLUB PLT, веднага след химна? Тогава какво?

„О, я остави — каза си той. — Дюк ти харесва, нали така?“

Да, на него Дюк наистина му харесваше и си мислеше, че вероятно и Мойра Ричардсън ще му хареса... разбира се, след като успееш да преодолее сексапилната външна обвивка и успее да оцени личността под нея. Несъмнено щеше да има и други, които щяха да му харесат; не беше прекалено придиричив. Всъщност бе забравил, поне временно, основната причина, поради която се бяха събрали в това мазе — хората-прилепи. Като се имаше предвид тази заплаха, той щеше да понесе присъствието на няколко смотаняци и новоерци, нали така?

Вероятно щеше да го понесе.

„Чудесно! Прекрасно! Сега се облегни, отпусни се и гледай парада.“

Той се облегна, но установи, че не може да се отпусне, поне не изцяло. Отчасти, защото беше новодошлият в класа. Отчасти, защото дълбоко в себе си не понасяше този вид насилствено социално общуване — като правило възприемаше хората, които започваха веднага да се обръщат към него на малко име, като особен вид натрапници. И отчасти...

„О, стига! Не си ли разбрал още? Нямах никакъв избор!“

Неприятна мисъл, но трудно оборима. Тази сутрин той бе прекрачил една сериозна линия в живота си в момента, в който се беше обърнал и бе видял това, което наистина живееше в дрехите на Дъглас Кийфър. Беше си мислил, че знае поне това, но едва тази вечер си даде сметка колко крайна е тази линия, колко незначителен е шансът да се върне обратно от другата страна. От „сигурната“ страна.

Не, не можеше да се отпусне, поне не засега.

— Преди да се заловим за работа, бих искал да ви благодаря, че дойдохте, въпреки че събранието бе свикано така внезапно — каза Роби Делри. — Зная, че невинаги е лесно да се измъкне човек, без да предизвика любопитни погледи, а понякога си е направо опасно. Мисля, че няма да преувелича, ако кажа, че заедно сме минали през тежки моменти... както и през много бури...

През публиката премина възпитано, сподадено шушукане. Изглежда, че повечето поглъщаха всяка дума на Делри.

— ... и едва ли някой знае по-добре от мен колко е трудно да бъдеш един от малцината, които в действителност знаят истината. Откакто видях първия си прилеп преди пет години...

Пиърсън бе започнал да шава, изпитвайки едно усещане, което едва ли бе очаквал тази вечер: отегчение. Как можеше странната поредица от събития този ден да завърши по този начин: с група хора, насядали в мазето на някаква книжарница, които слушат един луничав бояджия да им изнася нещо като лоша реч в ротариански клуб...

Въпреки всичко, останалите го слушаха зяпнали; Пиърсън се огледа още веднъж, за да се увери, че е така. Погледът на Дюк бе напълно прехласнат — като кучето Бъди от детството му, което го гледаше така всеки път, когато бе изваждал купичката за хранене изпод умивалника. Камерън Стивънс и Мойра Ричардсън седяха прегърнати

вперили погледи в Роби Делри, без да откъсват очи от него. Както и Джанет Брайтууд. Също и групичката около кафеварката.

„Както и всички останали, — помисли си той, — с изключение на Брендън Пиърсън. Хайде, скъпи, недей да се цепиш от колектива, давай нататък.“

Само че не можеше да го направи, а по някакъв странен начин сякаш и Роби Делри не можеше да го направи. Пиърсън, който оглеждаше публиката, върна поглед обратно към Делри точно в момента, когато той поглеждаше към часовника си. Това бе жест, с който Пиърсън бе свикнал, откакто бе станал член на групата на Хората от десет часа. Предположи, че човекът просто засича колко време му остава до следващата цигара.

Докато Делри продължаваше да си кара мудно нататък, някои от неговите слушатели сякаш започнаха да се разсейват малко по малко — Пиърсън чу приглушени покашляния и суркане на крака. Делри се усмихваше независимо от всичко, явно не се усещаше, че независимо от това дали е любим водач или не, имаше опасност да прекали.

— ... дадохме най-доброто, на което сме способни — говореше той, — както и понесохме загубите, по най-добрия възможен начин, криейки сълзите си, както се налага на всички, които водят тайни войни, винаги с вярата, че ще дойде ден, когато тайната ще излезе наяве и ние ще...

...Щрак, още един бърз поглед към стария часовник „Касио“...

— ...можем да споделим това, което знаем с останалите мъже и жени, които гледат, но не виждат...

„Спасител на своята раса? — помисли си Пиърсън. — Да пази Бог. Този тип звучеше повече като Джеси Хелмс по време на реч в Конгреса.“

Той погледна към Дюк и му дойде кураж, като видя как той, въпреки че продължаваше да слуша, все повече се въртеше на мястото си и даваше признаци, че излиза от транса.

Пиърсън докосна лицето си и усети, че то продължава да е горещо. Спусна върховете на пръстите си надолу, към сънната артерия и опипа пулса си — все така учестен. И сега вече причината не беше в това, че трябваше да се изправи и да го оглеждат всички, сякаш бе финалист в конкурса „Мис Америка“, останалите бяха забравили

неговото съществуване, поне за момента. Не, беше нещо друго. Не нещо добро непременно.

— ... ние бяхме част от нея и тя беше част от нас, ние изпълнихме своята част дори когато музиката не ни беше по вкуса... — продължаваше монотонно Делри.

Това е същото, което изпитваше и преди, каза си Брендън Пиърсън. *Това е страхът, че си попаднал сред хора, които споделят една и съща смъртоносна халюцинация.*

— Не, не е — измърмори той. Дюк се обърна към него с вдигнати вежди и Пиърсън поклати глава. Дюк пак съсредоточи вниманието си върху това, което ставаше в предната част на помещението.

Брендън наистина беше изплашен, но не от някакъв култ, подтикващ към убийства. Може би хората в това помещение — поне някои от тях — бяха извършвали убийства, може би интерлюдията във фермата в Нюбърипорт наистина се беше случила, но енергията, необходима за такива отчаяни усилия, не се чувстваше тук тази вечер, в тази зала пълна с четящи събрата, над които бдеше Дашиъл Хамет. Тук се усещаше само сънливо полуучастие, което дава възможност на хората да понесат скучни речи като тази, без да заспят или да си идат.

— Роби, давай по същество! — извика някаква сродна душа от дъното на помещението и последва нервен смях.

Роби Делри хвърли яден поглед в посоката, откъдето бе дошъл гласът, после се усмихна и пак погледна часовника си.

— Дааа, добре — каза той. — Малко се поувлякох, признавам. Лестър, би ли ми помогнал за секунда?

Лестър се изправи. Двамата мъже отидоха зад купчина кашони и се върнаха с голям кожен куфар. Поставиха го отдясно на триножника.

— Благодаря, Лес — каза Роби.

Лестър кимна и пак се отпусна на стола си.

— Какво има в куфара? — прошепна Пиърсън в ухото на Дюк.

Дюк поклати глава. Той изглеждаше объркан и може би изведнъж малко притеснен... но сигурно не толкова притеснен, колкото беше Пиърсън.

— Добре, Мак е прав — каза Делри. — Предполагам, че малко се поувлякох, но имам чувството, че моментът е исторически. Да продължим шоуто.

Той направи пауза за по-голям ефект, след това изведнъж дръпна синьото платно, което покриваше триножника. Слушателите му се наведоха напред върху сгъваемите си столове, готови да бъдат изумени, после се отпуснаха назад, издавайки кратка въздишка на разочарование. Това беше черно-бяла снимка на нещо, което приличаше на изоставен склад. Беше увеличен достатъчно, за да може окото да се ориентира по-добре сред разхвърлените хартии, презервативи, празни бутилки от вино, разпръснати по рампите, и да прочете драсканиците със спрей по стените.

През стаята премина шепот.

— Преди пет седмици — каза Делри с най-въздействащия си глас, — Лестър, Кендра и аз проследихме двама души прилепи до този пуст склад в Кларк Бей.

Тъмнокосата жена до Лестър се огледа важно... и Пиърсън бе готов да се закълне, че тя си погледна часовника.

— На това място — той посочи една от натрупаните с боклуци рампи — те бяха посрещнати от трима мъже и две жени прилепи. Влязоха вътре. Оттогава шест-седем от нас наблюдаваме това място на смени. Установихме...

Пиърсън погледна невярващото обидено лице на Дюк. Все едно, че на челото му беше написано: ЗАЩО НЕ МЕ ВКЛЮЧИХТЕ И МЕН?

— ...че това е нещо като място за срещи на прилепите от периметъра на бостънското метро.

Бостънските прилепи, помисли си Пиърсън, *страхотно име за бейзбол отбор*. И тогава в съзнанието му пак се върна съмнението: *Това аз ли съм тук, седнал и слушащ тази лудост? Наистина аз ли съм?*

И докато си мислеше това, сякаш споменът бе задействан от това съмнение, той пак чу Делри да го представя пред Храбрите ловци на прилепи: най-новия член Брендън Пиърсън, от тъмните дълбини на Медфърд.

Той се обърна към Дюк и зашепна в ухото му.

— Когато си говорил с Джанет по телефона, ти сигурно си й казал, че ще ме доведеш, нали?

Дюк го погледна раздразнено с вид, който трябваше да каже: „Опитвам се да слушам“ и продължаваше да си личи, че е засегнат.

— Разбира се — каза той.

— Ти ли й каза, че съм от Медфърд?

— Не — каза Дюк. — Откъде да те знам откъде си? Остави ме да слушам, Бранд! — и той се обърна пак напред.

— Проследихме над тридесет и пет коли — най-вече луксозни коли и лимузини, — които посещават този изоставен, отдалечен склад — каза Делри. Той направи пауза, за да даде възможност на слушателите да асимилират това, което беше казал, хвърли един бърз и таен поглед към часовника си, след това бързо продължи. — Много от тези коли са посещавали мястото по повече от десет пъти. Несъмнено прилепите могат да се чувстват много горди, че са избрали толкова потайно място за явка или клубче за срещи, но аз си мисля, че вместо това сами са се натикали в ъгъла. Защото... моля да ме извините за секунда, приятели...

Той се извърна и започна тих разговор с Лестър Олсън. Жената на име Кедра се присъедини към тях, въртейки глава надясно и наляво, сякаш гледаше тенис на маса. Насядалата публика следеше протичащото шепнешком съвещание с израз на учудване и обърканост.

Пиърсън си даваше ясна сметка какво изпитват те. Нещо голямо беше обещал Дюк и от настроението личеше, че всички, които бяха дошли, явно очакваха същото.

„Голямото нещо“ се бе оказало една единствена черно-бяла снимка, показваща изоставен склад, заровен в купища боклуци, изхвърлено бельо и използвани презервативи. Дявол го взел, какво толкова имаше на тази снимка?

Голямата работа трябва да е в куфара, помисли си Пиърсън. И между другото, Луничавко, ти откъде знаеш, че съм от Медфърд? Това е въпрос, който си пазя за най-накрая, когато започнат въпросите и отговорите, повярвай ми.

Чувството — зачервено лице, тупкащо сърце, най-вече желанието за още една цигара — беше по-силно от всякога. Какво беше това? Ако не беше страх, тогава какво беше?

О, това си е точно страх — само че не е страх, че си единственият нормален в гнездото на змиите. Ти знаеш, че прилепите са реалност; не си луд, нито Дюк е луд, нито Мойра, нито Сам Стивънс или пък Джанет Брайтууд. Но независимо от всичко в тази картинка нещо не е наред... ама съвсем не е наред. И аз си мисля, че

това е той. Роби Делри, бояджията, спасителят на расата. Брайтууд му се е обадила и му е казала, че Дюк ще доведе някого от Първа търговска, казвал се Брендън Пиърсън, и Роби ме е проверил. Защо ще го прави? И как го е направил?

Изведнъж в главата си чу гласа на Дюк Райнмън, който казваше: Те са хитри... имат приятели на ключови места. За тях цялата работа е в ключовите места.

Ако имаш приятели на ключови места, тогава ще можеш бързичко да провериш някого, нали така? Да. Хората на ключови места имат достъп до всички компютърни пароли, всички досиета, всички цифри, които представляват жизненоважна статистика...

Пиърсън започна да се движи на стола си като човек, който се буди от ужасен кошмар. Той несъзнателно протегна крак и без да иска ритна основата на пръта за прозореца. Той започна да се плъзга надолу. Междувременно шепотът отпред престана и всички закимаха.

— Лес? — попита Делри. — Ще ми помогнете ли вие двамата с Кедра?

Пиърсън се протегна, за да хване пръта на прозореца, преди той да падне и да пръсне мозъка на някого — може би дори да му среже главата на две с противната си малка кукичка на върха. Той го хвана, започна да го подпира към стената и видя зловещото лице, взряно в прозореца на мазето. Черните очи, като очите на Парцалената кукла Ана, захвърлена под леглото, сезираха в широкоотворените сини очи на Пиърсън. Ивици плът се въртяха като ивици атмосфера около някоя от планетите, които астрономите наричаха газови гиганти. Черните змии на вените пулсираха под буцестия, гол череп. В зяпналата му уста просветваха зъбите.

— Просто ми помогнете с ключалките на това проклето нещо — говореше Делри сякаш от някаква друга галактика. Той се изкиска приятелски. — Те сякаш просто са залепнали.

За Брендън Пиърсън времето сякаш се бе прегънало на две и той се беше върнал обратно до същата сутрин: пак се опита да изкрещи, но шокът го бе лишил от глас и той успя да издаде само сподавен стон — звук на човек, който стене насън.

Проточилата се реч.

Безсмислената снимка.

Кратките поглеждания към ръчния часовник.

Това притеснява ли те? Толкова много хора на едно място? Той беше задал въпроса, а Дюк бе отвърнал с усмивка: Не. Роби може да подуши прилепи.

Този път нямаше кой да го спре и този път усилието на Пиърсън се увенча с пълен успех.

— **ТОВА Е КЛОПКА!** — изкрещя той. — **ТОВА Е КЛОПКА. ТРЯБВА ДА СЕ МАХАМЕ ОТТУК!**

Към него започнаха да се извързват стреснати лица, за да го видят. Но имаше три, които не трябваше да се извързват. Това бяха лицата на Делри, Олсън и на тъмнокосата жена на име Кедр. Те тъкмо се бяха преборили с ключалките и бяха отворили куфара. Това бяха шокирани и гузни лица... но на тях нямаше изненада.

— Сядай, човече! — изсъска Дюк. — Да не си полу...

Горе с трясък се отвори врата. Чу се тропот на ботуши, приближаващи към водещите надолу стълби.

— Какво става? — попита Джанет Брайтууд. Тя говореше директно на Дюк. Очите ѝ бяха широко отворени и изплашени. — Какво говори той?

— **ИЗЧЕЗВАЙТЕ!** — реवेशе Пиърсън. — **ДЯВОЛИТЕ ДА ВИ ВЗЕМАТ, МАХАЙТЕ СЕ ОТТУК! ТОЙ ВИ РАЗПРАВИ ТОЧНО ОБРАТНАТА ПРИКАЗКА! НИЕ СМЕ ТЕЗИ, КОИТО СА ПОПАДНАЛИ В КАПАНА!**

Вратата, която бе в началото на малкото стълбище и водеше надолу към мазето, се отвори с трясък и от сенките горе долетяха най-отвратителните звуци, които Пиърсън бе чувал някога — все едно че слушаше лъвове в яма, които надават рев, когато сред тях подхвърлят живо бебе.

— Кои са тези? — изпищя Джанет. — Кои са тези горе? На лицето ѝ обаче нямаше изписан въпрос. Лицето ѝ прекрасно знаеше кои са тези горе. Какво има там, горе.

— Успокойте се! — кресна Роби Делри на обърканата група, повечето от които продължаваха да седят на сгъваемите си столове. — Те ни обещаха амнистия! Чувате ли ме? Разбирате ли какво ви казвам? Те ми дадоха най-тържествено...

В този момент приземният прозорец вляво от този, през който Пиърсън бе видял първото лице на прилеп, се строши с трясък навътре, посипвайки със стъкла шашардисаните мъже и жени от

първата редица до стената. Една ръка, облечена в костюм „Армани“, се провря през назъбения отвор и грабна Мойра Ричардсън за косата. Тя изпищя и започна да удря ръката, която я държеше и която всъщност съвсем не беше ръка, а няколко нокътя на граблива птица.

Без да се замисля, Пиърсън сграбчи пръта на прозореца, спусна се напред и засили пръта към прилеповото лице, което се вирише през дупката в стъклото. Куката се заби в едното око на съществото. Гъста, стипчива течност като мастило закапа по протегнатите ръце на Пиърсън. Човекът-прилеп изрева свирепо — на Пиърсън това не му прозвуча като рев от болка, но все пак се надяваше, че е болка — и след това падна назад, измъквайки пръта за прозореца от ръцете на Пиърсън в ръмящия навън дъжд. Преди да се скрие изцяло от погледа на Пиърсън, той видя как от покритата с тумори кожа започва да се издига бяла пара и му замириса на

(прах, урина и люти чушки)

нещо неприятно.

Кам Стивънс грабна Мойра в прегръдките си и погледна Пиърсън с изненадани, невярващи очи. От всички страни бяха обградени с мъже и жени, на чиито лица бе изписано същото изражение, мъже и жени, замръзнали като стадо елени в светлината на фаровете на някой камион.

На мен нещо не ми приличат на борци от съпротивата, помисли си Пиърсън. Приличат на овце, затворени за подстригване... и юдата-козел, който ги е довел в кошарата, си седи в центъра на стаята заедно със своите съучастници.

Свирепият рев горе се приближаваше, но не със същата скорост, с която Пиърсън бе очаквал. Тогава той си спомни колко тясна е стълбата — прекалено тясна, за да могат двама души да вървят един до друг — и наум благодари на Бога, преди да се спусне напред. Той сграбчи Дюк за вратовръзката и започна да го тегли, за да го изправи на крака.

— Хайде — каза той. — Ще се чупим от това място. Има ли заден изход?

— Аз... не зная — Дюк триеше едното си слепоочие бавно и с всичка сила, като човек, който има силно главоболие. — Роби ли направи това? Роби? Не може да бъде, нали не е възможно? — той гледаше Пиърсън с жалка удивена настойчивост.

— Страхувам се, че е така, Дюк. Хайде.

Той направи две крачки по пътеката, като продължаваше да държи Дюк за вратовръзката, но се спря. Делри, Олсън и Кедрата се ровеха в куфара и сега в ръцете им просветнаха автоматични оръжия с размерите на пистолети и смешни на вид тънки и дълги приклади. Пиърсън не бе виждал „Узи“ извън филмите по телевизията, но предположи, че това са точно узита. И какво значение имаше дали са узита или нещо подобно — нали бяха пистолети?

— Стойте — каза Делри. Явно говореше на Дюк и Пиърсън. Той се опитваше да се усмихне, но на лицето му имаше изражение на затворник — осъден на смърт, когото току-що са уведомили, че присъдата не е отменена. — Стойте си по местата.

Дюк продължи да се придвижва. Той бе на самата пътека, а Пиърсън бе успоредно с него. Останалите започнаха да се изправят и да ги следват, пробивайки си път напред, като непрекъснато поглеждаха през рамо назад, към вратата на стълбата. По очите им се четеше, че пистолетите не им харесват, но ръмженето и ревят, които долитаха от горния етаж, им харесваха още по-малко.

— Защо, бе човече? — попита Дюк и Пиърсън усети, че той е на ръба да се разреве. Той протегна напред ръце, с длани нагоре. — Защо си ни предал?

— Спри, Дюк, предупреждавам те — каза Лестър Олсън с мек шотландски акцент.

— И останалите да си седат по местата! — изкомандва Кедрата. Тя обаче не звучеше никак меко. Очите ѝ се въртяха напред-назад в орбитите и се опитваха да обхванат цялото помещение.

— Ние и без това нямахме никакъв шанс — каза Делри на Дюк. — Те бяха по петите ни и можеха да ни хванат, в който момент решат, но ми предложиха сделка. Разбирате ли ме? Никого не съм предавал; никога никого не съм предавал. Те дойдоха при мен — той говореше разгорещено, сякаш тази разлика бе от голямо значение за него, но честото премигване на клепачите му говореше друго. Сякаш вътре в него имаше още един Роби Делри, един по-добър Роби Делри, който се опитваше с всичка сила да се разграничи от това срамно предателство.

— ТИ СИ ЕДИН ДОЛЕН ЛЪЖЕЦ! — изкрещя с всичка сила Дюк Райнмън, а в гласа му се усещаше болката от предателството и злобата, с която разбираше всичко, което се бе случило. Той се спусна

към мъжа, който му бе помогнал да запази здравия си разум, а може би и живота си в бързия влак... и тогава всичко се случи едновременно.

Пиърсън не можа да види всичко, но някак имаше чувството, че го е видял. Той видя как Роби Делри се поколеба, след това обърна оръжието си странично, сякаш се готвеше да удари Дюк с него, а не да го застреля. Видя Лестър Олсън, който бе застрелял прилепа във фермата в Нюбърипорт бум-бум-бум, преди да го хване шубето и да реши да сключи сделка, как доближава приклада на собствения си пистолет към токата на колана си и натиска спусъка. Веднага видя как през вентилационните отвори на пистолета се появяват сини езичета пламък и чу прегракналото туф! туф! туф! туф!, което явно бе начинът, по който звучаха автоматичните пистолети в реалния свят. Чу как нещо невидимо прорязва въздуха пред лицето му, сякаш дух си поема дъх. И видя как Дюк полетя назад, а от бялата му риза се разплиска кръв и изпръска бежовия му костюм. Видя как мъжът, който бе стоял точно зад Дюк, падна на колене, скрил очите си с ръце, а между пръстите му на струйки започна да се стича яркочервена кръв.

Някой — може би Джанет Брайтууд — бе затворил вратата между стълбището и помещението, в което бяха всички, преди да започне събранието. Сега вратата се разтвори с трясък и двама души-прилепи, облечени в униформите на бостънската полиция, се вмъкнаха вътре. Техните малки, свити лица се взираха свирепо от огромните им и странно неспокойни глави.

— Амнистия! — крещеше Роби Делри. Сега луничките на лицето му се открояваха така ясно, сякаш беше жигосан, а кожата, върху която бяха отпечатани, бе пепелявобяла. — Амнистия! Обещаха ми амнистия, ако останете по местата си и вдигнете ръце!

Няколко души — най-вече онези, които се бяха събрали около кафеварката — наистина вдигнаха ръцете си, въпреки че едновременно с това продължиха да отстъпват от униформените прилепи. Един от прилепите се пресегна напред с тихо ръмжене, хвана един мъж за ризата и започна да го тегли към себе си. Още преди Пиърсън да разбере какво точно става, нещото бе извадило очите на човека. Нещото поогледа няколко мига желеподобните остатъци върху странната си, безформена длан, след това ги метна в устата си.

И когато още два прилепа се промъкнаха през вратата и започнаха да оглеждат със своите черни лъскави очички, другият

прилеп-полицай извади служебния си пистолет и стреля три пъти, изглежда, напосоки към тълпата.

— Не! — Пиърсън чу виковете на Делри. — Не, вие ми обещахте!

Джанет Брайтууд грабна кафеварката, вдигна я над главата си и я запрати към новодошлите. Тя се удари с приглушено метално издумкване и разплиска горещо кафе по съществото. Този път не можеше да се сбърка болката във вика. Един от полицаите-прилепи посегна към нея. Брайтууд се наведе, опита се да побегне, но я препънаха... и изведнъж тя изчезна, повлечена от тълпата, която се бе втурнала към предната част на помещението.

Сега започнаха да се трошат всички прозорци и Пиърсън успя да чуе приближаващи сирени. Той видя как прилепите се разделиха на две групи и се спуснаха от двете страни на стаята, съвсем явно решени да натикат Хората от десет часа, които бяха изпаднали в паника, в складовото помещение, което се намираше зад триножника, вече съборен на земята.

Олсън хвърли оръжието си, грабна Кедра за ръката и се втурна в тази посока. Ръка на прилеп се провря през един от прозорците, грабна кичур от театралната му бяла коса и започна да го тегли нагоре, докато той се задушаваше и гъгнеше нещо. През прозореца се подаде още една ръка и един десетсантиметров нокът отвори гърлото му и от него изтече яркочервена кръв.

Свършиха ти дните, в които си пумкал прилепи във ферми по крайбрежието, приятелче, помисли си Пиърсън кисело. Той пак се обърна към предната част на помещението. Делри стоеше между отворения куфар и падналия триножник, автоматът висеше в ръката му, а очите му бяха изумени до напълно празен поглед. Когато Пиърсън изтегли узито за приклада, човекът не направи почти никакъв опит да се противопостави.

— Те ни обещаха амнистия — каза той на Пиърсън. — Обещаха ни.

— Ти наистина ли реши, че можеш да се довериш на същества, които изглеждат по този начин? — попита Пиърсън и след това с всичка сила заби приклада в лицето на Делри. Чу как нещо изпука — сигурно беше счупил носа на Делри — и безумният варварин, който се

бе събудил в банкерската му душа, изпита истинско доволство от тази груба жестокост.

Той тръгна към коридора на зиг-заг между кашоните, коридора, който хората вече бяха разширили, втурвайки се напред, след това се спря, като чу стрелба зад сградата. Стрелба... писъци... триумфален рев.

Пиърсън се извърна рязко и видя Кам Стивънс и Мойра Ричардсън в началото на пътеката между съгваемите столове. Имаха еднакви шокирани лица и се държаха за ръце. Пиърсън имаше време да помисли: *Хензел и Гретел трябва да са изглеждали точно така, когато най-накрая са се измъкнали от захарната къщичка.*

Тогавя той се наведе, взе автоматите на Кендра и Олсън и им подаде по един.

Още два прилепа влязоха през задната врата. Те се движеха съвсем спокойно, сякаш всичко вървеше по план... което, предположи Пиърсън, сигурно си беше така. Действието се беше пренесло в задната част на сградата — там беше сега кошарата с овцете, не тук, и прилепите не просто стрижеха.

— Хайде — каза Кам на Мойра. — Да им дадем да разберат на тези гадове.

Прилепите отзад малко късно разбраха, че няколко души от бегълците са решили да се обърнат и да се бият. Един от тях се обърна, може би за да избяга, налетя в един от новопристигналите и се подхлъзна в разлятото кафе. И двамата паднаха на земята. Пиърсън стреля в този, който беше останал прав. Узито издаде своето незадоволително туф! туф! туф! и прилепът полетя назад, нечовешкото му лице се разцепи и от него се издигна облак зловонен дим... Пиърсън си помисли, че всичко изглежда така, сякаш те наистина са само илюзия.

Кам и Мойра се ориентираха какво да правят, откриха огън към останалите прилепи и ги хванаха в огнено поле, което ги отблъсна назад към стената и ги свали на пода, а от дрехите им вече се надигаше лека пара, която много напомняше на Пиърсън на аромата на астри в мраморните островчета пред Първа търговска.

— Хайде — каза Пиърсън. — Ако тръгнем сега, може да имаме шанс.

— Но... — започна Камерън. Той се огледа наоколо с широко отворени очи — опитваше се да излезе от унеса си. Това беше добре; Пиърсън знаеше, че ще трябва да държат очите си добре отворени, ако искат да се измъкнат от тази работа.

— Няма значение, Кам — каза Мойра. Тя също се бе огледала наоколо и бе забелязала, че те са единствените и от хората и от прилепите, — останали тук. Всички останали бяха излезли през задния изход. — Хайде да вървим. Мисля, че ще имаме най-голям шанс, ако минем през вратата, през която дойдохме.

— Да — каза Пиърсън. — Но този шанс няма да трае дълго.

Той хвърли един последен поглед към Дюк, който лежеше на пода, а на лицето му бе застинала болка и недоумение. Щеше му се да има време да затвори очите на Дюк, но нямаше.

— Да вървим — каза той и тръгнаха.

Докато стигнат до вратата, която водеше към площадката пред магазина и Кеймбридж авеню, стрелбата, която долиташе откъм задната част на къщата, започна да затихва. *Колко ли са мъртвите* — зачуди се Пиърсън и първият отговор, който дойде главата му — *всички*, — му се стори ужасен, но бе твърде вероятен, за да го отрече човек. Предположи, че може би още един-двама са се измъкнали, но едва ли повече. Клопката се бе оказала много добра, бяха обградени тихо и незабележимо, докато Роби Делри си триеше зъбите, разтегляйки речта си във времето, като непрекъснато си гледаше часовника... може би бе очаквал някакъв сигнал, който Пиърсън бе изпреварил.

Ако се бях усетил малко по-рано, Дюк щеше да е още жив, помисли си той с горчивина. Може би беше вярно, но де да се изпълняваха така нашите желания... Сега не беше време за самообвинения.

Един прилеп-полицай бе оставен на пост пред книжарницата, но той бе с лице към улицата, може би следеше да няма нежелана намеса. Пиърсън подаде глава през вратата и каза:

— Хей, ти гадно парче месо, имаш ли една цигара?

Прилепът се обърна. Пиърсън стреля в лицето му.

4

Малко след един часа през същата нощ трима души — двама мъже и една жена, със скъсани найлонови чорапи и мръсна червена пола — тичаха успоредно с един товарен влак, който тъкмо потегляше от Южната гара на пристанището. По-младият от мъжете лесно скочи в отворената четвъртата уста на един от „конските“ вагони, обърна се и подаде ръце на жената. Тя се препъна и извика, когато се строши едно от токчетата на високите ѝ обувки. Пиърсън я прихвана през кръста (усети убийствено нежен аромат на „Джорджо“ някъде под доста по-силния мирис на пот и страх), тича известно време с нея по този начин, после ѝ изкрещя да скочи. В момента, в който тя подскочи, той я грабна за бедрата и я повдигна към протегнатите ръце на Камерън. Тя се вкопчи в ръцете и Пиърсън я бутна силно за последен път, за да помогне на Стивънс да я изтегли нагоре.

Пиърсън бе изостанал, опитвайки се да ѝ помогне, и сега виждаше приближаващата се ограда, която очертаваше края на депото за маневри. Товарният влак се движеше по релсите, промъквайки се през очертания със синджири изход — нямаше да има място за влака и за Пиърсън едновременно; ако не успееше да се качи, щеше да остане на гарата.

Кам погледна през вратата на вагона, видя приближаващата се ограда и пак подаде ръце.

— Хайде! — извика той. — Ще успееш!

Пиърсън едва ли щеше да го направи — в никакъв случай нямаше да успее в старите времена, когато пушеше по две кутии на ден. Сега обаче успя да намери още малко сили — и в дробовете си, и в краката. Спринтира по натрупаната с боклуци и сгур пътека покрай релсите, отново временно изпревари бавно потракващия влак, протегна ръцете си нагоре, с изпънати пръсти, за да докосне ръцете на Кам над главата си, и в този миг се появи оградата. Виждаха се острите шипове на бодливата тел, които се подаваха, навити между брънките на веригата.

В този момент в съзнанието му сякаш се отвори едно око и той видя жена си, седнала на стола си в дневната, с подпухнало от плач лице и зачервени очи. Видя я да разказва на двама униформени полицаи, че мъжът ѝ е изчезнал. Дори видя купчинката с любимите книжки на Джени на масичката до нея. Дали наистина всичко това се случваше? Да — под една или друга форма, — той бе сигурен, че е така. И Лизабет, която не бе изпушила нито една цигара в живота си, въобще няма да види черните очички и щръкналите зъби под лицата на двамата полицаи, седнали на дивана срещу нея; тя няма да види течещите тумори или черните пулсиращи вени, набраздили голите им черепи.

Няма да разбере. Няма да види.

Да благослови Бог слепотата ѝ, помисли си Пиърсън. И дай боже слепотата ѝ да е вечна.

Той залитна към тъмното туловище на пътуващия на запад товарен влак, към искри, които се силеха спираловидно изпод бавновъртящите се стоманени колела.

— Тичай! — изпищя Мойра и се наведе още повече от вратата на вагона с умоляващи ръце. — Моля те, Брендън, само мъничко още.

— Бързай, тромав задник! — крещеше Кам. — Внимавай, идва оградата!

Не мога! — помисли си Пиърсън. Не мога да бързам, не мога да внимавам за оградата, не мога да направя нищо повече. Просто искам да легна. Просто искам да заспя.

Тогава той си помисли за Дюк и успя да увеличи малко скоростта. Дюк бе прекалено млад, за да знае, че понякога хората губят кураж и се продават, понякога дори тези, които боготвориш, могат да го направят, но не бе прекалено млад, за да хване ръката на Бранд Пиърсън, да му попречи да извика и така да го спаси от самоубийство. Дюк нямаше да иска той да остане на тази глупава товарна гара.

Успя да направи един последен спринт към протегнатите ръце, наблюдавайки с крайчеца на окото си оградата, която сега сякаш скочи към него, и хвана пръстите на Кам. Подскочи и усети ръката на Мойра да го държи здраво под мишницата, след това изпълзя във вагона, стъпвайки вътре с десния си крак, секунда преди оградата да го откъсне заедно с обувката.

— Всички на борда за Момчешки приключения — каза той задъхано. — Илюстрации от Н. С. Уайът!

— Какво? — попита Мойра. — Какво каза?

Той се извърна и ги погледна през сплъстен кичур коса, отпуснат на лактите си, поемайки с мъка дъх.

— Няма значение. Кой има една цигара? Умирам за една цигара.

Те го гледаха зяпнали и мълчаливи известно време, после се спогледаха и едновременно избухнаха в луд смях. Пиърсън се досети, че това сигурно е знак, че са влюбени.

Докато те се търкаляха по пода на товарния вагон и ревяха от смях, Пиърсън бавно седна и започна да изследва вътрешните джобове на мръсния си раздран шлифер.

— Аха — каза той, когато ръката му бръкна във втория джоб и усети познатата форма. Той измъкна една смачкана кутия и им я показва.

— За победата.

Товарният влак с грохот прекоси Масачузетс с три малки червени пламъчета, проблясващи на отворената врата на вагона. След седмица бяха в Омаха, като сутрин се мотаеха из централните улици, наблюдаваха хората, които си пиеха кафето навън дори когато валеше дъжд, търсеха Хора от десет часа, търсеха представители на изгубения народ, народа който тръгнал след Джо Кемъл.

До ноември се бяха събрали десетина. Събираха се в един празен склад за железария в Ла Виста.

Организираха първото си нападение в началото на следващата година, от другата страна на реката в Каунсил Блафс, и убиха тридесет изненадани прилепи-банкери и прилепи-експерти. Не беше много, но Бранд Пиърсън знаеше, че убиването на прилепи е като да намалиш цигарите: човек трябва да започне отнякъде.

Издание:

Стивън Кинг. Татик (сборник разкази)

Издателска къща „Плеяда“, 1994

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

Редакция и оформление на поредицата: Петър Станимиров, 1994

Коректор: Диана Мерджанова, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.